

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 463. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/04 (44) ● 26 Ocak 2002 ● 500.000 TL

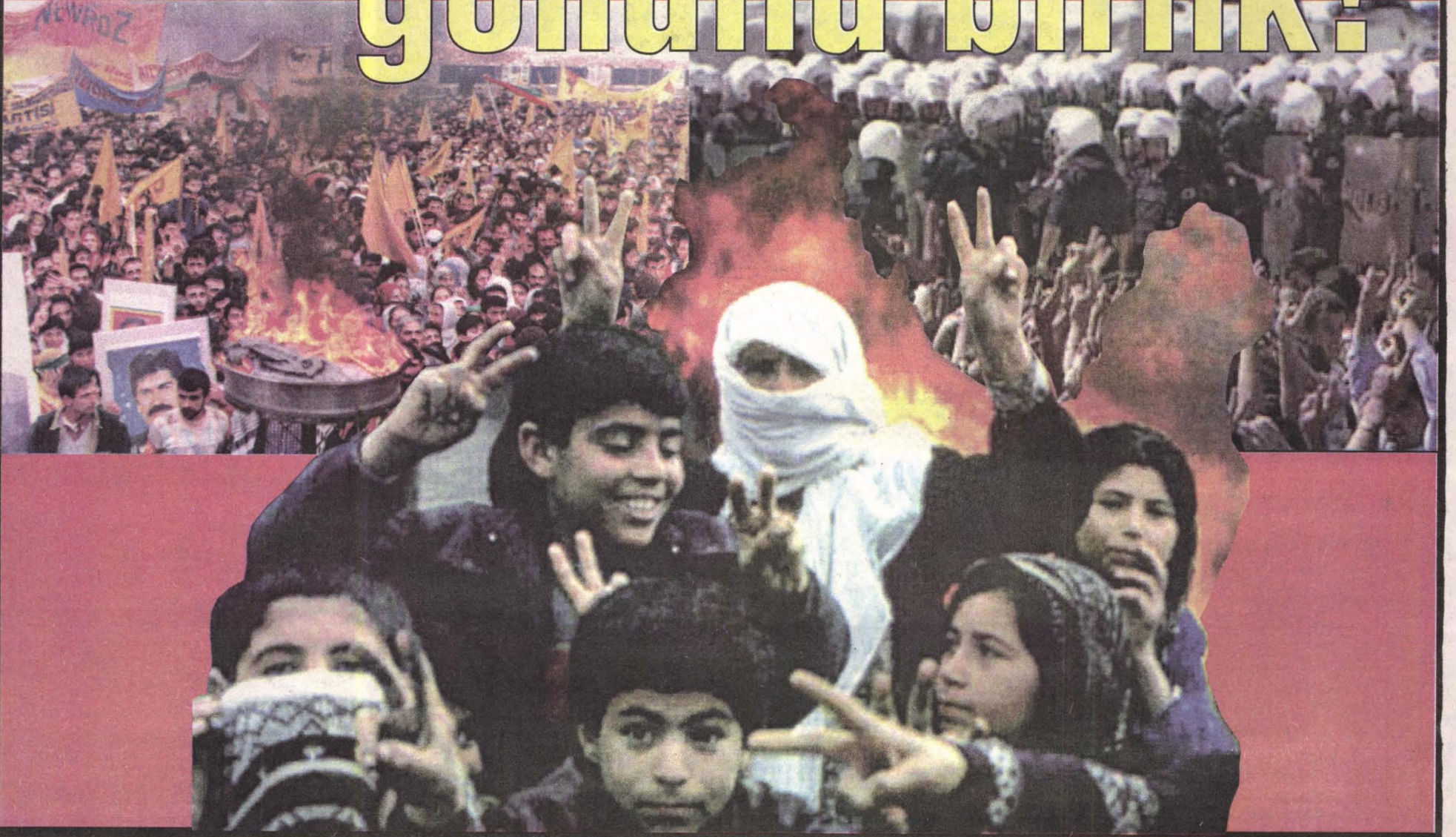
Ana dilde eğitim hakkı!

Kürt halkına özgürlük!

Eşitlik,

özgürlük,

gönüllü birlik!

İÇİNDEKİLER

Kürt sorunu ve "anadilde eğitim"	
hakkı	3
"AB'ye uyum yasaları" adı altında faşist	
rejim tahkim ediliyor	4
Sermayenin yeni saldırı hamlesi	5
Soygun yasası onaylandı	6
Türkiye nasıl "dünya devleti" oldu?	7
Sınıfın kazanımlarına yönelik saldırı	
kurumlarına bir yenisi ekleniyor	8
Emperyalist tekellere sınırsız sömürü	
özgürlüğü	9
F tipi sohbet genelgesi	10
"F tipinde isyan", "Hain tuzak" ya da	
"The Day After"	11
Geride kalan yılın dünyası.../3	
(Orta sayfa)	12-13
Nazım Hikmet'e mektup.....	14
Barış uğruna mücadelede şairin rolü ...	15
Siyonist terör kısılcığında boğulmak istenen	
Filistin direnişi	16
İsrail şimdi daha mı güvende?	17
"Anadilde eğitim" kampanyası ve	
gerçekler.....	18-19
Sorunlarımızı devrimci mücadele	
programıyla aşabiliriz.	20
Türkiye işçi sınıfı hareketinde bir dönüm	
noktası	21
TİSK saldırı hazırlığı içinde	22
Mücadele postası.	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/04(44) • 26 Ocak 2002

Fiyatı: 500.000TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kbl@turk.net

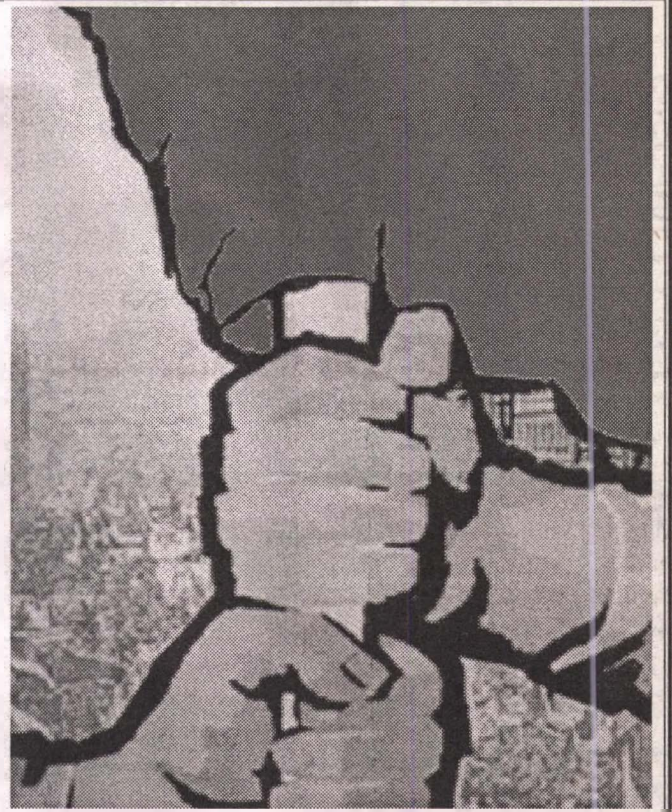
Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Düşünce ve ifade özgürlüğüne yönelik "suç ve ceza"nın sınırlarını genişleten "mini" paket komisyonlardan geçti. Uyum yasaları adı altında ve sözde "AB'ye üyelik kriterleri gereği demokratikleşme" çerçevesinde gündeme getirilen söz konusu değişiklikler, bu ihtiyaç gerekçesi ile öylesine açık bir terslik içinde ki, taslak üzerine tartışmalar sadece meclisi değil büyük bir uyum içinde çalışan koalisyonu bile karıştırdı. Muhalefet partilerinden "ülkeyi F tipine çevirme", koalisyon ortağı ANAP'tan "AB yolunu tıkama" eleştirileri alan değişiklik paketinin asıl muhatabının ise devrimci ve demokratik muhalefet olduğu ortada.

Aslında adlandırma yöntemi bile saldırının hedefini açığa çıkarmaya yetiyor. En korkunç ve kanlı katliamlara "hayat kurtarma operasyonu", en azgın saldırı programlarına "istikrar ve kalkınma programı" adı takanlar, faşist yasalardaki pekiştirmelere de "demokratikleşme paketi" diyorlar. İşçi sınıfına, emekçi kitlelere ve devrimci harekete yönelik tüm saldırılarda, bu yöntem, iş başındaki hükümetin klişeleşmiş bir tutumu oldu artık. Ve insanlar ne zaman hükümetten bu kesimlere yönelik bir "iyilik" sözü duysa, haklı olarak, altından yine nasıl bir saldırı kararı çıkacağı kaygısına kapılıyor.

Devrimci ve demokratik eylem zaten çoktandır düzenin yasal ve fiili saldırılarının hedefi durumunda. Her türlü hak arama eylemi terör kapsamında gören ve buna uygun cezalandırma yoluna giden faşist düzen, şimdi de her türlü eleştiriyi aynı kapsamda cezalandırma tehdidiyle engellemeye çalışıyor. Düzene yönelik en kökten eleştiri ve suçlamaların devrimci basın tarafından yöneltildiği gözönüne alınırsa, sistemin yine asıl hedefinin devrimci muhalefet olduğu açık. Ancak, F tipi mücadelesi sürecinin de ortaya koyduğu gibi, ki bugünkü yasa değişiklikleri konusunda iktidar sahiplerine yol gösteren asıl gelişmeler bu süreçte yaşandı, kotarılmaya çalışılan yasal değişikliklerle, demokratik muhalefetin yolu -ve devrimci muhalefetle bağı- kesilmek, böylece devrimci muhalefet toplumdan tecrit edilmek istenmektedir. Dün Tüm Yargı-Sen yöneticileri hücre saldırısına ilişkin fikir açıklamaları yüzünden gayri hukuki cezalara çarptırıldılar. Yarın, bu değişiklikler yasalastığında tüm demokratik kurum ve kişilerin düzene, devlete, hükümete ve uygulamalara yönelik eleştirileri hukuken suç oluşturacak.

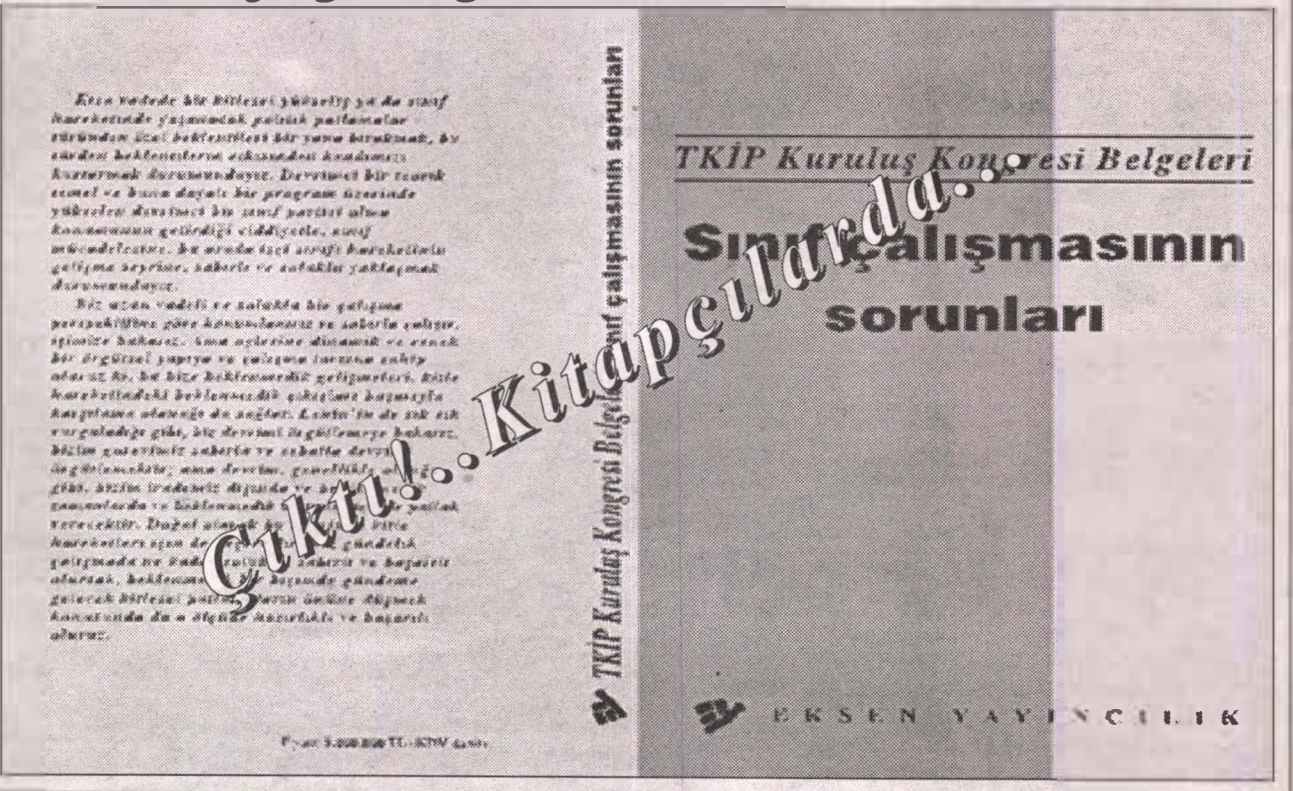

Yasaların oluşturulmasına ilişkin bugünkü tablo pek göstermese de, tarihin gerçekleri yasaların son tahlili de sınıflar mücadelesi tarafından yazıldığını ortaya koyuyor. Bu gerçekten, günün gelişmelerine ilişkin çıkarılacak sonuç ve görev ise düzenin faşist yeniden yapılanmasının önüne geçmek için demokratik hak ve istemler uğruna mücadelenin acilen yükseltilmesi gerektiğidir. Faşizmin kurumlaşmasını engelleyebilcek tek güç işçi sınıfının devrimci eylemidir.

Devrimci basın bu konuda da üstüne düşen görevi sahiplenerek, gereklerini sonuna kadar yerine getirecektir. Bu gereklerden biri de, gazetemizin işçi ve emekçilere ulaştırılmasında tüm okurların etkin bir faaliyet içinde olabilmesidir.

*19 Aralık eylemi nedeniyle tutuklanan Antakya temsilcimiz Zeynel Nihadioglu ile okurumuz Oktay Rende'nin, 24 Ocak'ta yapılan duruşmada, tutukluluklarının devamına karar verildi. Mahkeme başka bir güne ertelendi. Bu iki yoldaşımız da diğer tüm F tipi eylemcileri gibi hukuka aykırı bir saldırının mağdurları durumunda. Ancak uyum yasalarının sonuçlanmasıyla birlikte "hukuken" suçlanabilir hale gelecekler.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Sınıf çalışmasının sorunları

Kürt sorunu ve “ana dilde eğitim” hakkı

“Ana dilde eğitim” kampanyası ve güncellenen Kürt sorunu

Kürt öğrencilerinin başlattığı ve hızla ülke çapında yaygınlaşan “Ana dilde eğitim” kampanyası, gelinen yerde kendi çıkışı nedenlerini ve sınırlarını aşmış durumdadır. Devletin bu en masum, sıradan ve kendi sınırları içinde bile bir hayli güdükleştirilmiş demokratik hak istemine hoyratça bir terör ve saldırganlıkla yaklaşması, sorunu bir anda Kürt sorunu genel çerçevesine oturttu. İmralı teslimiyetinden beri denebilir ki ilk kez Kürt sorunu kamuoyunda bu denli önemli bir tartışma konusu haline geldi. MGK kaynaklı olduğu anlaşılan 12 maddelik “PKK’ya ultimatom” çıkışı, bu tartışmayı ayrıca körükledi.

Kuşkusuz sorunu şu veya bu yönden ele alanlar, sonuçta tartışmayı Kürtçe’nin “seçmeli ders” olarak öğretilmesi biçiminde güdükleştirilmiş hak talebinin kendi sınırları içinde tutmaya çalışıyorlar. Hatta bazıları sorunu daha da geri bir noktadan alarak, salt “dilekçe hakkı”na saygı yönünden sunup ucuz demokratik taşıyorlar. Komünistler ve devrimciler dışındaki hemen herkes (buna PKK ve HADEP’in teslimiyet cephesi de dahil) bu tartışmada, Kürt sorununun genel siyasal kapsamının ve Kürt halkının temel ulusal haklarının sözünü etmemeye özel bir özen gösteriyor. Kürt sorununda Amerikan çözümünden yana olanlardan sözde solcu liberal takımına kadar açık-gizli tüm şoven çevrelerde bu noktada ortak bir hassasiyet var.

Ama yineliyoruz. İnkâr, imha ve asimilasyon çizgisinden halihazırda milim sapmayan, İmralı teslimiyetinden beri bu doğrultuda yeni bir güç ve özgüven kazanmış bulunan ve bunun ürünü kör bir saldırganlıkla hareket eden devletin tutumu, ne iyi ki bu sorunu herkesin karşısına gerçekte bütün bir kapsamıyla çıkarmaktadır.

Burada, devletin tutumunda, üç halka birbirini tamamlamaktadır.

Sabah akşam “Kürt devlet”i söylemi neyin itirafıdır?

Bunlardan ilki, ABD’nin Kuzey Irak’a müdahalesi üzerinden gündeme gelen tartışmadır. Devletin tepesindekiler aylardan beridir sabah akşam Kuzey Irak’ta bir Kürt devletine karşı olduklarını, zira bunun Türkiye’de de benzer özelemlere ve yönelişlere güç kazandıracağını tekrarlayıp duruyorlar. Bu söylemle, ister istemez, Kürt sorununun duruma göre ayrı bir devlet kurma iradesi ve tercihi üretebilecek denli geniş kapsamda bir siyasal sorunun olduğunu itiraf etmiş oluyorlar. Bu Kürt sorunun bütün kapsamıyla algılamaktan ve kamuoyu önünde tanımlamaktan başka bir anlama gelmez.

“Ana dil”den asıl soruna uzanan korkular

İkincisi, bizzat “Ana dilde eğitim” kampanyasına karşı alınan tavırdır. Anadilde eğitim ulusal demokratik bir haktır ve daha genel bir demokratik hakkın, kamu yaşamında “dillerin tam hak eşitliği” isteminin bir parçasıdır. Fakat gündemdeki kampanyayı açanlar, geçtik bunu bu genel istemin bir parçası olarak ortaya koymaktan, bu demokratik istemi kendi sınırları içinde bile son derece güdük bir hale sokarak, onu “Kürtçe’nin seçmeli bir ders” olarak okutulması derekesine indirmişlerdir. Bu haliyle Türk üniversitelerinde Urduca’nın seçmeli bir ders olarak

okutulmasıyla Kürtçe’nin okutulması arasında kategorik olarak bir fark kalmıyor. Ulusal-demokratik temel bir hak böylece akademik bir imkan düzeyine düşürülüyor. Sorunun böyle konulmasında Kürt halkının temel ulusal taleplerini bir yana bırakan, sorunu hak kırıntıları düzeyine indirgiyen İmralı teslimiyetinin tayin edici bir rol oynadığını tahmin etmek güç değil.

Ne var ki, PKK’yu teslim almış olmanın aşırı güveni ile Kürt sorununun tarihsel ağırlığının yarattığı aşırı güvensizlik durumu arasında aklını ve dengesini yitirmiş bulunan devlet, bu denli masum ve sıradan bir hak talebini sükunetle karşılayacağına, aşırı bir tepkinin konusu haline getirdi ve sorunu bir anda tüm ülke gündemine soktu. MGK, hükümet, İçişleri Bakanlığı ve YÖK aygıtları koordinasyon halinde seferber oldular. Dilekçeleri usulen kabul etmek bir yana, bazı öğrencileri “terör örgütüne yardım ve yataklık”tan, hatta hatta “terör örgütü üyeliği”nden tutuklama yoluna gittiler.

Fakat sindirmeye ve yıldırmaya yönelik bu tutum sonuç vermek bir yana ters tepti. Uygulanan baskı ve terör binlerce Kürt öğrencinin kendi ulusal kimliğine ve diline daha kararlı bir biçimde sarılmasına yol açtı. Böylece konu iki yönden birden kendi asıl kapsamına, yani Kürt sorununa bağlanmış oldu. Kuşkusuz güdükleştirilmiş bir hak istemi karşısında bile devletin göstermiş bulunduğu bu aşırı hassasiyetin gerisinde, bu istemin doğası gereği Kürt sorunuyla organik bağını algılaması gerçeği var. Tersinden de aynı tutum ve algılama, Kürt öğrenci kitlesinin kararlılığı üzerinden kendini gösterdi. Böylece devlet sayesinde bu iki yönlü tutum birbirini tamamladı ve Kürt sorununun güncelleşmesine hizmet etti.

“12 maddelik muhtıra”nın anlamı

Sonuncu halka ise, devletin tepesi olarak MGK’nın tam da “Anadilde eğitim” kampanyasının yayıldığı bir dönemde gündeme getirdiği, basına sızdırdığı ve görevli kalemlere tercüme ettirdiği “PKK’ya 12 maddelik muhtıra”dır. Bu muhtıranın zamanlama olarak denk getirildiği bir başka gelişme daha var. Gündemdeki PKK 8. Kongresi. Böylece devlet “Anadilde eğitim” kampanyasını boşa çıkarmak istemekle kalmıyor, PKK 8. Kongresi’ne de bir gündem sunmuş oluyor.

12 maddede formüle edilen bu ultimatomun özü ve özeti şu: Kürdistan kavramından ve Kürt ulusal kimliğini akla getirecek tüm öteki söylem, kurum ve çabalardan tümüyle vazgeçmek... Bu yapılsa, bir de üstüne Güney Kürdistan’da belirsiz bekleyiş içerisinde çürümeye terk edilmiş gerilla güçleri kayıtsız-şartsız gelip devlete teslim olursa, bu durumda devlet de ola ki büyüklüğünü göstermiş!

Kürdistan ve Kürt ulusal kimliği ile bağlantılı herşeyin reddedildiği ve tasfiye edildiği bir durumda, devlete “büyüklük” göstereceği herhangi bir alan ya da sorunun kalıp kalmayacağı ayrı bir konu. Bizi burada asıl ilgilendiren, devletin sorunu Kürdistan ve Kürt ulusal kimliği üzerinden koyması, buradan hareketle köklü bir inkar ve tasfiye istemi olmasıdır. Fakat tam da bu ortaya koyuş tarzı ve onu tamamlayan istemin kendisidir ki, tersinden, bize Kürt sorununun bütün bir siyasal kapsamını vermektedir: Kürdistan adında bir ülke ve bu ülke üzerinde yaşayan ulusal bir kimliğe sahip Kürtler...

Özetle devlet kendi inkarcı politikasının gereklerini izlerken, gerçekte sorunun bütün kapsamını vermekle kalmamış, daha bir de onu yeniden tartışma

gündemine sokmuştur.

Fakat izlenen bu tutumun tek olumlu sonucu bu değildir. O aynı zamanda İmralı’dan şanına ve büyüklüğüne övgüler yağdırılan bu devlete umut bağlamanın temelsizliğini de göstermiştir. İmralı teslimiyetinin ne türden dipsiz bir bataklık olduğunu, Kürtçe’nin seçmeli ders olması talebini içeren dilekçelere bile katlanamayan devlet en kör gözlerin bile görebileceği bir açıklıkta ortaya sermiştir. Fakat durum teslimiyeti seçenlerin bu kaba gerçeği görmeye hiç de niyetli olmadıklarını da aynı açıklıkta göstermektedir. Daha doğrusu sürecin aldığı biçim artık onların niyetlerini de aşmıştır. Bu sürecin köklü bir biçimde ve elbetteki Kürt halkının demokratik istemleri yönünde aşılması artık onların da tümüyle aşılması ölçüsünde olanaklıdır.

“Anadilde eğitim” kampanyası önden tasarlanan masum seyri aşır devlet ile ulusal kimliğine sarılmakta kararlı Kürt öğrenci kitlesi arasında bir irade savaşına dönüşünce, yani konu bir diyalog zemini yaratmak adımı olmaktan çıkıp bir gerginlik alanı haline gelince, birileri anında yan çizme yoluna gitti. Demokratik hakların tümüyle kamu alanıyla, dolayısıyla devlet ve yasalarla olan ilişkisi bir yana bırakılarak, sorun ev, aile, köy, mahalle yaşamının özel alanına çekildi. Böylece en daraltılmış haliyle bile demokratik haklar uğruna mücadele bir yana bırakılmış oluyor. Bu ibret verici, aynı ölçüde de utanç vericidir.

“Tüm dillerin tam hak eşitliği!”

Devrimci sınıf partisinin programı ulusal soruna ilişkin acil istemleri aşağıdaki biçimde formüle etmektedir:

“Ulusal baskı ve eşitsizliğin sınıfsal baskı ve eşitsizliğin bir yansıması olduğunu gözönünde bulunduran TKİP, ulusal sorunun köklü ve kalıcı çözümünün ancak proletarya devrimi tabanında olanaklı olduğu gerçeğine dayanır. Proletarya devrimi programının bir parçası olarak, aşağıdaki istemler uğruna bugünden kararlılıkla mücadele eder ve iktidara gelir gelmez bunları derhal gerçekleştirir:

a- Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması.

b- Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı.

c- Tüm dillerin tam hak eşitliği. Zorunlu devlet dilinin kaldırılması. Herkese kendi anadilinde eğitim hakkı.

d- Tüm azınlık milliyetlere kendi dillerini ve kültürlerini kullanma, koruma ve geliştirme olanağı.”

Biz “Anadilde eğitim hakkı”nı da bu maddenin c fıkrasında formüle edilen kapsamda ele alıyor, bu uğurda mücadele ediyoruz. Kürt halkının “Anadilde eğitim hakkı” talebini de bu çerçevede bütün gücümüzle destekliyoruz.

Bu vesileyle bir kez daha Kürt emekçilerini, ortadaki gerçekleri yüreklilikle görmeye; Kürtlerin temel ulusal hakları kadar işçi sınıfının ve emekçilerin temel demokratik haklarını da ayaklar altında çiğneyen bu devletten boş beklentileri bir yana bırakmaya çağırıyoruz. Çözüm, her iki ulustan işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesindedir. Özgürlüğü elde etmenin, en temel demokratik hakları kazanmanın başkaca bir yolu yoktur. Aylardır üzerine onca söz edilen sahte demokrasi paketinin içyüzünü ortaya koyarak, bizzat devletin kendisi de başka bir yol olmadığını açıkça göstermiş bulunmaktadır.

"AB'ye uyum yasaları" adı altında faşist rejim tahkim ediliyor

"Dünya devleti" olma bôbürlenmeleri içindeki sermaye devletinin "AB'ye uyum" adı altında giriştiği anayasa değişikliklerinden bir kısmı Adalet Komisyonu'ndan geçerek meclise havale edildi. "Mini demokrasi paketi" olarak sunulan düzenlemelerden demokratik bir takım açılımlar bekleyenler yine fena halde yanıldılar.

Yeni düzenlemeyle, TCK'nın 159. ve 312. maddeleri ile TMS'nın 7. ve 8. maddelerine giren suçların kapsamı genişletildi, öngörülen cezalar daha da ağırlaştırıldı. Muhalefet parti temsilcileri, bir takım köşe yazarları ve bazı sendika yöneticileri günlerce önerilen değişikliklerin önceki halinden daha ağır ve daha yasakçı olduğunu ileri sürüp durdular. Fakat bunların hiçbir etkisi olmadı, yasa hiçbir ciddi iyileştirme içermeden komisyondan geçti.

Burjuva basında ve bir takım çevrelerde yasa değişikliği önerisine getirilen eleştiriler doğal olarak söz konusu yasa maddelerinin gerçek niteliğine ve hedeflerine yönelik değil. Daha çok metin içinde geçen birkaç sözcüğün getirdiği sakıncalar üzerinde duruluyor. Yasal düzenlemelere gösterilen muhalefetin merkezinde, bu yasalarla Avrupa Birliği'ne uyum sağlanamayacağı, Avrupa'nın böyle bir düzenlemeyi kabul etmeyeceği eleştirisi bulunuyor. Yasal düzenlemelerin altında imzası olanların (ANAP) "bu düzenlemenin Türkiye'yi götürüleceği yer hukuk devleti değil, despotik totaliter bir yönetimdir" söylemi ise tam bir sahtekarlık örneğidir.

Hükümetin eli kanlı Adalet Bakanı S.Türk'ün utanmazca "demokratikleşmeye yönelik mütevazı bir adım" diye nitelediği, özgürlükleri genişleteceğini iddia ettiği yeni düzenlemeler ne getiriyor?

Bu iki yasa da 1930'larda faşist Mussolini İtalya'sından örnek alınarak düzenlendi. Her iki yasa maddesinin bu faşizan ruhu olduğu gibi korunuyor. Üstelik yeni durumda henüz fiili bir nitelik kazanmamış "olası" durumlar da suç fiiline eklenerek kapsam genişletiliyor ve öngörülen cezalar öncekine göre artırılıyor. Bu düzenlemeyle gerçek anlamda düşünmek, düşünce beyan etmek de suç kapsamına girecek artık. Kitaplar daha kolay gerekçelere dayanılarak yasaklanıp toplatılabilecek, ilerici devrimci aydınlar hapis cezasına çarptırılabilir. Gerçekte fiilen karşılaşılan uygulamalardır bunlar. Yeni yasal düzenlemelerle bunun hukuksal kılıfı daha da güçlendirildi yalnızca.

312. maddenin düzenlenmiş hali şöyle: "*Sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığına dayanarak insanları birbirine karşı kamu düzenini bozma olasılığını ortaya çıkaracak bir şekilde tahrik eden kimseye 3 yıla kadar hapis cezası verilir.*" "Bir sosyal sınıfın diğerleri üzerinde egemenlik kurma..." diye başlayan ünlü yasanın genişletilmiş bir versiyonu ve yeni bir yorumudur söz konusu olan. Suç işlemek için ille eylem yapmak da gerekmiyor. İşçilerin ezilmesinden ve azgınca sömürülmesinden, sermayenin aç gözlü saldırılarından, hortumculardan, rant yiyicilerden bahsetmek, sınıfsal sömürü ve baskıyı lanetlemek, Kürt halkının varlığını dillendirmek bile üç yıl hapisle cezalandırılacak bir suç işlemiş olmak anlamına geliyor. Cezaya çarptırılmamanın tek garantisi, Türkiye'de sosyal sınıflar ya da sınıflar arasında herhangi bir sorun ve etnik topluluklar yokmuş gibi düşünmek ve davranmaktır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun hemen ardından uydurulan "imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir toplum" teranesinin yıllardır yasalara geçmiş halidir karşımıza çıkarılan. Sınıfsal ve ulusal gerçekleri dillendirenlerin yarın çıkacağı mahkemede, "söylediklerin, yazdıkların, çizdiklerin, düşündüklerin ve yaptıkların kamu düzenini bozma olasılığı taşıyor" diyecek yargıca keyfi olarak ceza verme yetkisi

tanıyor yasa. Evet yalnızca "olasılık" değeri taşıyan her durum suç olarak ele alınabilecek.

Türk Ceza Kanunu'nun 159. maddesindeki yeni düzenlemede de suç kapsamı genişletiliyor. Maddenin yeni haline göre; "*Türklüğü, Türk milletini, Türkiye devletini, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni, Bakanlar Kurulu'nu, bakanları, adliyeyi, devletin askeri ve muhafaza kuvvetlerini veya bunları temsil eden bir kısmını tahkir ve tezyif eden kimseye bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir*" deniyor. Yasa maddesi bu haliyle sermayenin temel kurumlarına ilişkin aleyhte fikir beyan etmenin, kurum temsilcilerine yönelik eleştirinin önünü bütünüyle kapatıyor. Üstelik geçmiştekenden farklı olarak herhangi bir devlet kurumundaki tek tek kişilere yönelik eleştiriyi de kuruma yönelik yapılmış kabul ederek, onları ve onların faaliyetlerini dokunulmaz kılıyor. Yani yasaya göre sermaye devleti adına çalışanlar suç işlemeyiz, yanlış yapmazlar, yapsalar bile eleştiri konusu edilemezler. Diyelim ki hiç bir zaman eksik olmayacak olan yeni bir Susurluk benzeri vakayla karşı karşıyayız. Yasa maddesi, böyle bir durumda Sedat Bucaklar, Hüseyin Kocadağlar, İbrahim Şahinler hakkında en küçük bir eleştiri ve değerlendirmeyi bile soruşturma ve ceza konusu yapabilecek. Çünkü onlar yüce devleti temsil ediyorlar.

Söz konusu yasal düzenlemeler sermaye düzenini korumak için sermaye devletinin tahkimatının bir parçası. Emeği, ülke kaynaklarını sermayeye ve emperyalist tekelere peşkeş çekenler, bu konuda onlarca yasa çıkarılarak, şimdi varolan yasaları daha da sertleştirip kapsamını genişletiyorlar. Sermaye ve

sermaye temsilcilerine-kurumlarına dönük en küçük bir eleştiriyi ceza konusu yaparak düzenin bekasını korumaya, sömürü düzenlerini sürdürmeye çalışıyorlar.

Bu yasal düzenlemeler, gösterilmeye çalışıldığı gibi, ne Tayyip Erdoğan gibi sermayenin yeni y. tme temsilcilerini hedef alıyor, ne sözde burjuva demokrasisinin ruhuna ve AB demokrasisinin kriterlerine aykırıdır. Bu aynı sahtekarlıkları DGM'lerin sivilleştirilmesi olayında da sergilediler. Devletin bu keskin kılıcını "sivil DGM'ler" kılıfına saklayıp aynı icratlara devam ederek, devrimcilere ve ilerici muhalefete ceza yağdırmaya devam ettiler.

Söz konusu yasalar devlet terörünün yasal dayanağı, sermayenin işçi ve emekçiler üzerindeki diktatörlüğünün hukuksal bir belgesidir. Ve bu anlamıyla yalan ve aldatmaca üzerine kurulu burjuva diktatörlüğünün sınırlarını korumak için çekilmiş korkuluklardır. Egemenlerin korkularının bir ifadesidir.

İşçi ve emekçilerin, devrimci ve ilerici muhalefetin siyaset yapma hakkının giderek daha da kısıtlanması amacını taşıyor bu yasalar. Bu tür yasaları pervasızca çıkarabiliyor ve demokratik açılımlar diye sunabiliyorlarsa, bunu bütünüyle işçi ve emekçilerin suskunluklarına, sınıf hareketinin bugünkü geri düzeyine borçlular. Ama unutulmasın ki, ayağa kalkmış milyonların demokratik hak ve özgürlükler, insanca yaşam mücadelesinin karşısında korkulukların ve yasakların hiçbir bir hükmü yoktur.

Sınırsız söz, basın, gösteri, toplantı ve örgütlenme özgürlüğü!

Katliamlara, kanlı operasyonlara "Standart Yönetmeliği"

Sermaye devleti her geçen gün baskı ve terör politikalarını tırmandırırken, gerçekleştirilen katliam ve işlenen suçlara yasal kılıflar hazırlamayı da ihmal etmiyor. Bunun en son örneği İçişleri Bakanlığı'nın yayınladığı "operasyon genelgesi" oldu.

Kendini aklama ihtiyacının bir ürünü olarak Emniyet Genel Müdürlüğü, yapacağı operasyonları standartlara bağlayacak bir yönetmelik hazırladı. Yönetmelikte yeni olarak göze çarpan tek şey, arabuluculuk ve ikna ile görevlendirilecek bir psikoloğun operasyonlarda hazır bulundurulması ve katliam gerçekleştirdiklerinde yapılması neredeyse kural haline gelen sevinç gösterisinin artık engellenecek olması. Bunun dışındaki maddeler ise bilinen operasyon önlem kurallarını; yasal prosedürü, ekiplerin nasıl organize olacağını, özel hareket timi kullanma zorunluluğunu, ne tür durumlarda silah kullanılacağını, çatışmalara ne tür personelin katılacağını vb. içeriyor.

Operasyonların gerçekleştirilmesinde yaşanan eksiklikleri kapatma ihtiyacı durduk yere ortaya çıkmamış olsa gerek. Öyle anlaşılıyor ki, burjuvazinin "toplumsal patlama"dan duyduğu korku, kendi güçlerini daha disiplinli ve daha hazırlıklı tutmasını zorunlu hale getirmiştir. Bu amaca dönük yönetmelikler hazırlayarak, hem operasyonları ne kadar masumane yapacaklarını göstermek, hem de operasyon sırasında çıkan sorunların (bir evin havaya uçurulması, onlarca insanın öldürülmesi, yaralanması)

sorumluluğundan kaçınmak istiyorlar. Mesela operasyon yerine psikolog getirip ikna yöntemini sonuna kadar kullandıklarını, bütün önlemleri aldıklarını buna rağmen bazı olumsuzlukların oluştuğunu söyleyecekler. Bunun dışında kendilerinin "bilmediği" ölümler ve yaralanmalar gerçekleşecek olursa, bu da münferit olay olarak sunulacak.

İşin bir boyutu daha var. AB Türkiye burjuvazisinden sadece istikrarlı bir ekonomi değil az çok düzenli bir devlet yapısı istiyor. Devlet de AB kriterlerine uymak için ekonom. ve toplumsal alanlarda birbiriyle bağlantılı yasalar çıkartıyor. Operasyon yönetmeliği bir yasa olmasa da, "çeki düzen verilmiş bir emniyet teşkilatı" görüntüsü yaratma ihtiyacının bir ürünü olarak devreye sokuluyor.

Bu yönetmelik demokratikleşme aldatmacasıyla sürdürülen tahkimatın bir parçasıdır. Amaç asla daha az katliam değil, katliamların yönetmeliklere sığdırılması, hukuksal kılıfına uydurulmasıdır. Örneğin yapılan operasyonlar sonucunda AİHM'de açılacak bir davada tutulan tutanaklar ortaya konulacak ve operasyonun hukuka en uygun bir biçimde yapıldığı savunulacaktır. Oluşan can kaybı, zarar vb.'nin alınan önlemlere rağmen ortaya çıktığı iddia edilecektir. Böylece yapılacak katliamlar, kanlı operasyonlara yönelik tepkiler, "hukuka, yönetmeliklere uygundur", "standartlara uygun yapılmıştır" yalanıyla etkisizleştirilmek istenecektir.

“Güçlendirilmiş stand-by anlaşması” imzalanıyor...**Sermayenin yeni saldırı hamlesi**

Kemal Derviş iki hafta önce Ecevit’le birlikte ABD’ye gitmişti. Ecevit döndükten sonra da emperyalist finans kuruluşlarıyla görüşmeleri sürdüren Derviş, üç yıllık yeni bir stand-by anlaşması için gerekli niyet mektubunun IMF’ye verildiğini açıkladı. IMF yönetimi niyet mektubunu Şubat başında görüşecek.

İMF programlarını uygulama zorunluluğu

Sermaye sınıfının sözcüleri 11 Eylül sonrasında şışinerek Türkiye’nin önemini arttığını söyleyip durdular. Emperyalizmin saldırgan politikalarına uşaklıkta kusur edilmediği takdirde efendiler tarafından bunun ödüllendirileceğini hayal ettiler. Bu nedenle Türkiye burjuvazisi Ecevit’in ABD gezisinden çok şey bekliyordu. Sanılıyordu ki, kusursuz uşaklığın karşılığında ABD emperyalizmi Türkiye’nin yardımına koşar, gerekli ekonomik desteği uşaklığın hizmetine sunar. O nedenle yeni niyet mektubunun verilmesi de ABD gezisinin sonrasına ertelenmişti.

Fakat böyle olmadı. ABD yönetimi Ecevit’i ve Türkiye’yi bol bol övmeyi ihmal etmedi, fakat kesenin ağzını da açmadı. Bir takım vaatler dışında Ecevit ve Derviş’e öylenen en somut şey “İMF politikalarını eksiksiz uygulayın” oldu. Bunun üzerine Kemal Derviş ağır bir saldırı paketi anlamına gelen yeni niyet mektubunu IMF’ye vermek durumunda kaldı.

Niyet mektubu henüz resmen açıklanmamakla birlikte, içeriği sır değil. Gerek 2002 bütçesinin belirlenmesi sırasında yaşanan tartışmalar, gerekse de hükümetin son iki aylık icraatı, niyet mektubunun ve yeni stand-by anlaşmasının kapsamı hakkında yeterli bilgiyi veriyor.

Yansıyan bilgilere göre, 10 milyar dolarlık yardım karşılığında, IMF’yle “güçlendirilmiş stand-by” adı verilecek yeni bir anlaşma yapılacak. Anlaşma 2002 yılı başında başlayıp 2004 yılı sonuna kadar devam edecek. Bu anlaşmayla sağlanacak 10 milyar dolar ek kredi 3.5 yılı ödemesiz olmak üzere toplam 8-8.5 yılda geri ödenecek. Böylece Türkiye, 10 milyar dolarlık mali destekle birlikte IMF’nin en borçlu üyesi haline gelecek.

Önce yıkım ve sömürü, sonra yardım

Önceki IMF programlarında saldırı programı anlaşma yapıldıktan sonrasında uygulanırdı. Fakat IMF’ye bağımlılığın, emperyalizmle kölelik ilişkilerinin derinleşmesiyle bu uygulama giderek ortadan kalktı. IMF’nin bir takım isteklerini kabul ettirmesi için anlaşmaya bile ihtiyaç duyulmaz oldu. 2000 yılı Kasım krizinden bu yana, IMF hükümete ağır ön koşulları dayatıyor.

Şimdi imzalanacak anlaşma için de bu geçerli. Sermaye hükümetinden çok önemli bir dizi saldırı politikasını peşinen hayata geçirmesi istendi, anlaşmanın bunlar yerine getirildiği takdirde imzalanacağı söylendi. Nitekim hükümetin son iki aylık icraatını, IMF’nin dayattığı bu ön koşulların yerine getirilmesi oluşturdu. “10 günde, 10 yasa” diye

ifade edilebilecek bu ön koşulların yerine getirilmesi işini Ecevit’in ABD gezisi öncesinde yetiştirmek için meclis gece gündüz çalıştırıldı. Ülke ekonomisi için büyük önem taşıyan en kritik kararlar geceyarısı görüşmelerinde yangından mal kaçırıcısına meclisten geçirildi. Bu çerçevede;

- Özel bankaların kurtarılması için gereken yasa meclisten geçti.

- Kamu İhale Kanunu çıkartıldı.

- Vergileri arttırmaya dönük plan Bakanlar Kurulu’nda onaylandı.

- Kamuda çalışan 15 bin kişi emekli edildi.

- Tütün Kanunu meclisten geçirildi.

Sadece bu ön koşulların yerine getirilmesi bile işçi ve emekçiler, küçük üretici köylüler için ağır bir yıkım anlamına gelmektedir. Fakat niyet mektubunun içeriğine bakıldığında, henüz saldırının yeni başladığı ve giderek derinleştirileceği görülmektedir.

İşten atılmalar sürececek, işsizlik büyüyecek

Kamudaki tasfiyenin boyutlarıyla ilgili olarak niyet mektubunda şunlar söyleniyor.

“Gönüllü emeklilik teklifleri ve sadece gerekli görüldüğü taktirde işten çıkarmalar vasıtasıyla, Haziran sonuna kadar fazla işçi sayısı üçte bir oranında ve 2002 Ekim sonuna kadar üçte iki oranında azaltılacaktır.”

“2003 Haziran sonuna kadar, kalan fazla istihdam aşamalı olarak azaltılacaktır. Fazla istihdamı azaltmaya yönelik bu güçlü hedef uyarınca hiçbir yeni işe alma izin verilmeyecek ve boşalan ilgili kadrolar süratli bir biçimde iptal edilecektir.”

Aralık ayında alınan bir kararla niyet mektubunda söylenenlere uygun olarak kamuda büyük bir tasfiye hareketi başlatıldı. En az 15 bin kamu işçisinin Ocak ayı içinde emekliye sevkedilmeleri planlanıyor.

Hükümet bu uygulamanın “gönüllü emeklilik” olduğunu savunsa da, bunun zorunlu emeklilik olduğu açık. Çünkü işçinin önüne emekliliğini istemekten başka hiçbir alternatif bırakılmıyor. İşçi emekliliğini istemediğinde kazanılmış haklarının önemli bir kısmını yitireceğini bildiği için mecburen emeklilik başvurusunda bulunuyor.

Aynı uygulama bir-iki ay içinde başta Telekom olmak üzere özelleştirilmesi planlanan bütün kamu

kuruluşlarına yaygınlaştırılacak. Buralarda da işçiler “gönüllü emekli” olmaya zorlanacak.

Öte yandan Ziraat ve Halk bankalarının 800 şubesinin kapatılması, başta Köy Hizmetleri olmak üzere bir dizi kurumun tasfiyesi de onbinlerce işçi ve emekçinin sokağa atılmasına neden olacak.

Tütün ve şeker üretimiyle ilgili yeni yasal düzenlemeler, kırlarda da yoğun bir işsizlik yaşanacağını gösteriyor. 2002 yazından itibaren kırdan kente göç büyük ölçüde yoğunlaşacak. Tarımdan karnını doyuramaz hale gelen yüzbinlerce insan çareyi kentlere göç etmekte bulacak.

Özelleştirmede hazırlık yılı

Bu yıl büyük özelleştirmeler yapılması planlanmıyor. Nitekim 2002 bütçesinde ve niyet mektubunda sadece 1.5 milyar dolarlık bir özelleştirme geliri hedefleniyor. Bunun temel nedeni büyük özelleştirme uygulamalarının bundan önce istenildiği gibi yürütülemediği olması. Şimdi sermaye yaşadığı deneyimden de faydalanarak özelleştirmeleri sıkı bir hazırlık çalışmasının ardından gerçekleştirmeyi planlıyor. Özelleştirilecek tüm büyük kuruluşların satılmasıyla ilgili hazırlıkların 2002 yılı sonuna kadar bitirilmesi amaçlanıyor.

Bunlardan Tüpraş ve POAŞ için gerekli teknik hazırlık bitirilmiş durumda. Niyet mektubunda belirtildiğine göre Türk Telekom, Tekel, Türk Şeker Fabrikaları AŞ, THY, Erdemir, EJAŞ, TEDAŞ, BOTAŞ ve kamuya ait arazilerin özelleştirilmesi için gereken hazırlıklar da bu yıl sonuna kadar tamamlanacak. Elektrik sektöründeki özelleştirmeler önceki yıllarda fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Bu nedenle, elbette IMF’nin de onayı alınarak, enerjide bugüne kadar yapılmış bütün özelleştirme ihaleleri feshedilecek.

Ardından Enerji Bakanlığı yeniden bir özelleştirme planı yapacak ve enerji sektöründe hangi kuruluşların özelleştirileceğini en geç Mart ayına kadar Özelleştirme İdaresi’ne bildirecek. Bu yeni plan doğrultusunda en geç Nisan sonuna kadar özelleştirilecek elektrik dağıtım şirketleri için yeniden ihale yapılacak.

Bütün bunlar, özelleştirme saldırısının asıl olarak 2003 yılında tırmandırılacağını gösteriyor. Bu yıl “hazırlık” yılı olacak. Bu hazırlık, onbinlerce KİT işçisinin işten atılmasını ve birçok kurumun tasfiyesini de içeriyor.

İMF özel bankaların kurtarılmasını istiyor

Geçen haftaların en çok tartışılan konularından biri de özel bankalara yapılacak devlet yardımıydı. Konu üzerine çetin tartışmalar başladıktan sonra bu uygulamayı IMF’nin dayattığı anlaşıldı. Niyet mektubu taslağı basına sızdıktan sonra, düzen medyasında şunlar yazıldı:

“Biz boşa tartışıyoruz: Yok efendim devlet bankaların içine para koyabilir mi? Yok efendim bu avantadan aktif toplamı yüzde 1’in altındaki bankalar da yararlınsın mı? Yok efendim bu konudaki yetki tasarıya son anda mı eklendi? Yok efendim TBMM’nden bu tasarı geçer mi? Yok efendim MHP oy verir mi, Cumhurbaşkanı imzalar mı? Efendim olan

olmuş. Bilet kesilmiş... IMF talimatı vermiş. Koalisyon ortakları niyet mektubu ile kendilerini bağlamış." (Güngör Uras, Milliyet, 31 Aralık '01)

Zor durumdaki özel sektör bankalarının kurtarılmasına ilişkin hükümler yeni niyet mektubunda uzun bir bölüm tutuyor. Sıralanan maddeler neyin nasıl yapılacağını, çıkarılması gereken yasanın adeta noktasını virgülünü bile belirliyor. Nitekim bu kanun da Ecevit'in ABD gezisinden sadece saatler önce meclisten geçirildi. Ve Ecevit efendisinin huzuruna, görevini zamanında yapmış uşakların iç huzuruyla gitti.

Yeni anlaşmanın ömrü ne kadar?

Son iki yılda Türkiye ile IMF arasında bir dizi anlaşma imzalandı. Sayısız niyet mektubu verildi ve gerekleri çok önemli ölçüde yerine getirildi. Fakat bunların hiçbiri Türkiye kapitalizminin sorunlarına en ufak bir çözüm getiremedi. Tek işlevi, emperyalizme borç köleliğinin daha da büyümesi, emperyalist tekellerin ve yatırımcıların Türkiye'deki çıkarlarının daha da güvenceye alınması oldu. Dayatılan istikrar programlarının emperyalizm cephesinden gerçek amacı da zaten buydu.

Şimdi yeni bir niyet mektubu ve bunun karşılığında imzalanacak yeni bir stand-by anlaşması var ortada. Bunun işçi ve emekçiler için ölçüsüz bir yıkım, daha ağır bir sömürü ve yoksulluk anlamına geldiği açık.

Peki Türkiye burjuvazisi içinde debelendiği sorunlara bir takım çözümler bulabilecek mi? Sermaye sözcülerine bakılırsa "zor dönemi atlattık". Eğer işçi ve emekçiler "biraz daha dişlerini sıkarlarsa" ekonomi "giderek rahatlayacak" ve "2002 bir atılım yılı" olacak.

Bunların işçi ve emekçileri aldatmaya yönelik yalanlar olduğu artık biliniyor. İkide bir ağır krizlerle karşı karşıya kalmasının temel nedeni, Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarıdır. Medet umulan kölelik ilişkileri ve IMF reçeteleri çözüm olmak bir yana, çözümsüzlüğü ve çöküşü her geçen gün daha da derinleştirmektedir. Yeni stand-by anlaşmasının akibeti de üç-beş ay içinde belli olacaktır. Muhtemelen fazla zaman geçmeden bu program da iflas edecek, sermaye onun yerine bir yenisini koyma uğraşı içine girecektir. Fakat her yeni deneme işçi ve emekçiler için köleliğin, yağma ve sömürünün daha da büyümesi anlamına gelecektir.

İşçi ve emekçilere düşen, sermaye sözcülerinin yalanlarıyla oyalanmak değil, emperyalizmin sömürü ve yıkım politikalarına karşı mücadeleyi örgütlemektir. Bu sömürü ve zulme son vermenin, bu haramiler saltanatını yıkmanın başka bir yolu yoktur.

Soygun yasası onaylandı

Başbakan Ecevit 3 Aralık'ta bir tasarruf genelgesi yayınlamıştı. Genelgede; "uygulanmakta olan ekonomik programın temel hedeflerinden olan makroekonomik istikrarın tesis edilmesi ve gelir dağılımındaki adaletsizliğin giderilmesi amacıyla kamu tarafından topluma sağlanan mal ve hizmetlerin adil ve ayrıcalıksız bir şekilde sunulması ve fiyatlandırılmasının gerekli olduğu" söyleniyordu. Bunun anlamı, kamu kuruluşları tarafından sağlanan bazı hizmetlerin tasfiye edilmesi ya da paralı hale getirilmesi idi.

Daha sonra bu genelgeyi de kapsayacak şekilde bir yasal düzenlemeye girişildi. Bu yasal düzenleme Ecevit ABD'ye gitmeden yetiştirildi.

Yasanın amacı "kamu giderlerini azaltmak" olarak gösteriliyor. Ve bu çerçevede işçi ve emekçilerin yaşamını doğrudan ilgilendiren birçok konuda yeni düzenlemeler getiriyor. Ve tahmin edilebileceği gibi, bu kanun kapsamındaki her düzenleme işçi ve emekçi yığınlar açısından yeni bir soygun anlamına geliyor.

Emlak vergileri arttırıldı

Geçen hafta bu yasayla ilgili iki tartışma yaşandı. Birinci tartışma emlak vergilerinin bu yasayla arttırılmış olması ile ilgiliydi. Yasaya göre hem emlak vergileri arttırılıyor, hem de verginin hesaplanmasında kullanılan bina ve arsa rayiç bedellerinin yeniden belirlenmesi hükme bağlanıyordu. Pratik olarak bunun anlamı, bina ve arsa vergilerinin öncekine göre 20-40 kat gibi korkunç oranlarda artması demektir. İki yıl önce evi için 20 milyon vergi vermiş birinden bu yıl en az 200

milyon vergi alınacaktı. Emlak vergilerindeki bu büyük artıştan sadece ev ve arsa sahipleri değil kiracılar da etkilenecekti. Çünkü ev sahipleri verdikleri vergiyi otomatik olarak kiralara yansıtacaklardı. Bu durum toplumda büyük bir tepkiyle karşılandı. Hatta burjuva basında emlak vergisiyle ilgili olarak devlete "gücün yetiyorsa gel al" diyen röportajlar, köşe yazıları yayınlanmaya başladı.

Tepkilerin hesap edilenden çok daha sert ve yaygın olduğunu gören başbakan, iki gün önce televizyonlara çıkarak, "emlak vergisinde ölçünün kaçtığı anlaşılıyor, yeni bir düzenleme için talimat verdim" demek zorunda kaldı. Başbakan'ın bu açıklamasının ne anlama geldiğini önümüzdeki günlerde göreceğiz. Gerçek olan şu ki, hükümet bir kez daha soygun politikalarına tepki gösteren toplumla bu politikaların esas sahibi IMF arasında sıkışmış durumdadır. Çünkü IMF vergi gelirlerinin arttırılmasını ve bütçe açıklarının böylece azaltılmasını dayatmaktadır. IMF'nin sözünden çıkması çok kolay olmadığına göre, hükümet muhtemelen emlak vergisi konusunda da önümüzdeki günlerde bir takım göstermelik düzenlemeler yapmakla, yasadaki kimi aşırılıkları törpülemekle yetinecektir. 2002 yılında vergi gelirlerini yüzde 150 arttırmak zorunda olan hükümetin başka bir şey yapmasının olanakları da yoktur.

Büyükşehir belediyelerinin kayıkcı dövüşü

Aynı yasayla genel bütçe vergi gelirlerinden belediyelere ayrılan payın azaltılması, İstanbul, Ankara ve İzmir Büyükşehir belediyelerinin tepkisini çekti. Eski düzenlemeye

göre, bir ilde toplanan vergilerin yüzde 5'i o ilin belediyesine bırakılıyordu. Yeni yasayla belediyelere bırakılan miktar yüzde 2'ye indirildi. Geriye kalan yüzde 3'lük oran ise İller Bankası'na aktarıldı. Bu düzenleme 3 büyük kentteki belediyelerin vergi gelirlerinin yüzde 60 düzeyinde azalması demektir.

Ankara, İstanbul ve İzmir Büyükşehir belediye başkanları, gelir kayıpları yasadaki başka düzenlemelerle fazlasıyla telafi edildiği halde, bu duruma itiraz ettiler. Her üç başkan da halka götürülen hizmetlerin aksayacağını; otobüslerin çalışmayacağını, suların akmayacağını, yatırımların duracağını vb. ileri sürerek hükümeti tehdit etmeye başladılar.

Belediye başkanları halka götürdükleri birçok hizmette indirimli ya da ücretsiz tarifelerin uygulamadan kaldırılması üzerinden durma gereği ise duymadılar.

Bağ-Kur primleri yükseltildi, doğalgaz ATV kapsamına alındı

Cumhurbaşkanının onayladığı yasada yok yok. Aynı yasa Bağ-Kur'luların ödediği sağlık sigortası primlerini de yüzde 5 oranında arttırıyor. Böylece hiçbir sağlık hizmetinden doğru düzgün faydalanamayan, hastane ve eczane kapılarında çevrildiği için çaresiz kalan Bağ-Kur'lular bundan böyle yüzde 5 daha fazla prim ödeyecekler.

Yasayla doğalgaz da Akaryakıt Tüketim Vergisi (ATV) kapsamına alınıyor. Doğalgazın her metreküp tüketiminden 5 bin lira ATV alınacak, bu uygulama 1 Mayıs 2002 tarihinde yürürlüğe girecek.

Aslında doğal gazın ATV uygulaması yılbaşından itibaren başlatılacaktı. Fakat başka vergi ve kesintiler nedeniyle doğalgaz faturalarının aşırı yükselmesi tüketicilerin yoğun tepkisine neden olduğu için, bu uygulama 5 ay gecikmeli olarak devreye sokuluyor.

Sömürü ve soygun yasalarına hayır!

Hem doğalgaz fiyatlarıyla, hem de emlak vergisi ve

belediye gelirleriyle ilgili olan tartışmalarda şu açıkça görülüyor. Bu yasa nedeniyle işçi ve emekçilerin uğradığı büyük kayıplar hükümetin ve gerici düzen partilerine mensup belediye başkanlarının umurlarında bile değil. Hükümet krizin ve IMF programının yükünü tümüyle işçi ve emekçilerin sırtına yıkma çabasında. Bunun için bir yandan vergileri arttırıyor, bir yandan işçi ve emekçilerin yararlandığı mal ve hizmetlere zam üstüne zam yapıyor.

Belediyeler ise hükümeti eleştiriyor görünerek sömürü ve soygundan pay kapma derdinde. "Halka hizmet götüremeyeceğiz" ya da "işçilerimize para ödeyemeyeceğiz" türünden feryatların hiçbir inandırıcılığı yok. Onların da derdi işçi ve emekçilerin soyulması üzerinden kendi kasalarını doldurmak, kendilerini destekleyen sermaye gruplarını ve yandaşlarını ihya etmek.

Bütün bunlar gösteriyor ki, sömürü ve soygun politikalarına karşı tutulacak tek yol işçi ve emekçilerin kendi örgütlü güçlerine güvenmeleri ve mücadeleyi yükseltmeleridir. Ne mazlum rolü oynayan belediye başkanlarına ne de sermayenin değirmenine su taşımaktan başka bir şey bilmeyen sendikal ihanet çetesine güvenerek sorunlarımızı çözemeyiz. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

Türkiye nasıl “dünya devleti” oldu?

Ecevit, Amerika gezisi ardından yaptığı açıklamada, Türkiye'nin artık bir “dünya devleti” olduğunu söyledi. Bunu da temaslarda ikili sorunların değil “dünya meselelerinin” konuşulmuş olmasına bağladı.

Aslında Ecevit'in mantığına göre neyin konuşulduğundan ziyade kiminle konuşulduğu önem taşıyor. Aynı konular diyelim ki Arjantin yöneticileriyle veya Libya, Azerbaycan, Pakistan vb. ile konuşulmuş olsa, böyle bir sonuç çıkarılmayacaktı. Kendini dünyanın sahibi gören birileriyle (konu her ne olursa olsun) konuşabilmiş olmak, ancak Ecevit gibi uşak ruhlu birinin, böyle abartılı ve gülünç tabirlerle böbürlenmesine yol açabilirdi. Bu böyle olduğu halde, uşaklıkta ondan geri kalmayan Türk medyası bir de tutup Ecevit'e “alçakgönüllülük” madalyası verdi. Çünkü Ecevit Bush'un “başarılı liderlik” övgülerini koalisyon ortaklarıyla paylaşmış...

“Dünya devleti” tabiri, Ecevit'in gerekçelendirmesinde de çok açık anlaşıldığı kadarıyla, dünya hakimiyetiyle bağlantılı bir düşüncenin ürünü. Bu hesapla örneğin G-8 emperyalistleri birer dünya devletidir. Kuşkusuz Ecevit, G-8'i Türkiye ile G-9 yapacak kadar hayalperest değildir. Gene de bu tabiri durduk yerde kullanmış olamaz. Görüşmelerde Türkiye'nin yayılcı emellerini depreştirecek ne tür sözler sarfedilmiş, Ortadoğu üzerinde nasıl bir “pay” vaadedilmiştir ki, Ecevit gibi temkinli bir uşak bile böyle kendinden geçebilmektedir? Görüşmelerin basına kapalı yürütülmesi bile, aradaki kirli hesap ve pazarlıklara işaret ediyor. Ancak, ABD basınında çoktan dillendirilen “Musul-Kerkük” yemi, her seferinde boşa çıksa da, Türk egemenleri gözü kapalı peşinden koşturacak cazibesini sürdürüyor. Ecevit'in giderayak tekrarladığı ve de uyardığı “Irak'a müdahaleye karşıyız” söyleminin, dönüştürme ayağının tozuyla yapılan açıklamalarda Saddam'a uyarı mesajlarının almasının da bir anlamı olmalı.

Burjuvalar uşak yöneticilerinden daha “gerçekçi!”

Aslında konuya açıklık getirecek söz ve yorumlar, Ecevit'inkilerden ziyade, temsil ettiği sınıftan gelenlerdir. Sürekli “maddiyat”la haşırneşir olan kapitalistler, kendi pencerelerinden de olsa, olaylara daha gerçekçi yaklaşabiliyor. Nitekim, Amerika gezisindeki “işadamları heyeti”nde yer alanlardan biri, bir televizyon kanalının yaptığı geziye ilişkin söyleşide, dünya devleti olma meselesine de şöyle bir açıklık sunmuş oldu: Türkiye, stratejik önemi ve katkılarıyla bölgede “pay” (bu kadar açık söylüyor) sahibi olmayı hak ediyor. Somutta sözünü ettiği pay ise, Afganistan'ın yeniden yapılandırılması olarak tabir edilen, yeni baştan sömürsünde emperyalist tekellere taşeronluktur. Bu tabir de aynı işadamına aittir.

Biz komünistler, Amerika'nın Asya ve Ortadoğu'daki emperyalist emellerine ulaşma yönündeki faaliyetlerinde Türkiye'ye taşeronluk rolü biçtiğini, Türkiye'nin başındaki soysuz uşakların da bu rolü gönüllü olarak üstlendiğini ifade ederken, işte bu gerçeklere dayanıyoruz.

Tüm gerilik ve gericiliklerde dünya birinciliği Türkiye'de

Diğer yandan, eğer “dünya devleti” olmak, dünyaca tanınmak ve konuşulmak anlamında kullanılacaksa, son dönemde dünya devletleri sıralamasında birinci Arjantin'dir. Afganistan daha çok

Türkiye, devlet eliyle yürütülen hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet, kayırma, banka soygunculuğu vb., konularında da birinciliği hiçbir “dünya devleti”ne kaptırmamaktadır.

Türkiye, kontr-gerilla faaliyeti ve suçları konusunda da en öne geçmiş durumdadır. Pek çok “dünya devleti” faaliyetin açığa çıkmasıyla birlikte kendini aklayabilmek için en azından adı açığa çıkan kişileri feda etmeyi göze aldığı halde, Türkiye suçluları aklama yoluna gitmiştir.

Türkiye, uluslararası insan hakları mahkemesindeki dava sayısı yönünden de bir “dünya devleti” olmayı hak kazanmıştır. Ödediği ve ödeyeceği tazminatlar toplamı, neredeyse IMF'ye el açtığı miktarları bulmaktadır.

Hiçbir “dünya devleti”nde zindanlarda katledilen insan sayısı bu kadar fazla değildir, Türkiye bu konuda da en öndedir. Listeyi daha da uzatabiliriz. Türkiye trafik kazalarında da, yoksulluk seviyesinde de, faşist yasa ve uygulamalarında da, ancak en yoksul, en geri birkaç Afrika ülkesiyle yarışabilmekte, dünya sıralamasının hep en ön sıralarında yer almaktadır.

Gezi konuya ilişkin neyi değiştirdi?

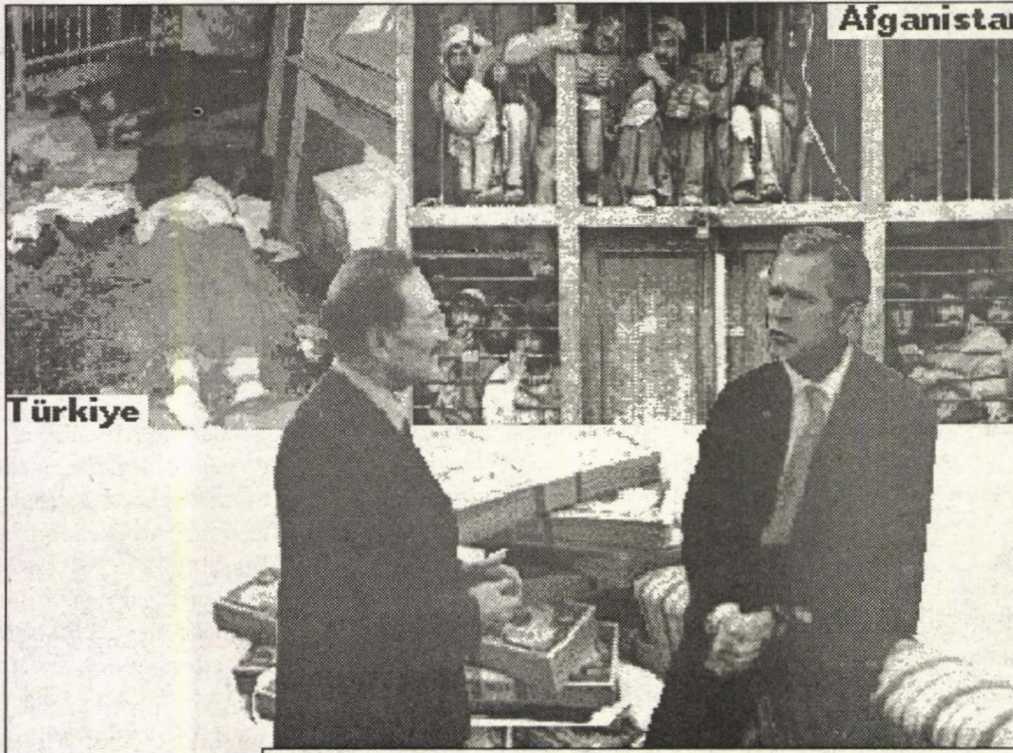
Amerika gezisi tüm bu saydığımız (ve daha saymadığımız onlarca) konulara ilişkin neyi değiştirmiştir de, Türkiye artık bir “dünya devleti” olmuştur peki? Burjuva medya bile, tüm abartılı/yanıltıcı haber ve yorumlarına rağmen, satır aralarında hiçbir ekonomik beklentinin karşılık bulmadığını, “hadi gene iyisiniz” pohpohlaması dışında elle tutulur herhangi bir anlaşma, hatta vaat

gerçekleşmediği gibi, iş çevrelerinden heyetle görüşme talebi dahi gelmediğini yazmak zorunda kaldı. Bush'tan Ecevit'e somut tek vaat, askeri kredilerin (o da eski fakat yerine getirilmemiş) serbest bırakılmasıdır ki, bu da veri durumu değiştiren değil, pekiştiren bir gelişmedir. Türkiye borçlandırılmaya devam edilecektir. Herhangi bir ülke ve bir devlet için son derece kötü-tehlikeli olan ve kolayından kabul edilmemesi gereken bu borçlandırma işi bile bir nimetmiş gibi görülmeye ve gösterilmeye çalışılıyor. Sanki borç değil hibe veriliyormuş gibi,

karşılığında siyasal bağımlılığı kökleştirecek istekler dayatılıyor.

Sonuç olarak, Amerika gezisinin, ya da Bush'un Ecevit'i huzura kabulünün, özelde Türkiye-ABD ilişkileri, genelde Türkiye'nin dünyadaki yeri konusunda değiştirdiği hiçbir şey yoktur. Ama, geliştirdiği, pekiştirdiği, derinleştirdiği bir şey vardır; emperyalizme kölelik... Güvenceye alınan bir şey vardır; bugünün Türkiye'nin ve yöneticilerinin, Amerika'nın uşağı ve taşeronu olma sıfatının dünya çapında tescillenmesi...

Türkiye bu zilletten kurtulduğunda, bu soysuz uşaklardan geriye bu sıfat ve bu sıfat gereği işledikleri suçlar dışında hiçbir iz kalmayacağı da açıktır.

konuşulmakla birlikte, ortada bir devlet bulunmadığı için Arjantin öne geçiyor. Bu yorumla Türkiye için de rahatlıkla “dünya devleti” denilebilecektir ve Arjantin'den söz edilen hemen her konuda adı birlikte anıldığına göre, sıralamada hiç de gerilere düşmeyecek, hatta bir kıyaslama yapıldığında pek çok konuda Arjantin'i geride bırakacağı görülecektir. Nitekim Arjantin'de ayaklanmanın başladığı günlerde burjuva medyanın ortaya serdiği rakamlar bile tabloyu yeterince sergilemektedir:

Türkiye, ekonomide küçülme rekorları kırmakta, “dünya devletleri” arasında en önlere yer almaktadır.

Türkiye, enflasyon yarışmasında da “dünya devletleri”ni çoktan elemiş durumdadır.

ESK'dan sonra "Bilim Kurulu" oluşturuluyor...

Sınıfın kazanımlarına yönelik saldırı kurumlarına bir yenisi ekleniyor

Sermaye düzeninin işçi sınıfının kazanımlarına dönük saldırılarında aktif rol oynayan sendika bürokrasisi, ESK ihanetinden sonra TİSK ve hükümetle birlikte yeni bir ihanete imza atmaya hazırlanıyor. Bu yeni oluşuma takılan isim "Bilim Kurulu". Hükümet, TİSK ve üç işçi konfederasyonunu temsil eden 9 profesörden oluşacak bu kurulun da öncekiler gibi yeni saldırılar hazırlayacağından kuşku duyulmamalıdır. İsmindeki bilim sözcüğü ise, bu kurulun gerçek işlevini kamufla etmek amacıyla konulmuş olsa gerek.

İMF-TÜSIAD programının uygulanmaya başlamasından sonra ESK kurulmuştu. Bu kurumun, "işçi-işveren ilişkilerinde ortaya çıkacak sorunların çözümüne katkı sağlayacağı" yalanı ortaya atılarak işçiler aldatılmaya çalışılmıştı. Ancak kısa sürede anlaşıldı ki, ESK'nın asıl işlevi, işçi sınıfına dönük saldırıları planlamak ve hayata geçirmenin yollarını bulmaktır. Uzlaşmaz karşıt çıkarılara sahip iki sınıfın temsilcilerinin aynı kurum içinde yer almaları eşyanın tabiatına aykırıdır. Buna rağmen eğer bir araya gelebiliyorlarsa, bu, bir tarafın temsil ettiği sınıfa ihanet etmesi sayesinde olmaktadır. ESK'nın işlevi de zaten bu gerçeği defalarca kanıtlamıştır. İhanet eden tarafın sendika ağaları olduğu ise, işçi sınıfı tarafından da bilinmektedir.

İMF direktiflerini harfiyen uygulayan Amerikan uşağı Ecevit hükümeti, işçi sınıfının bütün kazanımlarını ortadan kaldırmak için her türlü çabayı sarf etmektedir. Reform adı altında uyguladığı saldırıların ardı arkası üç yıldır kesilmiyor. "Bilim Kurulu" oluşturmak da, olsa olsa yeni saldırı planlarının kılıfına uydurularak hazırlanması ihtiyacından kaynaklanıyor.

Bu kurul, 1475 sayılı Çalışma Yasası, 2821 sayılı Sendikalar Yasası ve 2822 sayılı TİS, Grev ve Lokavt Yasası konusunda yapılacak değişiklikleri görüşmek üzere ilk toplantısını yaparak faaliyete başlamış bulunuyor.

Kurulun aynı zamanda başkanı olan tescilli sermaye uşağı Yaşar Okuyan, akademisyenlerden oluşturulan kurulu "tarafsız" çalışacakmış gibi yansıtmaya çalışıyor. Y. Okuyan, "söz konusu yasalarda AB norm ve standartları, İLO sözleşmeleri ve Türkiye şartları dikkate alınarak yeniden düzenleme yapılacağını, yasaların 12 Eylül'den kaldığı ve bunların arındırılması gerektiğini, bunun AB Katılım Ortaklığı Belgesi'nde de taahhüt edildiğini" açıkladı. Yani makyaj amaçlı yasal düzenlemeler gündeme getirilecek. Sadece Yaşar Okuyan'ın kurul başkanı olması bile, akademisyenlerin neden bir araya getirilmek istendiği hakkında yeterli açıklıkta bir fikir veriyor.

Akademisyenlerin yanı sıra Refik Baydur, Bayram Meral, Salim Uslu ve Süleyman Çelebi'nin katılımıyla ilk toplantıyı yapan Yaşar Okuyan, "hocalar bir tarafın değil, bilimin temsilcileridir" yalanını ortaya atarak, kulağa hoş gelen söylemler kullanmaktadır. Oysa kapitalist toplumda akademisyenlerin ağırlıklı kesiminin sermayenin

hizmetinde çalıştıkları, bunu yapmayanların üniversitelerden atıldıkları bilinmektedir. Ve anlı şanlı profesörlerin temel görevleri burjuva ideolojisinin yeniden üretimine dayanmaktadır. Bu işlevleriyle düzenin hizmetinde olan sözde bilim insanlarının işçi

sınıfının kazanımlarına dönük bir saldırıda rol almamaları için bir neden görünmemektedir. Deneyimlerin gösterdiği gibi, sermaye düzeninin oluşturma ihtiyacı duyduğu her kurum ancak düzene hizmet ettiği ölçüde ayakta kalabilir.

AB'ye Katılım Ortaklığı Belgesi ya da İLO sözleşmelerinden bahsedilmesi, kitlelerde dayanaksız beklentiler oluşturma çabasının bir ürünüdür. Kaldı ki, bu kurumların sınıfın kazanımlarına katkı sunmasını beklemek de abesle iştigaldir. Emperyalist ülkelerin oluşturduğu birliklerden işçi sınıfı ve emekçilere ancak kötülük gelebilir. İMF'nin dayattıklarının bu ülkelerden bağımsız olmadığı ve dayattığı anlaşmalar sonucu emekçilerin uğradığı kayıplar ortadadır. Ayrıca emperyalist ülkelerin kendi işçi sınıflarının

kazanımlarına karşı yürüttükleri kapsamlı saldırılar ve polis devletine doğru yol almaları da, AB gibi ülkelerden beklentilerin ne denli boş olduğunu ortaya koymaktadır. Sendika ağaları, patronlar ve hükümet adına Yaşar Okuyan'ın işçi sınıfını oyalamak

için AB, İLO gibi kurumları sorunların çözüm alanı olarak gösterme çabaları bir etki yaratsa bile, bu uzun ömürlü olmayacaktır. Yaşam bu yalanı kısa sürece açığa çıkaracaktır. İş yasalarında yapılacak değişikliklerin ne yönde olacağını, AB'ye uyum için "demokratikleşme alanında önemli mesafeler katedildiğinin" iddia edildiği bir dönemde çıkarılan saldırı yasaları, yaşanan devlet terörü, faşist katliamlar vb.gösteriyor. İş

yasalarının AB normlarına uydurulmaya çalışıldığı bir dönemde mezarda emeklilik yasası ağırlaştırılarak meclisten geçti. Patronların gözü artık kıdem ve ihbar tazminatlarında. Sendikalar ise bitirilmeye çalışılıyor. Bu saldırıların pervasızca devam ettiği bir dönemde gündeme getirilen "Bilim Kurulu"nun da sermayeye hizmet etmekten başka bir işinin olmayacağı yeterince açık.

İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin AB'den, İLO'dan ya da sözde bilim kurullarından beklentiye girmeye ihtiyaçları yoktur. Böyle bir beklentinin anlamı saldırıları pasif bir şekilde seyretmek olabilir ancak. Oysa işçi sınıfının tabana dayalı sağlam bir örgütlülüğe ve militan bir mücadeleye şiddetle ihtiyacı vardır.

Lastik-İş Genel Kurulu'nda işçi sınıfı kaybetti...

Sahipsiz sendikada değneksiz gezenler

Lastik-İş Sendikası'nın Olağanüstü Genel Kurul'u 19-20 Ocak'ta İstanbul Sefaköy'de Klas düğün salonunda yapıldı. İki gün süren genel kurulda sınıf hareketi açısından kazanç sayılabilecek hiç bir şey yoktu.

Aynı salonda bundan bir süre önce Lastik-İş İstanbul Şube'sinin Genel Kurul'u yapılmış ve aynı kürsü o zaman sınıf hareketinin sorunları ve emperyalist savaş konularında yetersiz de olsa anlamlı konuşmalara sahne olmuştu.

Bu kez öyle bir tabloda eser yoktu. Halbuki lastik sektöründe toplu sözleşme dönemi idi. Yanı sıra lastik işçisi sermayenin ciddi saldırılarıyla karşı karşıyaydı. Daha bundan üç ay önce sektörde toplu tensikatlar yaşanmıştı. Bu sorunların hiçbiri konuşulmadı. Bir iki konuşmacının "genel kurulu seçim yarışına daraltılmayalım" şeklindeki uyarıları iyi niyet girişimlerinin ötesine geçemedi.

Hem eski Genel Başkan Vahdettin Karabay'ın, hem de şu an Genel Başkan seçilmiş olan Abdullah Karacan'ın konuşmaları'nda lastik işçisinin ve

Türkiye işçi sınıfının sorunlarıyla ilgili tek bir anlamlı cümle yoktu. İki başkan adayı da dahil kürsüye çıkan herkes birilerini hırsızlıkla, sarhoşlukla, adam dövdürmekle, yalancılıkla suçlamayı tercih etti. İkinci gün yapılan seçimler sonunda Abdullah Karacan'ın listesi 3 oy farkla Lastik-İş yönetimine seçildi.

Genel Kurul'un tek olumlu sonucu olduğu söylenebilir. Genel Kurul işçi sınıfı hareketinin en acil sorununun ne olduğunu; sınıfın mücadele örgütü olması gereken sendikaların bürokratlar tarafından ne hale sokulduğunu bütün çıplaklığıyla göstermiştir. Kuşkusuz ki bu tablonun ortaya çıkmasında lastik işçisinin de önemli bir sorumluluğu vardır. Lastik işçisi bu genel kurulda sergilenen tablodan mutlaka ders almalı ve sendikasına sahip çıkmanın yollarını bulmalıdır. Lastik-İş'in mücadelecisi geçmişine layıkıyla sahip çıkmanın da, sermayenin bugünkü saldırıları karşısında güçlü bir duruş sergilemenin de başka bir yolu yoktur.

“Endüstri Bölgeleri Yasa Tasarısı”:**Emperyalist tekellere sınırsız sömürü özgürlüğü**

Ecevit'in ABD gezisi öncesi “Endüstri Bölgeleri Yasa Tasarısı” Cumhurbaşkanı'nın onayından geçti. Bir süredir mecliste görüşülen bu yasa, gezi öncesinde “on günde on yasa” kapsamı içinde yer alarak, hızla çıkarıldı.

Bu yasayla birlikte yerli ve yabancı sermayeye yatırım yapabilmesi için uygun araziler tahsis edilecek. Organize Sanayi Bölgeleri de bu yasayla Endüstri Bölgeleri'ne dönüştürülebilir. Buralarda yatırım yapan yabancı tekeller 5 yıl boyunca devlete vergi ödemeyecek, sigorta primi yatırmayacak ve sendikal örgütlenme yapılamayacak. Oluşturulmuş serbest bölgelerde de 5 yıl sendika kurma yasağı uygulanıyor.

Endüstri Bölgeleri'nin en önemli özelliği, yabancı sermayeye bulunmaz olanaklar sağlamasıdır. Kuşkusuz bundan Türkiye'deki tekeller de nasiplerini alacaklar, oluşturulacak ortaklıklar sayesinde ucuz işgücü ve teşvik kredilerinden yararlanacaklar. Buralara yapılan yatırımlar devlet güvencesi altında olacak.

Bu yasayla gerekli yatırım alanlarının tahsisi yetkisi Bakanlar Kurulu'na verildi. Tekellerin talep ettikleri en uygun araziler kurul kararıyla kamulaştırılacak. Daha önce çıkartılan Kamu İhale Yasası, Vakıf Arazileri Yasası ile birçok arazi özel kuruluşlara hibe edildi. Hatta yasa çıkmadan önce de SEKA'ya ait olan İzmit'teki binlerce dönümlük arazi tam bir hukuksuzluk örneği sergilenerek Ford fabrikası için

Koç Holding'e verilmişti.

Ecevit Amerika'ya gitmeden önce ele alınan bir diğer önemli konu da “Adana Raporu”ydü. Endüstri Bölgeleri Yasası'nın daha pervasızca uygulanmasını öngören bu rapora göre; Güneydoğu'yu kapsayan GAP projesiyle birlikte, özelleştirme kapsamındaki demiryolları, otoyollar, doğalgaz ve petrol boru hatları ile birçok alan ABD'li tekellerin hizmetine girmiş olacak. Rapor, Ecevit ile eski ABD Başkanı Clinton tarafından iki yıl önce hazırlanmış ve adına da “Türkiye-ABD ticaret ve yatırım ilişkilerinin geliştirilmesi anlaşması” denilmiştir. Ecevit'in ABD ziyareti öncesi imzalanan gizli antlaşma metni, ülke kaynaklarının emperyalist tekellere peşkeş çekilişinin belgesi niteliğindedir. Bu çerçevede hazırlanan rapor ABD tekelleri için serbest bölgeleri de aşan bir özelliğe sahip.

Hazırlanan “Adana Raporu” özetle;

- Mevcut bölge içindeki yatırımlar yüzde 100 ABD tekelleri veya bunlarla kurulacak ortaklıklardan oluşacak;
- Yatırım sonucu faaliyete geçecek alanlarda firmalar gelir, kurumlar, katma değer vergisi ödemeyecek;
- İşçi ücretleri gelir vergisi muafiyeti dahilinde olacak;
- Bölge için ithal edilen mallar gümrük vergisinden

muaf tutulacak.

- On yıl süre ile iş kanunundaki grev ve lokavt maddeleri uygulanmayacak;
- Serbest bölgede faaliyet gösteren firmalar yatırım ve üretim aşamaları süreci içinde Bakanlar Kurulu'nca belirlenen teşviklerden yararlanılacak.

Adana Raporu çerçevesindeki anlaşma Adana-Yumurtalık hattının açılmasıyla uygulamaya geçti. ABD tekelleri bu anlaşma sayesinde hükümetin hiçbir denetim yetkisi olmadan istediği gibi faaliyet gösterecek. Tekellerin buraya yerleşmesiyle bölgeye göç artacak, zaten düşük olan ücretler daha da aşağı çekilerek sosyal haklar tırpanlanacak.

ABD bu tür anlaşmaları bir süre önce Güney Kore ile de imzalanmıştı. Başta otomotiv şirketleriyle yapılan anlaşmalarla binlerce Güney Koreli işçinin hakları gaspedilmeye çalışılmıştı.

Geceli gündüzlü efendisi için raporlar, yasalar çıkartan hükümet ABD tekellerinin taleplerini yerine getirmekte anlaşılan yetersiz kalıyor ki, enerji tekelleri halen şikayetçiler. ABD'nin en büyük enerji tekellerinden Amerikan Energy'nin başkanı hükümetin yasaları çıkarmakta ağır davrandığını söylüyor. Hükümetin ABD tekelleri için daha faal çalışması gerekiyor!

Gerici sendikal rekabet sınıf hareketini zayıf düşürüyor...**Gerici rekabete karşı sınıf birliğini yükseltelim!**

İşçi ve emekçiler, başta örgütsüzleştirme olmak üzere sefalet ücretleri, özelleştirme, taşerolaştırma, işten çıkarma gibi yoğun saldırılarla karşı karşıyalar. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İETT işçileri de yıllardır bu saldırıların en ağır faturasını ödemek zorunda bırakılıyor. Çünkü Belediye-İş Sendikası ile Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası arasında yaşanan yetki kavgası nedeniyle, '97'den bu yana bu işyerinde toplu iş sözleşmesi yapılamıyor. Bu sayede işveren tarafından her türlü kazanılmış hak gaspedildi, işçiler yokluk ve sefaletle mahkum edildi.

1997'de sözleşme yetkisi Belediye-İş'teyken, işveren konumundaki Büyükşehir Belediyesi yönetimindeki gerici partilerin işbirliğiyle kurulan Hizmet-İş Sendikası sahte üye başvuruları yaparak Belediye-İş'in yetkisine itiraz etti. Bunun üzerine mahkeme yetkiyi Hizmet-İş'e verdi. Ancak Belediye-İş'in sahte üye usulsüzlüğü yapan Hizmet-İş'i tekrar mahkemeye vermesiyle dava 4 yıl boyunca devam etti.

Bu süre boyunca işveren, sendikalar arasında çıkan yetki çatışmasını da kullanarak, İETT işçilerine çok daha azgın bir saldırı yöneltti. İşten atma, ücretlerin ödenmemesi, izinlerin verilmemesi, sürgünler, yoğun çalışma gibi birçok dayatma ve baskılar nedeniyle İETT işçileri tam bir çıkmaza girdi.

Hizmet-İş Sendikası 2 No'lu Şube'ye kadar yürüyerek, sendikaların mahkeme kararına itirazda bulunmasını “Sahte sendika istemiyoruz!”, “Hizmet-İş şaşırma, sabrımızı taşıma!” vb. sloganlarla ve basın açıklamasıyla protesto ettiler. İtirazın derhal geri çekilmesini istediler.

Hizmet-İş'in aradan geçen zamana rağmen itirazı geri çekmemesi üzerine tekrar biraraya gelen işçiler, 23 Ocak'ta Sirkeci Postanesi'nden 5 bin 500 işçinin imzası olan dilekçeleri Yargıtay'a gönderdiler. İETT işçileri adına Belediye-İş İETT Taşit Şube Başkanı Murat Yıkılmaz yaptığı basın açıklamasında; Hizmet-İş Sendikası'nın sahtecilik yaparak yıllardır 8 bin işçiyi mağdur ettiğini, artık işçilerin yakasını bırakmalarını söyledi. Açıklama sırasında “Yaşasın işçilerin birliği!”, “Sözleşme hakkımız engellenemez!”, “Hizmet-İş yakamızdan düş!”, “İETT işçisi köle değildir!” sloganları atıldı. Mahkeme kararını destekleyen imzaların Yargıtay'a fakslanmasıyla eylem sona erdi. Yargıtay'ın konuyla ilgili bir ay içinde karar vermesi bekleniyor. Bu karara bel bağlayan işçiler şunu çok iyi bilmeli ki; esas sorun, sınıfın örgütsüzlüğünü fırsat bilen sendikacıların gerici rekabetine mahkum olunmasıdır. İşçi sınıfı kendi adına konuşup karar vermeye başladığında, bu sorunlar böyle yaşanmayacaktır.

Örgütsüzlük ve sendikal rekabetin İETT işçisine faturası

İETT işçileri Belediye-İş ve Hizmet-İş arasındaki çekişme nedeniyle 1997 yılından bu yana toplu sözleşme yapamıyor. Bu durum ekonomik kayıplar yanında İETT işçileri üzerinde son derece olumsuz sosyal sonuçlara yol açtı. İşte son 4 yıldır İETT işçisinin ödediği sosyal fatura.

Yaşanan sorunlar

Sorun	İşçi sayısı
Ekonomik sıkıntıdan dolayı intihar eden İETT işçisi	8
Psikolojik tedavi gören İETT işçisi	270
Borçlarından dolayı evine haciz gelen İETT işçisi	485
Maaşına haciz gelen İETT işçisi	960
Bankalara milyardan fazla borcu olan İETT işçisi	2800
Geçinemediği için eşinden boşanan İETT işçisi	73

(Rakamlar Ocak 2002 tarihli Belediye-İş Bülteni'nden alınmıştır...)

F tipi “sohbet genelgesi”

Faşizmin hücrelerinde süregiden direniş düzeni zorlamaya devam ediyor. Akıl almaz vahşilikteki katliamlardan, zorla müdahale işkencesinden, bin bir oyun ve dalavereden sonra bakanlık, şimdi de, güya 10’arlı sohbet imkanı tanıyan bir genelge ile direnişin karşısına çıkmış durumda.

Bakanlığı böyle bir “adım” atmaya, bazı demokratik kitle örgütlerinin kampanyasını sürdürdüğü “3 kapı-3 kilit” projesinin zorladığı düşünülebilir. Projenin kendisi değilse bile, bu gelişmenin kamuoyunun yeniden zindan direnişleri ile ilgilenmeye başladığını göstermesi bakanlığı kuşkusuz sıkıntıya sokuyor. Onlar direniş suskunluk fesadında boğabilmek için bu demokratik kurumlara ve üyelerine az baskı uygulamadılar, az tehdit savurmadılar. Tüm Yargı-Sen’in epeyce üye ve yöneticisi, bu nedenle cezalandırıldığı için halen içerde tutulmakta. Sadece bu örnek bile egemenlerin “destek” konusundaki hassasiyetlerini göstermeye yetmektedir. Bu yüzden, getirilen önerinin içeriği ne olursa olsun, kamuoyunun, hücreler ve hücrelerde süren direnişle ilgileniyor olması onları tedirgin etmeye yetiyor. Ayrıca, zaten direniş yüzünden yeterince tedirginler. Bildikleri, duydukları tüm yöntemleri kullanmalarına rağmen direniş ezmeye güç yetiremediler çünkü. “3 kapı-3 kilit” önerisi tüm bu rahatsızlığın üzerine geldi. Dolayısıyla da sıkıntılarını artırdı.

Bakan beyin projeye ilk yanıtı, her zamanki gibi sert ve karşı oldu. “Olacak şey değil, prosedüre aykırı, bana danışmadılar bile...” içerikli açıklamaların ardından kendi önerisini getirdi: Direniş bırakmak şartıyla üçerli-beşerli görüşme hakkından yararlanabilirlerdi... “Sohbet genelgesi”ne dönüşen soytarılığın ilk hali işte buydu. Genelgede şart biraz yumuşatılmış, sohbeta katılacakların sayısı ise artırılmıştı. Devrimci tutsaklar, “eğitim programına katılma şartıyla, 10’arlı sohbet imkanı kullanabilecekler”di!.. Haber, burjuva basında dahi “F tipi şart bitmiyor” gibi başlıklarla verildi. Anlaşılan, katliamlarda doğrudan sorumluluk üstlenen medya bile devrimci direnişin gücünü farketmeye, basıncını hissetmeye başlamıştı.

Öne sürülen şart, F tipinin özünü oluşturan tredmana uyumdan başka bir şey değil, dolayısıyla yeni bir öneri de değil. Ama DKÖ’lerin “3 kapı-3 kilit” önerisine karşı yeni bir öneri getirilmiş görüntüsü verilmeye çalışılıyor. Ancak devrimcileri eğitebilmenin düzen açısından nasıl boş bir hayal olduğu ortadadır. Devrimcilik bilime, bilgiye dayanan bir eylemciliktir. Kurulu düzenle siyasal hesaplaşmanın çeşitli alanlardaki çatışmalarını ifade eder. Dolayısıyla F tipi tredmanla düzen, “siyasal muhatapların eğitim yoluyla dize getirilmesi” gibi bir zavallılığın, bir çözümsüzlüğün ve çıkışsızlık ruh halini yansıtmaktadır aslında. Kaldı ki, bizdeki yasalarla F tipi hukukuna sadece devrimci-sosyalist muhalefet değil, tüm muhalifler dahil edilmektedir. Bu hesapla, örneğin, fikir suçuyla ünlülerden Fikret Başkaya nasıl bir tredmanla fikirlerinden vazgeçirilebilecektir? Devlet onun gibilerin eğitimini hangi kadro ile gerçekleştirebilecektir?

Her türlü silahın kullanıldığı açık bir savaş hali

yaşanıyor. Direniş bugün daha ziyade bir irade savaşına dönüşmüş görüntüsü taşısa da, devlet aslında alttan alta kirli savaş silahlarını kullanmayı sürdürüyor. Şimdi F tipini uygulamaya sokabilmiş olmanın verdiği cesaretle L tipi projesinden söz edebiliyorlar. AB kriterleri için giriştikleri “reformlar” çerçevesinde, ceza hukukunda ağırlaştırmalar getiren değişikliklere hazırlanıyorlar. TMS’nin 8. maddesi de bu kapsamda

Bu koşullarda yapılması gereken, direnişin bir an önce bitirmek için değil güçlendirmek (özellikle dışarıdaki ayağını) için uğraşmaktır. Yeni saldırıları karşısına alan yeni taleplerle dışarıda bir mücadele geliştirilebilirse eğer, sürmekte olan uzun direniş taleplerini elde etmesi de daha kolaylaşacaktır.

genişletilerek, “cesaretle direme, özendirme, destekleme” vb. olarak tanımlanan dayanışma eylemlerini, hatta bunun sözlü ifadelendirilmelerini kapsar hale getirilmeye çalışılıyor. Dolayısıyla devlet, bir yandan F tipi hücreler üzerine sürmekte olan çatışmayı Ölüm Orucu direnişinin şahtasında bir biçimde bitirmek için uğraşırken, diğer yandan çatışmayı daha da kızıştıracak zemini hazırlıyor. Bunu elini güçlendirme amacıyla yapmış olması durumu değiştirmiyor. Yapmakta olduğu değişikliklerle sadece çatışmayı kızıştırmakla kalmayacak, fakat çatışma alanlarını genişletmiş ve hem adli mahkumlar cephesinde hem de dışarıda demokratik kamuoyu cephesinde zorluklarını artırmış olacaktır.

Kapitalizmin çocuk düşmanlığı

10 Ağustos ‘97’de baklava çaldıkları için yıllarca hapis cezası verilen çocuklar kamuoyunun gündemini uzun bir dönem işgal etmişlerdi. İki dilim baklava için demir parmaklıkların arkasına atılan çocuklar sermaye

iktidarının adalet anlayışını bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermişlerdi. Bu çocuklar için bol bol timsah gözyaşı döküldü. Ve cezaevinden çıkılmalarıyla birlikte unutuldu.

Düzenin “adalet” mekanizmasının “baklavacı çocuklar” konusunda bir yanlış yaptığı o dönem uzun uzun yazılıp çizildi. Fakat bugün ortaya çıkan benzer örnekler bunun hiç de basit bir yanlış olmadığını gösteriyor.

Sözünü ettiğimiz olay 8 Aralık günü İstanbul’da yaşandı. Ramazan ayında sahur vakti davul çalan üç çocuk aç oldukları için Beyoğlu’nda bir dükkandan çok krem çaldıkları için gözaltına alındılar. Sevk edildikleri mahkemenin bu “büyük suç” cezasız bırakması düşünülemezdi. Her üçü de tutuklanıp cezaevine gönderildiler. Haklarında 8 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı.

İşte kapitalizm budur. Kapitalizmin adaleti, hukuk anlayışı bu kadardır. Banka hortumcularına, çetele e bir madalya takmadıkları kalan düzen mahkemeleri “Çokokrem çetesi”nin her bir “üye”sine 8 yıl hapis cezası vermeye uğraşmaktadır.

Kapitalizm hiç durmadan açlık ve yoksulluk üretmektedir. Bu açlık ve yoksulluk ise en fazla bizim çocuklarımızı vurmaktadır. Kapitalizmin çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğu, bu çürüme ve kokuşmada en ufak bir payımız olmasa da en fazla bizim çocuklarımızı, gençlerimizi etkilemektedir.

“Çokokrem çetesi” davası bunu bir kez daha göstermiştir.

Bu düzenin mahkemeleri işçi ve emekçilere düşmandır. Bu düzenin mahkemeleri vurguncuların, hortumcuların, çetecilerin hizmetindedir. Çocuklarımızın her türlü ahlaksızlıkla damgalanmasını engellemek istiyorsak onlara sahip çıkmalıyız. Onlara sahip çıkmanın anlamı ise, kapitalist düzene karşı sosyalizm mücadelesini yükseltmektir. Nazım’ın dediği gibi; “Güzel günler göreceğiz çocuklar”... Ama bu kokuşmuş düzeni yıkıp dağıttığımız ve yerine sosyalizmi kurduğumuz zaman...

“F tipinde isyan”, “Hain tuzak” ya da “The Day After”

“Üç kapı açılıp, dokuz hükümlü ve tutuklu bir araya geldiği taktirde ilk yapacakları, koridoru kontrol altında tutan kameraları tahrip ederek ortadan kaldırmak olacaktır. (...)

Koridora çıkan 9 kişi, demir parmaklıklar arkasından haberleşebilecek, iki koridor arasındaki kapıları çok çabuk tahrip edebilecek, bunun sonucunda, şu anda cezaevinde sağladıkları anında eyleme geçmeyi, isyan çıkarmayı ve infaz koruma memurlarını da buralara sokmayarak veya rehlin olarak bu koridorlara müdahale edilmesini engelleyebilecekler. (...)

Cezaevi disiplin ve asayışı büyük ölçüde bozulacak, ayrıca bir araya gelen kişilerin örgüt eğitimi faaliyetlerine başlamaları ve cezaevi yönetimi ile ülke güvenliği açısından tehdit unsuru olmaları sonucunu doğuracaktır. (...)

Bir araya gelen dokuz kişi kamera kontrolünü yok ettikten sonra, karşı veya yan koridorlarla birleşmek suretiyle 36 kişilik bir güç oluşturacak, bu durum zincirleme olarak bütün cezaevinde hakimiyetin büyük ölçüde örgüt mensuplarının eline geçmesi sonucunu doğuracak ve cezaevi işgal edilmiş olacaktır.

Bu durumda, görev yapılması engelleneceğinden çatışma ortamı doğacak, neticede F tipi cezaevlerinin kapatılması gündeme gelecektir. (...)

Önerinin kabul edilmesi, açlık grevi ve ölüm orucuna devam etmekte olanları cesaretlendirecek, cezaevlerinde yeni olaylara ve ileride giderilmesi mümkün olmayan zararlara neden olacak, bitmekte olan terör eylemlerinin yeniden alevlenmesine yol açacaktır. “

Yukarıdaki satırlar, “F tipinde isyan”, “Hain tuzak” ya da “The Day After” ismiyle filme çekilecek bir senaryodan değil, T.C. Adalet Bakanlığı’nın 14 Ocak 2001 tarihli yemekli toplantısında dağıtılan basın açıklamasından alındı. Akıllarına ilk gelenin “İSYAN” olması; F tipi hapisanelerde nasıl ve ne şiddette bir baskının, işkencenin uygulandığının kabulü anlamına geliyor. Bakanlık, “F tipi hücrelerde ancak isyan edilir” demektedir. Nitekim, Adalet Bakanlığı’nın eski danışmanı, ABD’de “cezaevi uzmanı” olarak çalışan Melda Türker, 07 Kasım 1999 tarihinde *Radikal* gazetesinde yayınlanan röportajında, “Türkiye’de cezaevlerinde hak arayan mahkumlar, hayatlarının devamlı tehdit altında olduğu o korkunç şartlarda yaşamak zorunda. İsterse o korkunç terörist olsun, kimse asla o şartlarda yaşatılmamalı. Buna kimsenin hakkı yok. İsyancı bundan çıkıyor.” diyerek gerçek olguları itiraf etmişti. Üstelik, Melda Türker’in sözünü ettiği “korkunç şartlara sahip hapisaneler”, F tiplerinin yanında “masum” kalmaktadır.

Dört Baronun, hukuka duydukları saygı ve insan hakları konusunda taşıdıkları kaygı nedeniyle geliştirdiği, “üç kapı üç kilit” diye adlandırılan 29 Kasım 2001 tarihli önerisinin, “insan hakları kampanyası”na dönüşmesini, “düşmanca, hainane bir faaliyet” olarak kabul eden Bakanlık; ilk yaptığı açıklamaların yeterli olmadığını düşünmüş olmalı ki, şimdi de “dehşet masalları”na sarılmış durumdadır. Mahpusların öneriye olumlu yanıt vermelerinin ardından, ölüm oruçlarının devamını, “mahpusların

kabul edilemez nitelikli siyasi talepleri olduğu”na, “örgüt planları”na ve “kasıtlı inatları”na bağlayan iddiaları boşa çıkan, sıradan hususlarda dahi inandırıcılığını kaybetmiş bir makamın, böylesi Yeşilçam’ın tarihinde bile görülmeyen ucuz senaryolardan medet umması, bir bakıma son derece açıklayıcı ve öğretici oluyor.

Yaklaşık 1 aylık suskunluktan sonra, 22 Aralık 2001’den itibaren, Bakan H.S.Türk demeçler vermeye başladı. Baro’ları, ismi geçen öneriyi hazırlamadan önce kendilerine gelmemekle suçlayan Bakan, önerinin “bilgisizlikten kaynaklanıyorsa, bir aldatmacadan ibaret olduğu”nu ileri sürdü. Önerinin “eylemcileri cesaretlendirmekten ve sorunları daha çok çıkmaza sokmaktan başka bir işe yaramayacağı”nı iddia ederken, “Amaç koridorun koğuş gibi kullanılmasıdır. Aynı malta boyunca 20-30’dan fazla oda var. Hepsinin kapısını açarsanız eski koğuş sistemine döner” diye, kamuoyunu yanıltmaya çalıştı. Bu arada yasal engellerden de söz ediyor ve TMY’nın 16. maddesine işaret ediyordu. Aynı günlerde, “Ölüm alamıyor ve ilginç benzetmeler de yapıyordu: “Ölüm oruçları ABD’deki saldırılardan farklıdır.”

İşin aslını onun bu açıklamalarından değil, özel görüşmelerinden öğreniyorduk. *Hürriyet* yazarı Yalçın Bayer, 06 Ocak 2001 tarihli köşesinde Bakan’la yaptığı telefon konuşmasını aktarıyor ve Bakan’ın “*Tecrit iddialarını sürdürdükleri sürece mevcut sistem ne pahasına olursa olsun sürdürülecektir*” dediğini, arkasından da “*Bu benim kişisel kararım değil.*” sözlerini sarf ettiğini yazıyordu. Böylece, bir kez daha, F tipi operasyonunun merkezi devlet kararıyla yürütüldüğünü, tecrit sözcüğünü kullanmanın bile “inat” bakımından yeterli olduğunu anlıyorduk. “Paha” kelimesi ise, üç haneli sayılara ulaşmak üzere olan ölümler ile 300’lü, 400’lü sayılarla ifade edilen sakatlar, felçliler ve yaralıların daha da artacağını ifade ediyordu. Oysa Bakan 09 Ocak 2002 tarihinde, objektiflerin içine baka baka “*Türkiye hiç bir evladını kaybetmek istemiyor. Bu dram artık bitmeli.*” demişti.

Başından beri böyle davranmıştı. Sözüne güvenilmezliği, çarpıtmacılığı ve acımasızlığı hususunda üç-beş yarenliği dışında kamuoyunda tam bir mutabakat oluştu. Bakan’ın 19 Aralık öncesinde bal gibi yaptığı, sonrasında hep kendisine çok uzak bir kavram gibi lanse ettiği “pazarlıkçılığı”, son önerinin etkisi ile yeniden depreşti. Hem de açıktan pazarlığa girişti. Akıllı sıra manevra yapıyor, ancak bir çok gerçeği deşifre ediyordu. En önemli argümanlarından biri olan, TMY’nın 16.maddesinin “sadece ortak kullanım alanlarında ve belli bir amaçla bir araya gelmesine izin verdiği” yolundaki iddialarını, “10 kişinin, haftada bir kez, sohbet amaçlı, 5 saat bir araya getirilebileceği” önerisiyle tekzip ediverdi. Bu hilkat garibesi manevrasını, genelge haline getirip sümen altında beklettiğini de söylemekte bir sakınca görmedi. Pazarlıkçılık, şantaj bir yana, bu teklifin ahlakiliği; F tiplerinin anahtar kavramı “tredman” şartına dayanması (10’luk gurubun tredmanlı etkinliklere katılanlar arasında Seçici Komisyon’ca belirlenmesi) ile açık bir biçimde kendini

gösteriyordu. Nihayetinde, akıl hocalarının “topu tutuklulara at” tavsiyesine uyarak genelgeyi 18 Ocak 2002’de yürürlüğe koymakla topu “taça” atmış oldu.

H.S. Türk’ün “*Ölüm orucundaki insani sorunu tahliye ve aflu çözüyoruz*” diyerek tahliye/tasfiye operasyonuna göndermede bulunması da en hafifinden insanlarla alay etmek olarak görülmelidir. Tamamına yakını kalıcı rahatsızlıklar ve onulmaz yaralara mahkum mahpusların tahliye edilmesi, yeni ölümleri ve sakatlanmaları engellemiyor. Ölüm orucunun bu yolla da bitirilemediği görüldüğü halde (tahliye/tasfiye taktiği işletilmeye başlayalı 10 aya yakın süre geçti.), bu politikada ısrar edilmesi, ölüm orucu eyleminin sürmesi, daha fazla kişinin zarar görmesi ve kamuoyunun aldatılmasını sağlamaya yöneliktir.

“Anadilde eğitim” talebi ile okullara, üniversitelere binlerce dilekçe veren öğrenci ve velilerin yüzlerce gözaltı ve onlarca tutuklamayla karşılaştığı; HADEP’e karşı eşzamanlı bir biçimde örgüt binalarına baskın, yasaklamaya kapatma, soruşturma, gözaltı ve tutuklamalara hız verildiği; TBMM İnsan Hakları Komisyonu’nun MHP’li Başkanı Hüseyin Akgül’ün bile tıpkı selefi Sema Pişkinsüt gibi, aynı gerekçelerle (işkence mağdurlarının ismini vermediği için), TCK md. 230 uyarınca soruşturma açılabilmesi için dokunulmazlığının kaldırılmasına çalışıldığı; 430 sayılı SS ünvanlı KHK’nin OHAL bölgesinde 40’lı günlere varan gözaltıya yol açan hükmünü uygulamadığı için Diyarbakır DGM hakimi Ali Haydar Yücesoy hakkında “hizmet içinde resmi sıfatın gerektirdiği güven duygusunun sarsılmasına sebebiyet verdiği” gerekçesiyle soruşturma başlatıldığı; Dinç Bilgin, Cavit Çağlar gibi hortumcu/soyguncu “sanık”ların tutukluluk hallerini hapisanede değil özel sekreterli hastane (Kartal Devlet Hastanesi’nin 6. ve 7. katları) odalarında sürdürdükleri; Bakırköy Hapishanesi’nde ise çocuk tutukluların insanlık dışı koşullar, işkence ve kötü muamele nedeniyle isyan etme hakkını kullandığı; 19 Aralık katliamı esnası, sevk sırası ve F tiplerine alınış esnasında gerçekleştirilen kıyım ve vahşete dair suç duyurularının, çoğunda doktor raporu bile varken takipsizlik kararları ile reddedildiği; aynı operasyonu incelemek amacıyla 04 Ocak 2001 tarihinde oluşturulan TBMM Alt Komisyonu’nun aradan geçen 1 yıllık süreye rağmen hala raporunu hazırlamadığı insan hakları ve hukuk panoramasında; bir yandan işyurtlarında boğaz tokluğuna angarya dayatarak mahpusların emeğini sömürmek istediği L tipi hapisaneler projesini geliştiren, (G)izleme Kurulları’na, işlevlerine uygun olarak, ne kadar insan hakları ihlali konusunda sabıkalı veya duyarsız eski/yeni memur varsa seçtiren (İşkencecilerin avukatları, işkencecileri beraat ettiren mahkeme başkanları, hapisane katliamlarının savcuları, emniyet müdürleri vb.) Adalet Bakanlığı; F tipi insan öğütme makinasının başında keyif çatmayı sürdürüyor.

Geride kalan yılın dünyası.../3

Dünya ölçüsünde güç

Sınıflar mücadelesi için olgunlaşan zemin

Dünya ölçüsünde sınıf mücadeleleri güç kazanıyor. Geride kalan yılın somut verileri üzerinden kendini gösteren temel gerçeklerinden biri de bu oldu. Bu olgu sistemin çelişmelerinin keskinleşmesiyle uyumlu bir gelişmenin ifadesidir. Ekonomik kriz ve ağırlaştırdığı sosyal sorunlar, kesintisiz olarak süren neo-liberal saldırıların yolaçtığı sosyal yıkım, emperyalizmin küreselleşme saldırısının çok yönlü yıkıcı sonuçları, siyasi gericilik, militarizm, saldırganlık ve nihayet savaş -tüm bunlar, dünya ölçüsünde işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar için yaşam koşullarını gündün güne ağırlaştırmakla kalmıyor, kaçınılmaz bir biçimde onları çok yönlü sosyal-siyasal mücadelelere de yöneltiyor.

Bu mücadeleler, dünyanın dört bir yanında, en gelişmiş ülkelerden en gerisine kadar, şu veya bu düzeyde, şu veya bu biçim altında kendini göstermektedir. Geride kalan yılın sınıf ve kitle hareketleri ile halk direnişleri tablosu, bunun böyle olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır. Bu mücadeleler tablosu bu değerlendirmeler dizisinin ilkinde şöyle özetlenmişti:

“Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, ezilen halklar, sonu gelmeyen saldırılara karşı gündelik mücadeleler halinde sürekli bir direniş içindedirler. Hemen her yerde grevler, gösteriler, Arjantin ve Yunanistan örneklerinde olduğu gibi zaman zaman genel grevler, çok değişik biçimleriyle halk direnişleri, Filistin örneğinde olduğu gibi soluklu ve tüm vahşete rağmen kırılmayan bir İntifada, Arjantin ve Ekvator örneklerinde görüldüğü gibi zaman zaman halk isyanlarına varan geniş çaplı halk hareketleri yaşanmaktadır. Bunu, yıl içerisinde sırasıyla İsviçre/Davos'ta, Kanada'da, İsveç/Göteborg'da, İspanya/Barselona'da, İtalya/Cenova'da, Katar'daki DTÖ zirvesine karşı dünyanın birçok ülkesinde ve son olarak da Belçika/Brüksel'de olmak üzere, zaman zaman yüzbinlerce kişinin katıldığı, geniş çaplı emperyalist küreselleşme karşıtı gösteriler tamamlamaktadır. Tüm bunlara, 11 Eylül sonrasında başta batılı emperyalist metropoller olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde gerçekleşen savaş karşıtı kitlesel gösterileri de eklemeliyiz. Bu geniş çaplı ve çok yönlü kitle mücadeleleri tablosu, azgınlaşan burjuva gericiliği karşısında meydanın hiç de boş olmadığını, dünya ölçüsünde sınıf mücadelelerinin gitgide güçlenmekte olduğunu göstermektedir.”

Buradaki gitgide güçleniyor vurgusu boşuna değildir, bu açıkça önceki yıllardan gelen bir birikime ve eğilime işaret etmek içindir. Sosyal sorunların ağırlaşması, sosyal kutuplaşmanın derinleşmesi, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi ve tüm bunların birleşik bir ürün olarak sınıf mücadelelerinin süreç içerisinde güç kazanması, son yılların en dikkate değer olgusudur.

Sınıflar mücadelesindeki bu genel gelişmenin önemini tam olarak değerlendirebilmek için, burjuva gericiliğinin '89 çöküşünün ardından estirdiği gerici rüzgarı, bu doğrultuda kullandığı gerici propaganda argümanlarını hatırlamak gerekir. O günlerde “batı demokrasisi” ve “piyasa ekonomisi” kavramlarıyla

kodlanarak kapitalizm yüceltiliyor, ebediliği kanıtlanmış bir sistem ilan ediliyor, insanlığın refahının ve sorunlarının çözümünün biricik olanaklı zemini olarak gösteriliyordu. Gerçekte ne olduğunu bir kez daha görmek içinse aradan geçen üç-beş yıl yetti. Sınırlamalardan ve dengeleyici etkenlerden kurtulmuş “piyasa ekonomisi” insanlığın ezici çoğunluğunun üstüne bir kabus gibi çöktü. Emperyalizmin küreselleşme saldırısı, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arasındaki eşitsizlikleri tarihte eşi görülmemiş düzeylere çıkardı. Ülkeleri yıkıma, yüz milyonlarca insanı açlığa, sefalete, sosyal ve kültürel yıkıma sürükledi. Aynı yıllar içinde buna meziyetleri o çok övülen “batı demokrasisi”nin yerini adım adım siyasi gericiliğe ve polis devletine, ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına, militarizme ve savaşa bırakması eşlik etti. (Bu alandaki en kapsamlı gelişmeler geride bıraktığımız yılın son birkaç ayına sığdırıldı).

Yalnızca on yıl önce gerici burjuva propagandası tarafından yeni bir güçle kutsanan kapitalist sistemin gerçekte ne olduğunu, hangi çelişmelerle muzdarip bulunduğunun ve bunun tüm insanlık için ne türden yıkıcı sonuçlara yolaçtığından yeniden görülebilmesi için, tarihsel ölçülerle alındığında kısacık sayılabilen bir zaman dilimi yetti.

Bugün dünya ölçüsünde, “Kapitalizm öldürür!” kitle hareketlerinin en popüler sloganlarından biridir (bu slogan şu ya da bu devrimci partinin değil, fakat bizzat kitle hareketinin kendi öz ürünüdür). Evet, kapitalizm sistematik bir ölüm makinası gibi işliyor; yalnızca insanlığı değil doğayı da yıkıma uğrattıyor. Kapitalizm yalnızca emekçilerin sosyal yıkımına değil ülkelerin de ulusal yıkımına yolaçıyor. Kapitalizm ülkeleri yalnızca piyasa mekanizmaları dayatmasıyla değil, fakat gündün güne mükemmelleştirilen savaş aygıtlarıyla da yıkıma uğrattıyor (Geride kalan yıl içerisinde ilk duruma örnek Arjantin ve Türkiye, ikinci duruma örnek Afganistan ve Filistin oldular).

İşte tam da sistemin bu karakteri ki, sınıflar mücadelesinin her düzeyde ve biçimde yeni bir güçle boy vermesinin verimli zeminini döne döne hazırlıyor.

Bu mücadeleler 2001 yılı içerisinde kendini başlıca dört ana kategoride ortaya koydu.

Bunlardan ilkin, her ülkenin kendi içinde sermayenin saldırılarına karşı gerçekleşen ve çok değişik biçimler alabilen işçi-emekçi eylemlilikleri oluşturmaktadır. İkincisi, emperyalist zirveler vesilesiyle gündeme gelen ve enternasyonal bir temele ve karaktere sahip olan küreselleşme karşıtı kitle hareketleridir. Üçüncüsü, 11 Eylül'ü izleyen dönemde emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı gündeme gelen kitle eylemleridir. Ve dördüncüsü ise, en çarpıcı ve soluklu biçimini Filistin üzerinden izlediğimiz özgürlük ve bağımsızlık istemine dayalı ulusal halk direnişleridir.

2001 yılının verilerinden hareketle bunların her biri üzerinde kısaca duralım.

Yaygınlaşan işçi ve halk hareketleri

Son on yılın toplamı üzerinden baktığımızda, dünyanın hemen her yerinde, her ülkesinde sermayenin saldırılarına karşı başta işçiler arasında olmak üzere grevler, direnişler, gösteriler, halk hareketleri biçimleri

içinde gelişen çok değişik türden kitle eylemliliklerinin yaşanmakta olduğunu görüyoruz. Bu olgu öylesine belirgindir ki, daha '90'lı yılların ortasında, komünistler, dönemin somut verilerinde hareketle, “yeni bir proleter kitle hareketi ve halk isyanları dönemi”ne girdiğimiz değerlendirmesini yapmışlardı. Zaman bu konuda onları haklı çıkardı. O gündün bugüne kitle mücadeleleri inişli-çıkışlı bir seyir izlese de, zaman içerisinde genel bir eğilim olarak güçlendi ve yaygınlaştı.

Bunu geride kalan yıl üzerinden de somut olarak görebiliriz. Arjantin, Yunanistan, Güney Afrika, Güney Kore gibi ülkelerde işçi hareketleri kendini değişik biçimler içerisinde döne döne ortaya koydular. Bu ülkelerin ilk üçünde işçi direnişleri arada genel grevler düzeyine de çıktı. Yine Arjantin, Ekvador ve Bolivya'da IMF'nin sosyal yıkım programlarına karşı güçlü halk hareketleri gerçekleşti ve yılın son günlerinde Arjantin'de bu, peşpeşe başkanlar ve hükümetler düşüren bir halk ayaklanması biçimini aldı. Cezayir'de Beriberi halkının Nisan ayında başlayan, haftalar boyu süren ve yüzbinlerce insan kapsayan sosyal hareketliliği ile Meksika'da Zapatist hareketle bağlantılı kitle eylemlilikleri de, geride kalan yılın önemli halk hareketleri arasında anılmalıdır.

Bunları yalnızca dış dünyada da şu veya bu ölçüde yankılanabilen sınırlı örnekler olarak veriyoruz burada. Bu tablo bu şekliyle son derece eksiktir ve genel eğilim hakkında bir fikir vermektense öteye gidememektedir. (Kitle iletişim araçları üzerindeki gerici emperyalist tekelleşme ve tersinden ilerici-devrimci güçler arasındaki iletişimin aşırı cılızlığı nedeniyle, tek tek ülkelerde kitle hareketleri büyük bir bölümüyle bilinmeden kalabilmektedir. Öylesine ki, son iki yıl içerisinde Arjantin'de tam 7 genel grev gerçekleştiğinin dünyada duyulabilmesi için, Arjantin'i iflase ve halk kitlelerini ayaklanmaya götüren sarsıcı olayların yaşanması gerekmiştir).

Emperyalist küreselleşme karşıtı gösteriler

Önceki yıllarda kendini genellikle tek tek ülkelerdeki kitle hareketleri ve halk direnişleri halinde gösteren mücadelelere son yıllarda büyük önem taşıyan yeni bir boyut daha eklendi. İlk örneği 1998 sonunda ABD'nin Seattle kentinde gerçekleşen küreselleşme karşıtı kitle hareketi, sınıflar mücadelesinin enternasyonal nitelikte yeni bir biçimini ve boyutunu ortaya çıkardı. O gündün bugüne zincirleme bir hal alan bu hareketin en güçlü örneklerine ise geride kalan yıl içerisinde tanık olduk.

Yılın ilk ayında Davos'ta başlayan ve son ayında Brüksel'de süren bu gösteriler zincirinin en görkemlisi ve yankı yaratana, Temmuz ayı içerisinde Cenova'da G-8 Zirvesi'ne karşı gerçekleştirilen eylem oldu. Gösteriye çoğunluğu işçilerden oluşan 300 bin kişi katıldı. Bu sayı önden beklenenin iki, hatta üç kat fazlasıydı. Bu güçlü katılımın anlamını daha iyi değerlendirebilmek için, başta İtalyan hükümeti olmak üzere Avrupalı hükümetlerin önden eylemi terörize etmeye ve katılımı engellemeye yönelik yoğun çabalarını da gözönünde bulundurmak gerekir.

lenen sınıf mücadeleleri

Cenova gösterisi emperyalist şeflerin küreselleşme karşıtı hareketten duyduğu aşırı rahatsızlığı bütün çıplaklığıyla açığa çıkardı. Bunun ilk belirtileri bir ay önce Göteborg'daki Avrupa Birliği Zirvesi'ne karşı gerçekleşen gösteriler esnasında görülmüştü. Polis bu gösterilerde aşırı şiddete başvurmuş, gerçek mermi kullanmış, bazı göstericileri yaralamış ve bazılarını ise tutuklamıştı. Bu tutum Cenova'da da sürdü ve bu arada bir gösterici katledildi. Zirvenin ardından Avrupa hükümetleri bu tür gösterilerin önünü almak üzere temel demokratik hakları sınırlamaya yönelik niyetlerini kabaca açığa vurdular ve 11 Eylül saldırısı onlara bu niyetlerini fazlasıyla gerçekleştirme olanağını sundu. Bununla birlikte, yılın son ayında Brüksel'de yapılan Avrupa Birliği Zirvesi'ne karşı gerçekleşen geniş katılımlı işçi gösterileri bu çabaların şimdilik sonuç vermeyeceğine de tanıklık etti. (Brüksel'deki gösterilerin ilkine 100 bini aşkın işçi katıldı.)

Küreselleşme karşıtı gösteriler sınıf mücadelesinin yeni, kendine özgü bir biçimi olarak durmaktadır karşımızda. Daha çok emperyalist metropollerde gerçekleşen ve doğal olarak bu ülke emekçilerini ve ilericilerini kapsayan bu gösteriler, tek tek ülkelerdeki mücadeleler için de önemli bir dayanak haline gelmiştir. Bu gösteriler dünya ölçüsünde emperyalizmin küresel saldırısının ve sonuçlarının tartışılmasına önemli katkılar sağlamıştır. Gösterilerin emperyalist zirveler vesilesiyle gerçekleşmesi, onların dünya ölçüsünde izlenmesini ve gündeme getirdikleri sorunların tartışılmasını kolaylaştırmıştır.

Öte yandan bu gösteriler metropol ülke emekçilerinde bir tutum ve davranış değişikliğinin de önemli bir işaretidir. Uzun yıllar boyunca sahip oldukları ayrıcalıkların yarattığı bencillik ve rehavetle dünyanın geriye kalanında yaşanan ağır sorunlara ve derin acılara ilgisiz kalabilenler şimdi kendilerini de kapsayan gerçeklerle yüzyüzedirler. Neo-liberal saldırılar artık emperyalist ülke emekçilerini de kapsamaktadır. Dahası, bu saldırıların bağımlı ülkelerde yarattığı sonuçlar etkisini metropol emekçileri üzerinde de göstermekte, onların ücret, çalışma ve yaşam koşullarını geriye çekmektedir. Emperyalist zirvelere karşı kendini eylemli olarak gösteren geniş çaplı kitle tepkisinin gerisinde, aynı zamanda bu dolaysız sosyal neden vardır.

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı kitle hareketi

Amerikan emperyalizminin 11 Eylül saldırılarını bahane ederek dünya halklarına uzun süreli savaş ilan etmesi, dünya ölçüsünde militarizme ve savaşa karşı kesimler üzerinde uyarıcı bir etkiye bulundu. Daha Afganistan'a saldırı hazırlıkları sürecinde dünyanın birçok yerinde savaş karşıtı gösteriler yapıldı. Bu eylemlerden en anlamlıları kuşkusuz Washington ve New York'ta gerçekleştirilenler oldu. 11 Eylül saldırılarının şoku kullanılarak cadı kazanı kaynatılarak serseme çevrilen bir toplumda geniş katılımlı bu türden eylemlerin örgütlenebilmesinin apayrı bir anlamı vardı. Savaş öncesinde ve sırasında

Avrupa'nın birçok kentinde de zaman zaman yüzbinleri bulan katılımlarla gerçekleşen savaş karşıtı gösteriler yapıldı. Bu gösterilerde emperyalist saldırganlık mahkum edildi, savaşın yıkımını yaşayan Afganistan halkıyla dayanışma dile getirildi.

Küreselleşme karşıtı hareketin emperyalist savaş vesilesiyle gündeme gelen kendine özgü bir biçimi de sayabileceğimiz bu eylemler emperyalist saldırganlığa karşı duyarlılığın gücüne bir gösterge sayılmalıdır. Emperyalistler daha önce Irak'ı, ardından ise Sırbistan'ı savaş hedefi olarak seçmiş ve yıkıma uğratmışlardı. Fakat ilk kez olarak son Afganistan savaşı vesilesiyle bu çapta protestolarla yüzyüze kaldılar. Üstelik ortada 11 Eylül saldırısı gibi duygusal ve demagogik istismara oldukça müsait bir saldırı bulunduğu halde olabildi bu.

Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı bu kitlesel duyarlılığı, '89 çöküşünden bugüne yaşanan toplam sürecin bilinçlerde yarattığı uyarıcı etkiden ayrı düşünemeyiz. Bugün artık dünya ölçüsünde birçok kimse genel olarak kapitalizmin ve özel olarak emperyalizmin küresel saldırısının ne anlama geldiğini daha iyi görmekte, saldırganlığı ve savaşı da bununla birlikte düşünmektedir. Taliban yönetiminin hızlı çöküşü ve Afganistan'daki gelişmelere bağlı olarak savaş karşıtı hareketin bugün durulmuş olması, Ekim ve Kasım aylarında gösterilen duyarlılığın önemini ortadan kaldırmıyor. Bu çapta bir duyarlılığın varlığı açığa çıkmıştır ve bunun kendini ABD emperyalizminin yeni savaş girişimleri karşısında yeniden ortaya koyması kuvvetle muhtemeldir.

Bu konuda son bir nokta. Sözü ettiğimiz savaş karşıtı hareketin emperyalizm ve emperyalist savaş konularında açık ve net bir görüşten yoksun olduğu, militarizme ve savaşa karşı genellikle pasifist yaklaşımlarla harekete geçtiği bir olgudur. Fakat bugünün dünyasında açık ve net bir devrimci görüş, hedef ve programdan yoksun olan tek hareket yalnızca savaş karşıtı hareket değildir. İşçi hareketleri, halk hareketleri, küreselleşme karşıtı hareketler, Filistin türü ulusal halk direnişleri için de aynı şey geçerlidir. Denebilir ki bu içinden geçmekte olduğumuz dönemde ilerici kitle hareketleri için genel bir zaafiyet durumudur. Dünya komünist ve devrimci hareketinin yaşadığı ağır tahribat ve bugün içinde bulunduğu aşırı zayıflıkla birlikte düşünüldüğünde bu durum şaşırtıcı da değildir.

Bugün önemli olan kitle hareketlerinin bizati kendisidir, kendi dinamikleriyle gelişip serpilmesidir. Bu, komünist hareketin kendini yeniden bulmasının, yenilenip toparlanmasının da temel önemde bir koşuludur. Bu toparlanma ve yenilenme olmaksızın sınıf ve emekçi hareketinin sağlıklı bir stratejik rotaya oturması ise doğal olarak beklenemez.

Siyonist terörün boğamadığı Filistin direnişi

Oslo Barışı '90'lı yılların başında, çok özel bir tarihi konjonktürde ve Filistin direnişinin zayıf bir döneminde, Filistin halkına dayatılmış köleci bir

Amerikan barışıydı. Kaldı ki Oslo Barış Antlaşması'nda bağımsız Filistin devleti, Kudüs'ün statüsü, Filistin bölgelerindeki Yahudi yerleşimciler ve Filistinli göçmenlerin geri dönüşü gibi en kritik sorunlar da açıkta bırakılmıştı. Köleci nitelikte ve bu denli zaaf yüklü bir barış antlaşmasının çökmesi kaçınılmazdı ve 2000 yılı içinde bu herkes için açık bir durum haline gelmişti bile.

Barış antlaşmasının çökme süreci Filistin halkı için gerçek bir özgürlük ve bağımsızlık için kendini toparlama anlamına gelirken, ABD'nin tam desteğine siyonist düşman için ise, tersinden, Filistin halkının daha ağır koşullarda köleliğe mahkum etmeye dayalı yeni planını devreye sokmaya bir vesile oldu. Sabra ve Şatilla katliamlarının birinci dereceden suçlusu olan Ariel Şaron'un El Aksa Cami'sini ziyarete yönelik provokasyonu bu planın bir parçasıydı. Bu sembolik davranışın gerisinde Kudüs'ün tamamı üzerinde hak iddia etmek vardı. Bu provokatif ziyaret ters tepti ve tüm siyonist vahşete rağmen bugün hala boğulamayan, tersine gündün güne daha büyük bir inat ve kararlılıkla süren ikinci İntifada'nın önünü açtı.

2001 Şubat'ında yapılan seçimleri kazanan Şaron İsrail Başbakanı oldu ve o gündün beri Filistin direnişini boğmak üzere katliamcı siciline uygun bir davranış sergiledi. Yeni Bush yönetimi de ona bu konuda her türlü desteği verdi. Bu destek 11 Eylül sonrasında yeni bir düzeye vardı. Adeta İsrail her türlü terör ve vahşette başıboş bırakıldı. Bu durum halen de sürmektedir.

Fakat Filistin direnişi halen ve dünden daha kararlı bir biçimde sürmektedir. Kendi iç parçalanmışlığına, belirgin önderlik zaafına, başta resmi Arap dünyası olmak üzere dış dünya tarafından sahiptirilmemesine rağmen, yiğit Filistin halkı bu çapta bir direniş gücü ve soluğu ortaya koyabilmektedir. Bu özelliği ile o dünya çapında halkların, ilerici-devrimci güçlerin daha çok sempatisini kazanmaktadır.

Bugün ABD'nin Ortadoğu'ya ilişkin planlarının, Irak'a yönelik yeni saldırı hazırlıklarının önündeki en büyük engellerden biri de bizzat bu direniştir. Siyonist yıkım ve vahşetin şu sıralar en uç noktaya varması ve bunun bizzat Bush yönetimi tarafından el altından sinsice teşvik edilmesi de bundan dolayıdır. Teslimiyetçi Arafat rejiminin bunaldığı ve kontrolü tümüyle kaybettiği bir sırada ne edip edip Filistin direnişini ezmek; Filistin halkını Oslo'dakinden beter bir köleci barışa mecbur etmek ve böylece ABD'nin Ortadoğu planlarının önünde bir engel olmaktan çıkarmak istemektedirler.

Fakat bu konuda denebilir ki hiç şansları yok. Zaman tümüyle aleyhlerine işliyor. Yapabileceklerinin azamısını yaptıkları halde bugüne kadar sonuç alamadılar, bundan böyle de alamazlar.

Filistin direnişi siyonizme olduğu kadar dünya jandarması ABD emperyalizmine karşı da yönelmiştir. Bu özelliği ile o, dünya ölçüsünde ezilenler cephesinin Ortadoğu gibi kritik bir coğrafyadaki önemli bir mevzisi durumundadır.

“İnanarak dövüşenler, kendilerini Ölüm Oruçlarıyla mücadeleye feda ediyorlar..”

Nazım Hikmet'e mektup...

Manolis Glezos

(Bellek postacılarına ricam bu mektubu Nazım Hikmet'e ulaştırmalarıdır... Nazım'ı, evrensel edebiyat tarihinin sayfalarında, insanlığa yapılan zulme ağlarken bulacaklardır... Mezar numarası: 1902-1963)

Kardeşim Nazım; kirli hücremde yatarken, adım adım ilerleyen tarihin penceresinden bir sabah, burada, Yunanistan'da yargılanmak üzere, kalbinin yarısını gönderdin. İşte o an, zulmün, haksızlığın cenderesinde uyuşmuş olan acı bile derinden of çekti, iç geçirdi... Taşlar çatırdadı, yeryerinden oynadı senin mesajınla sevgili Nazım. Ölümü beklediğim o an, önümde hayat kapıları açıldı, yeryüzü hiç tükenmezcesine umut ışığıyla aydınlandı.

O günlerden bu yana yaklaşık yarım asır geçti. Şu an, Naksos (Yunanistan) adasında bir sahildeyim. Sıcacık kumlu bu sahil kıyısında, huzurlu bir uykunun uyuşukluğuna teslim olmuşum. Koyu maviden yeşile çalan gök mavisine kadar, inanılmaz ölçüde bir renk cümbüşünü içinde barındıran denizin tadını çıkarmaya çalışıyorum... Kumsalı yalayan dalga seslerini, kayaların gürüldemesini, fundalıkların hışırtılarını, ağaçlarda uğultuya dönüşen Ege rüzgarlarını iliklerime kadar hissediyorum.

Çevrede yeterince insan var ve herkes kendi dünyasını yaşıyor... Birçoğu umursamazlığın şezlonglarına uzanmış bir vaziyette güneşleniyorlar. Bir kısmı ise hayatın gerçek yüzünü gösteren güneşten yanmamak için, pembe dizilerle, TV şovlarıyla, beyinleri afyonlayan haber bültenleri ile kremleniyorlar.

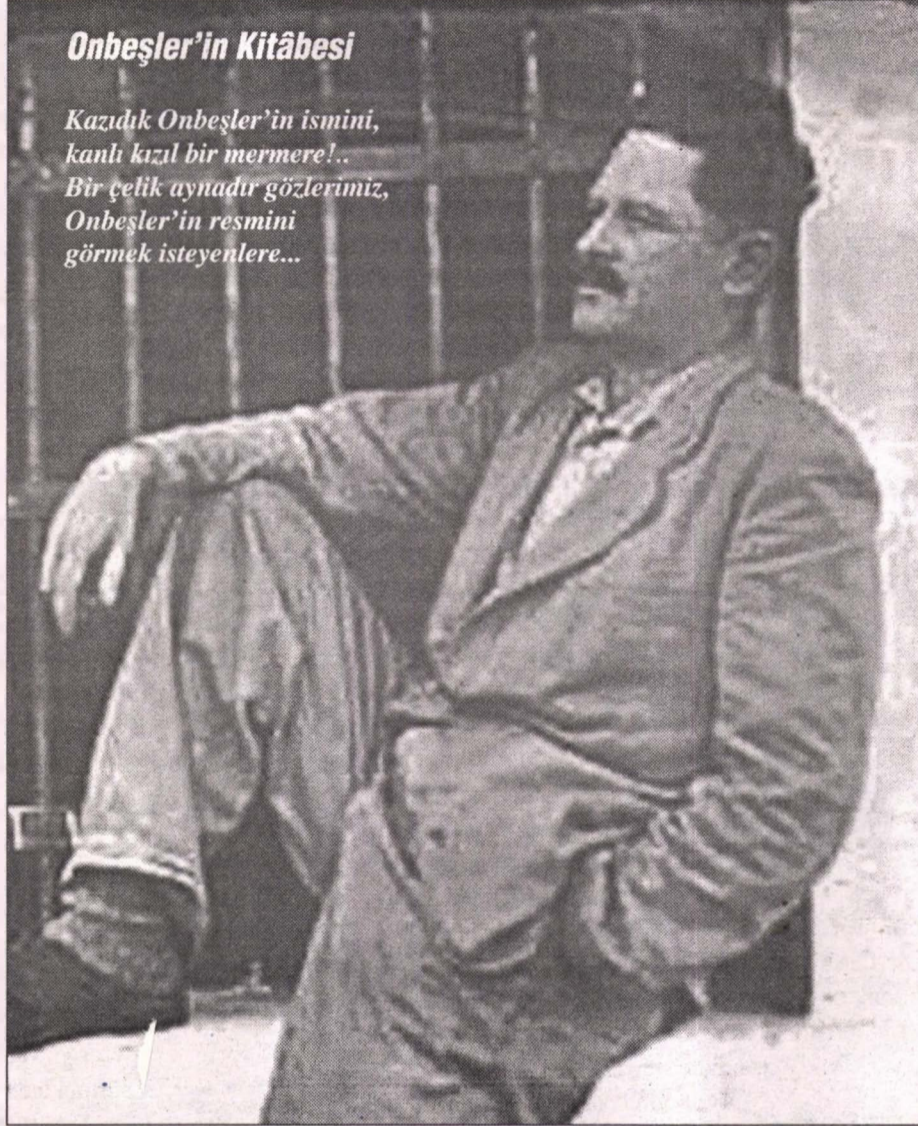
Ansızın tarihin derinliklerinden esen tatlı bir bilinç melteminin etkisiyle olacak, toparlanıyor ve uyuşukluğu üzerimden atıyorum. Bana gönderdiğin mesajın üzerinden yarım asırdan fazla bir zaman geçmişti... Mesajını aldığım andan itibaren, ölümü bir kader olarak beklemekten vazgeçmişim ve ölümü, seslerinizden ürküp, derin bir utanç içinde çekip gitmişti...

Şu an demir parmaklıklar arkasında bir mahkum değilim. Ancak, derin bir uçurumdan aşağı hızla savrulduğumu hissediyorum. Yaşadığımız gerçeklikler içinde, kabullenebildiğim tek şey, demokrasinin solgun güneşi...Solgun diyorum, çünkü hızla örgütlenip, süreç içinde şekillenip artık vazgeçilmez bir yönetim sistemi haline gelen uluslararası gücün kara bulutları onu gölgeliyor. Öyle bir güç ki, artık pratik uygulama aşamasında değil, ekonomiden kültüre ve politikaya kadar her alanda oligarşik temel ve tek güç durumunda... Çünkü, yasama gücü olarak (G-8), yürütme gücü olarak (dünya önderi), polis gücü olarak (NATO) ve yargı gücü olarak da (İnsan Hakları Mahkemesi, Hagı vb.) şeklinde yapısal kurumlaşmasını sağladı...

Bu sistem içinde halkların konumu hiç ama hiç

Onbeşler'in Kitâbesi

Kazıdık Onbeşler'in ismini,
kanlı kızıl bir mermere!..
Bir çelik aynadır gözlerimiz,
Onbeşler'in resmini
görmek isteyenlere...

önemsenmedi. Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı ve uluslararası dayanışmanın teminatı olması gereken Birleşmiş Milletler örgütünün iradesi dahi çok kaba yöntemlerle ayaklar altına alındı. Uluslararası dayanışmanın yerini, halkların köleleştirilmesi aldı...

Bugün, tıpkı 50 yıl önceki gibi, ellerim arkadan kalın zincirlerle bağlı olmasına bağlı değil... Ancak, kalbim, hakka ve hukuka hasret, ekmeğe ve suya hasret Afrika'nın çocukları ile, tekellerin çöplüklerinde bir parça yaşam, özgürlük, demokrasi ve bağımsızlık arayan yerkürenin tüm 'günahkar' insanlarıyla birlikte uluslararası sermayenin çarmihına gerilmiş...

İstatistikler, yeryüzünde yaşayan 6 milyar insandan 4,5 milyarının susuzluktan dolayı acı çektiğini, açlıkla savaştığını ve hastalıklardan öldüğünü, asgari sağlık koşullarından, eğitimden ve hatta temel ihtiyaçlarını karşılamaktan yoksun olduklarını işaret ediyor! Bunlar gerçekler...

Bu gerçeklerden nasıl kaçabilirim, kaçılabilir?

Bunları dile getirmemek mümkün mü?

Bahsedilen sadece rakamların toplamı değil, bahsedilen insan bilincinin

kabullenemeyeceği, vicdanımızın bütün basamaklarında tökezleyecek canlı insan gerçeği... Bundandır ki, gece gündüz aralıksız gözyaşı denizinde kürek çekiyorum. Öfkenin köpüklü dalgaları arasında ve acının suskun sularındayım. Hafızamı ve bilincimi tazeleyip, okyanusun kapılarını ardına dek açmayı düşünüyorum. Biliyorum ki, unutmanın kabuğunu paramparça ettiğim an, her yer tarihe şahitlik ederek şehit düşenlerin hayallerini dalgalandıran acı gerçeklerle dolacaktır... İç savaş fırtınası içinde, kinin ve nefretin kızıl saatleri akla durgunluk veriyor. Kederin ve acının feryatları, demir parmaklıkların gerçekle yüzyüze olan aralıklarında ve kalbimizin penceresinde çırpınıyor. Bütün ölen kardeşlerimiz, sahte mutlulukların narkozundaki bilincimizi uyarmak üzere geliyorlar

Orada, sessiz hıçkırıkların taşlaştığı kirli hücrelerde, dayanılmaz acılar içinde kıvrılarak gözyaşı döküyorlar... Ve kristalleşen bir hilkat garibesi olmamak için de birer ikişer bizleri terk edip gidiyorlar. Sessizlik, gerilimden ürkmüş bir şekilde gürültüye boyun eğiyor. Bu gürültü dinmeli, şamata kesilmeli ve seni dinlemeliyiz...

Niçin inim inim inliyorsun Nazım Hikmet? Niçin derin bir utanç içinde yüzünü çeviriyorsun?

Sen de böylesi olayların yaşanacağını tahmin etmiyordun, değil mi? Haklısın! Gerçekle bağdaşmayan, mantıkla alakası olmayan bir fanuzi

Manolis Glezos:

Akropol'den Nazi bayrağını indiren direnişçi

Yunanistan'da ulusal kahraman olarak kabul edilen, 1922 doğumlu Manolis Glezos, 1941-44 Yunanistan'ın Nazi işgali döneminde, faaliyetlerinden ötürü defalarca tutuklandı, 30 Mayıs 1941'de dünyanın yedi harikasından biri olan Akropol'de bulunan Nazi bayrağını indirdi, Naziler tarafından 1942'de tutuklanarak ölüme mahkum edildi. Ancak baskılardan dolayı serbest bırakıldı.

M. Glezos, 1942'den 1971'e kadar toplam 28 defa tutuklandı, 11 yıl 5 ay cezaevinde, 4 yıl 6 ay ise sürgünde yaşadı. 1967 yılında Yunanistan'daki askeri cuntaya karşı EDA isminde bir parti kurdu ve başkanlığını yürüttü. 1981 yılında PASOK partisinden milletvekili seçildi. 1984 yılında Avrupa Parlamenti oldu. Aynı zamanda Dünya Gazeteciler Birliği, Dünya Ulusal Direnişçiler Konfederasyonu ve Dünya Barış Hareketi yönetim kurulu üyeliği yaptı. 1963 yılında Lenin Barış Ödülü'ne layık görüldü.

dünyasında bile böyle olayların cereyan edebileceği kimin aklına gelebilirdi ki? Sen, hiç kafesteki kuşları vuran bir avcı gördün mü? Ben görmedim! Çünkü, çok iyi biliyorum ki, ne Türkiye’de ve ne de Yunanistan’da avcılar kuşları su içerken bile vurmazlar...

Ağlama sevgili Nazım. Dışını sık, duygularını kontrol et. İnsanlığa derin eziyetler çektiren ağır kış mevsiminin içinde, fedakarlık tarlalarına ektiğimiz bütün tohumların filizlenmesini bekleme! Bütün bu ekilen tohumların bir kısmı filizlenip, çiçek açabilir. Bir kısmı olgunlaşabilecek ve ne yazık ki çok az bir kısmı ürün verecektir. Çünkü umutlarımızı kefenleyen yoğun kar, soluklarımızın filizlenmesine izin vermiyor.

Değerlerimizin, düşüncelerimizin saklı olduğu kutsal emanetler sandığının önünde öyle şaşkın durma kardeşim.. Onlar merasimlerin mezar soyguncuları tarafından tutuklular. Mezar bekçileri anıları taşlarla kapatamadıklarından dolayıdır ki, iktidarların amaçlarına uygun olarak içeriği boşaltılmış anıtlar yerleştiriyorlar, şatafatlı mezartaşlarıyla göz boyamaya çalışıyorlar.

Gel kardeşim, bu zavallı sefaleti bir kenara atarak tarihin bilinmeyen gerçek sayfalarının önünde buluşalım. Dünyanın efendisinin kinden, baskı, zulüm, ölümden oluşan felaket rüzgarlarına karşı durmak ve sahteliklerini gözler önüne serebilmek için tarihin gerçek sayfalarını bir kez daha okumak zorundayız.. Çok iyi biliyorsun... İnsanlık, insan olmayı öğreninceye kadar çok acı çekecek. Acı ve çile yolu oldukça uzun. Bu yolda bir parça insanca yaşam uğruna bedel ödeyenlerin ise haddi var hesabı yok...

Senin de gayet iyi bildiğin gibi, eskiden katiller ve cellatlar yüzlerini gizlerlerdi. ‘Sosyal devlet’ ve ‘toplumsal kimlikli siyasi partilerin’ hüküm sürdüğü günümüzde ise cellatlar kendilerini tümünden gizliyorlar. İnsanları kilometrelerce uzaktan katlettiklerinde, çaresiz ve savunmasız insanların umutlarını tükettiklerinde, ‘değişim’, ‘yenilik’ maskesi altında ve gösterişli ünvanlarla, gerçek kimliklerini tamamiyle saklıyorlar. Bu vahşetin adını da ‘kişilik hakları’, ‘insan hakları’, ‘anti-terör kanunları’ olarak koyuyorlar...

Sakin ha yanılığa düşme... Kendi koydukları kanunlar, kendileri için geçerli değil. Bu kanunlar sadece, mevcut iktidarlardan hoşnutsuz olan ve mevcut iktidarlara güvenmeyenlere karşı; ve yine mevcut iktidarlar tarafından, ‘serseri, anarşist, eşkiya, şarlatan, terörist, provakatör’ olarak adlandırılan muhaliflere karşı işletiliyor.

Elbette bu kanunlar tıpkı bukelemin gibi her şarta uyarlanabiliyor ve istenildiği gibi uygulamalara kılıflar da bulunabiliyor. Şengen antlaşması bunun için iyi bir örnek teşkil ediyor. Bu anlaşmayı istedikleri biçimde yorumluyor ve uyguluyorlar. Cenova’daki halk gösterisine yapılan darbe keyfiyete iyi bir örnek teşkil ediyor. Arıza giderilinceye kadar, elektrikleri kestiler, kanunu işlevsiz hale getirdiler...

Aynı saatlerde, hak ve hukuk inanılmaz bir şiddetin mengenesinde inin inin inerken, oligarşinin cüppeli köpek balıkları ise bunu ‘adalet’ olarak nitelemekte gecikmiyorlar...

Ve yine aynı saatlerde, Türkiye’deki siyasi tutuklular tek kişilik tecrit hücrelerinde birer ikişer öldürülüyor.. İnanarak dövüşenler, kendilerini ölüm oruçlarıyla mücadeleye feda ediyorlar.

Ak günler için, tavında dövülmüş demir gibi yazılmış türkülerim, gaz lambası ışığında, hak ve adaletin mukaddes taşıyıcılarını beklerken yanıp kül oldular. Bana kalan tek şey ise kalbim... Kalbimi, sessizce akan umut pınarlarından damla damla biriktirdim; yeraltında saklanan insanların sığınaklarında sakladım; dev dalgaların arasından, bütün engel ve tuzaklardan geçirdim ve Cenova’da Karlo Culyani’nin kanıyla yıkayarak vaftiz ettim... Fısıltıyken, öfkenin sesi oldu.

Kalbimi, kardeşlerine, kardeşlerimize, adalet için savaşan inanç savaşçılarına, direniş meşalelerini sürekli alev alev taşıyan şanlı Anadolu delikanlılarına gönderiyorum...

Bu, onlarla ilgili endişelendiğimiz, kaygılarımızın olduğunun habercisidir. Aynı zamanda, sarp dağlara ulaşmak için yürüdüğümüz patikalarda birlikte yürümek için, ölümün harman yerinde, elele halay çekmek ve sabrın türkülerini birlikte söylemek için yapılan bir çağrıdır

“Acıya dayansın diye yüreğimi bölüşüyorum.”

Manolis Glezos tarafından Türkiye’de F tipi cezaevlerindeki zulme ve direnişe ilişkin olarak kaleme alınan bu metin, Yunanistan’ın en büyük günlük gazetelerinden ‘Eleftherotipia’da, 9 Kasım 2001 tarihinde yayımlandı.

Metin E. Dialekti tarafından Türkçeleştirildi.

Barış uğruna mücadelede şairin rolü

Nâzım Hikmet

Karanlık zamanlarda
Demeyecekler: Ceviz ağacı
rüzgarda sallandığı sıralar.

Ama diyecekler: Badanacı
işçileri ezdiği sıralar.

Demeyecekler: Çocuk yassı taşı
ırmakta kaydırıldığı sıralar.

Ama diyecekler: Büyük savaşlar
hazırlandığı sıralar.

Demeyecekler: Kadının odaya
girdiği sıralar.

Ama diyecekler: Bütün güçlerin
işçilere karşı birleştiği sıralar.

Demeyecekler: Karanlıkta o
sıralar.

Ama diyecekler:
Neden şairleri sessizdiler?

Bertolt Brecht

Barışseverler safında faal bir mücahit olarak, barış için savaşmamız gerektiğine kesinlikle inanıyorum. Barış bir hediye gibi kabul edilemez, kazanılmalıdır.

Barış uğruna mücadele çeşitli şekiller alır. Örneğin kapitalist ülkelerde, bu mücadele ağır hapis yılları, baskı ve ezgi görmek tehlikesi ile karşılaşmaktadır. Bütün bu tehlikelere rağmen, harpten nefret eden halk kitleleri barış bayrağı altında toplanmadıkça barış kazanılamaz... Bu mücadelede her ilerici aydın, dahası namuslu her aydın, görevini anlayarak hazır bulunmalıdır. Barış uğruna mücadelenin, insanlığın geleceği ile ne kadar bağlı olduğunu, şairlerin ve yazarların şiirlerinde, romanlarında, hikayelerinde yazmaları bir görevdir. Tüm dünyada bilim adamları, teknisyenler, her günkü yaratıcı faaliyetleri ile harbe karşı, barış cephesinde yer almalıydılar.

Ben bir şairim, ve bu mücadelede şairin ne yapması gerektiğini daha iyi anlatabilirim. Suna inanıyorum ki, onların sorumluluğu, mühendislerin, teknisyenlerin sorumluluğundan bir damla olsun az değildir. Bilakis daha da büyüktür. Bir mühendis bir köprü inşa ederse, onun sorumluluğu o köprünün yıkılmamasıdır. Fakat köprü yıkılırsa, felaket bir derece mahduttur, eninde sonunda köprü yeniden inşa edilecektir. Fakat şair, ruhun mühendisidir. Onun sesi, milyonlarca insanın ruhuna, kalplerine hitap etmektedir. Kelimenin bu muazzam gücü, her şairi gururlandırmalı, onu sorumluluk bilincine kavuşturmalıdır. Barış ve ülkelerin saadeti için mücadele eden namuslu şairler bu görevi gayet iyi bilmelidirler. Şairin hayatı ile edebi faaliyeti arasında hiçbir ayrılık olamaz. Biri pratikte, biri şiirde, iki hayat yaşamıyoruz. Tek bir vücuduz.

Günümüzün gerçek şiiri, barış mücadelesinden esinleniyor. Pablo Neruda, Aragon gibi başka büyük şairler,

aynı zamanda bütün moral güçleriyle, barış mücadelesine faal surette katılıyorlar. Bir şair bu niteliği kazanmasını biliyorsa, eserleri bu mücadelenin kesin izlerini taşıyacaktırlar. Şiirleri, ümit dolu, yaşam aşkını dile getiren, kuvvetli şiirler olacaktır. Mücadeleci şair, insanlığın geleceğine inanır ve bundan dolayı da korkunç denemelerden geçse de yazılarında ümitsizlik asla sezilmez.

... Bir şair gerçekten bu görevi yerine getirmek istiyorsa, şiirlerinin şekli kesin ve basit, muhtevası kuvvetli olacaktır. Şair açık, direkt, her insanın kalbine giden bir dil kullanacaktır. Başarılı olması için de bu dili büyük bir dikkatle işleyecektir. Halkın canlı dilini temel alacaktır. Benim için fikri en başta önemli olan halkımdır. Pek az yaşadığım hürriyet yıllarımda, bir şiir yazdığım, işçi semtlerini gezer, fakir kahvehanelerine girer okurdum. Bu adetime, hapisanede de devam ettim. Yazdığım her satırı, birlikte kapalı kaldığım köylü ve işçilere imkanım oldukça okudum. Onların gözlem ve eleştirilerini dikkatle not ettim. Çünkü benim için pek kıymetli idi. Şair halk kitleleri ile daimi temasta bulunmalıdır, kelimelerinin gücü onlardan gelmektedir.

Bu konuda bizim edebiyat tarihimizden önemli bir olayı anlatmak istiyorum. Abdülhamid’in karanlık hükümdarlık devresinde, burjuva demokratik haklar için savaşmış olan Namık Kemal adında bir şairimiz vardı. Faaliyetlerinden dolayı bir adaya sürgün edilmişti. Namık Kemal’in şiirleri tutumunu aşamamasına rağmen, halk onun kişiliği etrafında altın bir efsane dokumuştur. Namık Kemal’in sürgünü, uzun yıllar hapse çevrilmişti. O zaman halk kendi yarattığı şiirleri, ona cömertçe atfetti.

Bu olay şiirin ne güce sahip olduğunu (Abdülhamid Namık Kemal’den ciddi surette korkuyordu) ve halkın kendi acı ve emellerini yansıtan şiirlere ne kadar susamış olduğunu gösterir. ... İlerici şiiri seven ve sayan halk, bizim tarafımızdadır. Şiirin gerçek ve değerli kuvveti, bizim tarafımızdadır. İlerici şiirin zaferi yalnız benim ülkemde değil tüm dünyadadır. Ve dünyanın en iyi şairleri, en değerli yazarları, büyük barış cephesinin faal mücahitleridir. Bu durum bilim adamları için de bir gerçektir. İşte barışa hizmet eden gerçek şüirden, savaş kışkırtıcıları bundan dolayı korkmakta ve nefret etmektedirler.

Şiir; barış, halkların egemenliği, insanların mesut geleceği uğrundaki mücadelede yer alırsa, hepimizin inandığı üzere daima zafere götürecektir bir silahtır.

CONTEMPORANUL dergisi
(9 Haziran 1951, Romanya)

Siyonist terör kısılcacında boğulmak istenen Filistin direnişi

İsrail siyonizminin Filistin topraklarına yönelik saldırıları 11 Eylül olaylarından bu yana tırmanarak devam ediyor. Emperyalizmin dünya halklarına karşı "terörle mücadele" bahanesiyle açtığı savaşın yarattığı uluslararası gerici siyasal atmosferden de güç alan İsrail siyonizmi, Filistin halkına karşı 40 yıldır sürdürdüğü kirli ve kanlı savaşı pervasızca tırmandırarak, bağımsız ve özgür bir Filistin mücadelesini boğmak için elinden geleni yapıyor. 11 Eylül'den bugüne kadar 100'den fazla Filistinli yönetici kadro düzenlenen "sürek avı"nda katledildi. Geçen yılın Eylül ayında başlayan İkinci İntifada'dan şimdiye kadar binden fazla Filistinli hayatını yitirdi, binlercesi sakatlandı. Evler yıkıldı, tarım alanları tahrip edildi. Filistin halkının yaşadığı kentler ablukaya alındı.

Saldırı ve katliamlar artık rutinleşmiş bir hal almış bulunuyor. Son saldırılar öncekilerden farklı olarak bir takım hesaplara ulaşmak için sistemli olarak tırmandırılıyor. Filistin toprakları İsrail tarafından işgal ediliyor.

Geçen hafta Hadera'daki düğün salonuna düzenlenen saldırıya karşılık vermek üzere hava destekli yüzlerce tankla Tulkarim'e giren İsrail askerleri kentin büyük bölümünü işgal etti. Ardından Nablus kenti abluka altında alındı. Evler tek tek aranarak insanlar tutuklandı. Yine insanlar katledildi, sokaklarda tam bir terör estirildi. Filistin yönetimine ait 7 katlı radyo binasına giren askerler talanın ardından dinamit döşeyerek binayı havaya uçurdular. Filistinin Sesi Radyosu barbarca bir yöntemle susturuldu. Tulkarim'de Filistin yönetimine ait bir karargahı bombalayan ve sekiz kamu binasına daha giren işgalcilerin Filistin bayrağını indirip İsrail bayrağını çekmesi ise sembolik bir mesaj niteliğinin ötesinde bir anlam taşıyor. Bu olaylar, ilk kez bir Filistin kentini bu ölçüde işgale kalkışanların niyet ve amaçlarının bir göstergesi. İsrail şimdiye kadar eksik etmediği terör ve katliamlara ek olarak açık işgal niyetini de bu vesileyle göstermiş oldu.

İşgal niyetinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak, yerleşim birimlerinin bu ölçüde işgali ve kontrolü, mevcut Filistin yönetiminin fiili olarak devre dışı bırakılması sonucunu yaratıyor. Arafat yönetimine karşı artırılan politik baskılara paralel olarak başvuru işgal girişimleri sonuçta halkın tepkisi ve direnişiyle karşılaşırsa da, öbür taraftan mevcut Filistin yönetiminin itibarını, konumunu ve halk gözündeki meşruiyetini de sarsmaktadır. Son gelişmeler, açmazdaki Filistin sorununu bu yönden de iyice derinleştirmekte ve önderlik sorununa ciddi bir boyut kazandırmaktadır.

Terör ve katliam makinası olarak çalışan siyonist İsrail'in izlediği politikayla neyi hedeflediği İsrail'de yayınlanan *Maarif* gazetesinin 21 Ocak tarihli sayısında da açıkça ifade ediliyor. Gazeteye göre, son saldırılar İsrail ordusu tarafından, "Arafat'ın devrilmesi" ve "Filistin topraklarının geri alınması" amacına ulaşmak için bilinçli olarak tırmandırılıyor. Tıpkı ABD emperyalizminin Afganistan'da yaptığı gibi, "terörle mücadele ediyorum" görüntüsünün arkasına saklanarak adım adım Filistin yerleşim birimleri üzerinde denetim kurmak, Arafat ve Filistin yönetimini köşeye sıkıştırıp teslimiyete zorlamak için

son olaylar İsrail'e büyük bir fırsat sağlıyor. Çaresizce başvuru intihar saldırıları işgal ve katliamların gerekçesi olarak kullanılıyor. Böylece katil İsrail devleti, yıllardır katledilen ve özgürlükleri elinden alınan Filistinliler karşısında "mağdur" taraf olarak gösterilmek isteniyor. Oslo'da masabaşında dillendirilen geri çekilme vadinin ve barışın da ne denli sahte olduğu böylece açığa çıkıyor.

İçerideki bu gelişmelere paralel olarak İsrail yönetimi Filistin'e yönelik desteği kırmak için de diplomatik atak içinde. Geçen hafta içinde İsrail Dışişleri müsteşarlığı düzeyinde yapılan ziyarette, Türkiye'nin Filistin politikasını değiştirmesi istendi. İsrail'le askeri ve siyasi ilişkileri ve emperyalizmin bölge politikası çerçevesinde bu iki ülkeye biçtiği misyon, bu konuda da ortak bir tutum almayı zorluyor. Şimdilik İsrail'in bu isteminin karşılanıp karşılanmayacağı açıktan ifade edilmese de, ihtiyaçlar ve gelişmelere bağlı olarak gerekli desteğin verileceğinden kuşku duymamak gerekir. Öte yandan işbirlikçi Arap devletlerinden de anlamlı bir desteğin gelmemesi, Filistin yönetimini uluslararası arenada iyice yalnızlaştırıyor.

Çaresizce köşeye sıkışan Arafat yönetimi ise, ölü doğan Oslo Anlaşması'ndan hala da medet umarak zaman dolduruyor. Bir yandan "biz intihar eylemlerini engellemek için güvenlik açısından ve siyasal düzeyde elimizden geleni yapıyoruz" diyerek İsrail'i ve emperyalist güç odaklarını ikna etmeye çalışırken; öte yandan, intihar saldırılarının İsrail'e Filistin halkını ve yönetimini lekelemek ve barış sürecini yıkmak için bulunmaz bir fırsat yarattığını söyleyerek islami örgütleri durdurma çabası, hiçbir sonuç vermiyor. Emperyalizmin savaş çıkırtkanlığının kulakları sağır, terör üzerine kurulu demagojilerin gözleri kör ettiği bir uluslararası ortamda "barış"çı söylemlerle mesajlar vermek, Arafat'a eskiden olduğu gibi ne uluslararası planda destek bulma imkanı ne de bir prestij sağlayabilir.

Hafta içinde işgalin hemen ardından Tulkarim Valisi İzzeddin Şerif'in direniş çağrısına uyan halk, Arafat'ı ve Filistin yönetimini destekleyen gösteriler düzenledi. Hamas, İslami Cihad ve El Fetih örgütleri genel seferberlik ilan ettiler. Buna rağmen halkın mevcut yönetime ve alternatiflere olan desteğinin giderek azaldığı ifade ediliyor. Halihazırda Filistin yönetiminin barış beklentisine dayalı politik çizgisi bunun en temel nedeni olarak gösteriliyor. Fiili işgal altındaki bir Filistin koşullarında yapılacak bir barışa

hiçbir kesim razı olmayacaktır. Filistin güvenlik güçleri ile Arafat'a bağlı El Fetih örgütüne bağlı güçler de yönetimin aksi yöndeki telkinlerine rağmen zaman zaman çatışmalara katılıyorlar. Arafat yönetimi barışçı çizginin yol açtığı destek kaybını gidermek için bazen sert açıklamalarda bulunsa da, bunun etkili olmadığı, politik önderlik sorununun ilk kez bu kapsamda halk tarafından hissedildiği ve farklı arayışlara yol açtığı gözleniyor.

Bir yanda boş vaatlerle dayanan Oslo Anlaşması'nı diriltme ve kesilen görüşmelere yeniden dönme üzerine kurulu Arafat yönetimi politikasına yüz vermeyen geniş bir kesimin varlığı, diğer yanda İslami örgütlerin intihar eylemlerine ve misillemelere dayalı karşı saldırılarının yetersizliği ve yol açtığı başka sakıncalar, yeni bir çıkış arayışını zorunlu kılıyor. Son veriler, islami örgütlerin bu önderlik boşluğundan bir parça güçlenerek çıktığını gösterse de, halkın yarısından daha fazla bir kesimin mevcut seçeneklerden hiçbirinden yana bir tercihte bulunmadığı yönünde.

İşgali ve işgalin yol açtığı kayıpları sona erdirmek, bağımsız, demokratik ve laik bir Filistin yaratma amacıyla, çeşitli laik gruplar arasında koordinasyon sağlamak üzere, aralarında ünlü akademisyen Edward Said, bazı gazeteci ve yazarların da bulunduğu bir grup aydınının başını çektiği yeni bir oluşum alternatif olma iddiasıyla ortaya çıkmış bulunuyor. İşgale son verecek demokratik-laik bir ulusal hareketin güçleri olarak gördükleri, Arafat yönetimi ve dinci grupların etki alanı dışındaki halkın yüzde 56'lık kesimini hedef alan bu girişimin ne ölçüde başarılı olacağını gelişmeler gösterecek. Politik olarak ne ifade ettiği bir yana, Arafat'ın uzlaşmacı çizgisini sert biçimde eleştiren, İsrail'deki barış yanlıları ve bir takım Avrupalı parlamenterlerle temas içinde olan bu oluşumun tanımladığı hedef kitleyi örgütleyecek geniş demokratik bir platformu hayata geçirmesinin önünde sayısız pratik engel var. Arafat'ın manevi otoritesinin herşeye rağmen ulusal ve uluslararası güçler tarafından kolayından gözden çıkarılamayacağı gerçeği hala da somut bir durum olarak varlığını koruyor. İsrail Dışişleri Bakanı Ş. Peres'in İsrail aşırı sağının Arafat'ı sürgün etme çağrısına verdiği yanıt, bu manevi ağırlığın İsrail tarafından bile kolayından yok sayılamayacağına bir ifadesi. Peres, "Arafat'ın sürgün edilmesi gerektiğini söylemek kolay, ama o Filistinliler tarafından seçildi. Biz Filistinlileri kimin yöneteceğine karar vermek durumunda değiliz" diyor. Dolayısıyla yöneltilen eleştirilerin isabetli olup olmasının ötesinde, mevcut çatışmalı politik ortam pratikte bir güç olmayı gerektiriyor. Buna her biri köklü bir politik örgütsel geleneğe sahip dinsel gerici örgütlerin varlığını, kısa zamanda silinemeyecek etki alanını ve tuttukları yeri de eklemek gerekiyor.

Filistin halkının yıllardır boyun eğmez bir mücadeleyle sergilediği kararlılık, ancak devrimci önderlik altında birleşik bir mücadeleyle bütünleşebildiğinde, bağımsız ve özgür bir Filistin'le taçlanabilir. Aşılması en güç ve en kritik sorun burada düğümleniyor. Bu sorun çözülemediği sürece, içerdeki çok parçalılığın ve farklı eğilimleri körükleyen uluslararası çıkarıcı yaklaşımların terör ve şiddet bataklığında çözümsüzlüğe mahkum ettiği Filistin sorunu, bir devrim sorunu olarak güncelliğini ve yakıcılığını uzun bir süre koruyacaktır.

İsrail'in çıkmaz sokağı...

İsrail şimdi daha mı güvende?

Edward Said

Mahmud Derviş FKÖ'nün 1982 Eylül'ünde Beyrut'tan çekilişinin ardından, "Yerküre üzerimize kapanıp bizi son çıkıştan dışarı itiyor; ve bizler geçebilmek için kollarımızı ve bacaklarımızı koparıp atıyoruz" diyordu. "En son huduttan sonra nereye gitmeliyiz? Kuşlar en son gökyüzü de bittikten sonra nerede uçmalı?"

Ondokuz yıl sonra Filistinlilere o zaman Lübnan'da olanlar şimdi Filistin'de başlarına geliyor. Geçtiğimiz Eylül'de başlayan El Aksa İntifada'sından sonra Filistinliler İsrail ordusu tarafından sayıları en az 220 olan birbirinden kopuk gettolara hapsedilip, çoğunlukla haftalarca süren periyodik sokağa çıkma yasaklarına maruz bırakıldılar. Kimse, genç ya da yaşlı, hasta ya da sağlıklı, ölmek üzere olan ya da hamile, öğrenci ya da doktor kaba ve özellikle aşağılayıcı tavır takınan İsrail askerlerinden beklediği barikatlardan saatlerce beklemekten geçemez haldedir. Ben bu satırları yazarken 200 Filistinli, İsrail askerleri güçleri "güvenlik sebebiyle" tıbbi merkezlere/hastanelere gitmelerini engellediği için diyaliz tedavisinden mahrum durumdadır.

İsrail-Filistin çatışmasını izleyen yabancı medyanın sayısız mensuplarından herhangi biri askeri vazifelerinin ana kısmı olarak Filistinli sivilleri cezalandırma eğitimi almış bu zalimleştirilmiş/gaddarlaştırılmış İsrail askerlerini konu alan bir haber yapmış mıdır? Hiç sanmıyorum.

Yaser Arafat'ın 10 Aralık'ta Katar'da İslam Konferansı Örgütü'nün dışişleri bakanlarının acil toplantısına katılmediği için, bu toplantı için hazırlanmış olduğu konuşma bir yardımcı tarafından okundu. Gazze'ye 15 mil uzaklıkta olan havaalanı ve Arafat'ın eskimeye yüz tutmuş iki helikopteri bir önceki hafta İsrail uçakları ve buldozerleri tarafından tahrip edilmişti. Bu cüretkar askeri saldırı, engellemek bir yana dursun, kendilerini kontrol edecek bir kimse ya da gücün dahi bulunmadığı günlük saldırıların bir parçasıydı. Gazze Havaalanı Filistin Bölgesi'ne direk girişi sağlayan tek sınır kapısı idi, ve aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana geçerli hiçbir nedeni olmadan sebepsizce tahrip edilen tek sivil havalimanı.

Geçen Mayıs'tan bu yana, ABD tarafından cömertçe sağlanan İsrail F-16'ları Filistin şehirlere köyleri düzenli olarak Guernica usulü* bombalayıp ağır makineli ateşine tuttular. Bunun sonucu olarak birçok güvenlik görevlisi ve sivil öldü ve çok sayıda maddi hasar meydana geldi. Filistin tarafında bu saldırılara karşı insanları koruyacak ne kara, ne deniz, ne de hava gücü mevcut. Yine ABD tarafından verilmiş olan Apache saldırı helikopterleri geçmiş veya gelecekteki -iddia edilen - terörist faaliyetler öne sürülerek 77 Filistinli liderin katledilmesinde kullanıldı. İsrail istihbaratı içinde kimlikleri bilinmeyen bir grup, muhtemelen her defasında İsrail Kabinesi'nin -ve daha genel bir ifadeyle ABD'nin- onayı ile bu suikastlerin durdurulması ve eylemlerini zaman zaman Filistin Otoritesi'nin hem sivil hem polis birimleri üzerinde de becerilerini gösterdi.

5 Aralık 2001 gecesi İsrail Ordusu, Ramallah'taki Filistin Merkezi İstatistik Bürosu'nun beş katlı binasına girerek, ofislerdeki bilgisayarlara ve dosyalarla raporların birçoğuna el koydu; götürülen bilgisayar ve dosyalarla birlikte Filistin ortak yaşamının bütün kayıtları da fiilen silinip ortadan kalkmış oldu. 1982'de aynı ordu, aynı komutanın emri altında Beyrut'taki Filistin Araştırma Merkezi'ne girip döküman ve dosyaları götürmüş ve ardından binayı yer etmişti. Bundan birkaç gün sonra da Sabra ve Şatilla katliamları gerçekleşmişti.

Kasım ayındaki hareketsizliğin ardından Hamas lideri Mahmud Ebu Hanud'un öldürülmesini aniden emrettiğinde, Şaron Hamas ve İslami Cihad'ın cinayetin arkasından faaliyete geçeceklerini çok iyi biliyordu; nitekim öyle de oldu. Bu cinayeti Hamas'ı provoke

ederek/kışkırtarak misillemeye sevk etmek ve İsrail ordusunun Filistinlileri katletmeye devamına imkan sağlamak için işletmişti.

Sekiz yıl süren kısır barış görüşmelerinin ardından Filistin halkının % 50'si barış ve % 70'i günde iki doların altında bir gelirle fakirlik içinde yaşamakta. Her yeni gün kendi ile birlikte karşı konulması imkansız toprak gaspları ve ev yıkımlarını getirmekte. Hatta İsraililer Filistin topraklarındaki ağaçları ve meyve bahçelerini dahi özellikle imha etmekte. Her ne kadar geçtiğimiz birkaç ay içinde her İsrailiye karşılık beş ya da altı Filistinli ölmüş de olsa, yaşlı savaş delisi Şaron, İsrail'in, Bin Ladin'in ortaya koyduğu terörizmin aynısının kurbanı olduğunu söyleyebilecek cürete sahiptir.

Bütün olanların en önemli noktası İsrail'in 1967'den bu yana illegal bir işgali yürütme olduğu; bu işgal tarihteki en uzun süreli ve şu an dünyadaki tek işgal olma sıfatını taşımaktadır. Aslında bu işgal, Filistin kaynaklı bütün şiddet eylemlerinin yöneltildiği ilk asil ve daimi şiddet eylemidir. Örnek verecek olursak: 10 Aralık'ta biri 3 biri 13 yaşlarında iki çocuk Hebron'da İsrail bombaları ile can verirken, Avrupa Birliği temsilci heyeti Filistinlilerin şiddet içeren ve terörist nitelikli eylemlerini durdurmalarını istemekteydi. 11 Aralık'ta Gazze mülteci kamplarında beş kişi daha -hepsi sivil olmak üzere- helikopter bombardımanı sonucunda öldü.

İşin daha da kötüsü, özellikle 11 Eylül saldırılarının bir sonucu olarak "terörizm" kelimesinin artık Filistin'deki askerleri işgale karşı ortadan kaldırılmak için Filistin hareketleri susturmak, gözlerden gizlemek için kullanılır hale gelmiş olmasıdır. Aynı mantıkla (benim her zaman için karşı olduğum) sivillerin dehşet verici bir şekilde katledilmesi ile Filistin'de 30 küsur yıldır devam eden toplu cezalandırma arasında nedensel, hatta kronolojik/tarihi bir bağlantı kurulması da yasaklanmaktadır.

Filistin terörizmi konusunda kendi görüşlerini tek doğrulamış gibi ortaya koyan her Batılı bilirkişi veya resmi görevli kendine, Filistin'in işgal altında olduğu gerçeğini unutmanın terörizmin durdurulmasına nasıl olup da yardım edeceğini sormak durumundadır.

Arafat'ın hüsrana ve yanlış beklentiler sebebiyle yapıldığı hata, 1992'de Amerika'nın Cambridge şehrindeki Amerikan Fen Edebiyat Akademisi'nde, iki köklü Filistin ailesinin mensupları ile MOSSAD arasında yapılan "barış" görüşmelerini onaylayarak işgale uzlaşmaya çalışmış olmasıydı. Bu toplantılarda sadece İsrail'in güvenliği görüşüldü; Filistin'in güvenliği konusunda hiç ama hiçbir şey konuşulmadı. Arafat'ın kendi halkının bağımsız bir devlet kurma müddesi bir yana bırakıldı. Gerçekten de, İsrail'in güvenliği başka her şey konu dışı bırakılarak, öncelikle uluslararası kabul edilmiş bir mesele haline geldi. Bu durum general Zinni ve Javier Solana'ya, FKÖ'ye akıl verirken işgal konusunda hiç rahatsız olmadan sessiz kalma şansını verdi.

Fakat aslında İsrail bu görüşmelerden Filistin tarafından çok daha avantajlı olarak ayrıldı. İsrail tarafının hatası, Arafat ve ekibini sonu gelmez tartışmalara çekip onlara küçük tavizler vererek Filistin genelinde bir sükunet yaratacaklarını hayal etmekte. Bugüne kadar uygulanan her resmi İsrail politikası şartları iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdi. Kendinize sorun: İsrail bugün on yıl öncesine kıyasla daha güvenli ve daha kabul gören bir durumda mı?

1 Aralık civarında Hayfa ve Kudüs'te sivillerle karşı karşıya gelen ve kanaatimce aptalca olan intihar saldırıları tabii ki kınanmalıdır; fakat bu cinayetlerin bir mana ifade edebilmesi için, bahsi geçen saldırılar bir önceki hafta meydana gelen Ebu Hanud suikasti ve beş çocuğun İsrail bubi tuzaklarıyla öldürülmesi bağlamında ele alınmalıdır. Yıkılan evler, Gazze ve Batı Şeria'nın her yanında katledilen Filistinliler, sürekli meydana gelen tank baskınları, Filistin halkının 35 yıldır sonu

gelmez bir şekilde dakika dakika öğütülen arzuları, umutları? Bunların hepsi bu saldırıları değerlendirirken akılda tutulması gereken şeyler arasında.

Sonuçta çaresizlik ancak kötü sonuçlar doğurur; ama hiçbir çaresizlik, Şaron 2 Aralık'ta Amerika'da iken kendine George W. Bush ve Colin Powell'dan almış gözüktüğü yeşil ışık kadar kötü sonuçlara gebe değil (Bu durum Şaron'un 1982 Mayıs'ında Alexander Haig'den aldığı yeşil ışığı kuvvetle akıllara getiriyor). Bu ikilinin desteği ile beraber her zamanki, Filistinlileri ve bahtsız, beceriksiz liderlerini birden bire kendi suçlularını adalet önüne getirmek zorunda olan dünya çapında saldırganlar durumuna sokan açıklamalar da duyuldu. Garip olan, tutuklamaları gerçekleştirmesi kendinden beklenen Filistin polis teşkilatının İsrail askerleri tarafından sistematik olarak imha ediliyor olmasıydı.

Arafat dost düşman herkese karşı, Filistin'in temsil ettiği her şey olma şeklindeki temelsiz arzusunun ironik bir sonucu olarak bütün taraflardan sıkışmış durumda; aynı zamanda hem acıklı hem de beceriksiz bir kahraman portresi çiziyor. Bugün hiçbir Filistinli onun liderliğe layık olmadığını söylemeyecektir; oldukça basit bir sebepten dolayı: Bütün içi boş işleri ve hatalarına rağmen Arafat bugün sadece Filistinli bir lider olduğu için cezalandırılmakta ve aşağılanmaktadır. Ve onun sadece Filistinli bir lider olarak var olması bile, Şaron ve Amerikalı destekçileri gibi tam temizlik yanhılarını rahatsız etmeye yetmektedir. (...)

Arafat'ın HAMAS'la, HAMAS'ın geçtiğimiz Haziran'daki bombalamalarından sonra oluşan ve halka iyi duyurulmuş bir çeşit anlaşması vardı: Arafat İslamcı partileri kendi hallerine bıraktığı süreçte HAMAS İsraili sivillerin peşini bırakacaktı. Şaron bu anlaşmayı Ebu Hanud suikasti ile bozdu. HAMAS misilleme yaptı ve ortada Şaron'un, Amerika'nın da desteğiyle, Arafat'ın boğazını sıkıp canını almasını engelleyecek hiçbir şey kalmamış oldu. Şaron, Arafat'ın güvenlik ağını çökertip, hapishanelerini ve ofislerini imha ettikten, Arafat'ın kendisini de fiziksel olarak hapsettikten sonra yerine getirmeyeceklerini bildirdi taleplerde bulunur. Buna rağmen Arafat elinde kalan birkaç kartı kullanarak şaşırtıcı bir şekilde bu taleplerin yarısını yerine getirmeyi başardı.

Şaron aptalca Arafat'ı devre dışı bıraktıktan sonra, bölgesel savaş patronları ile bir dizi bağımsız anlaşmalar yapabileceğini ve Batı Şeria'nın %40'ı ile Gazze'nin çoğunu sınırları İsrail ordusunun kontrol edilecek, birbirine sınırlı olamayan çok sayıda birimlere bölünebileceğini inanmaktadır.

(...) İsrail'in Filistin'i işgal ediyor olduğu gerçeği dikkatlerin odağı haline geldikçe ve her geçen gün daha fazla İsraili 35 yıllık işgali sonsuza kadar devam ettirmenin imkansızlığını gördükçe, Filistin-İsrail çatışmasındaki ahlaki cephenin haklılık ibresi yakında İsrail yerine artık Filistin tarafına işaret edecektir.

Ayrıca, Amerika'nın terörizme karşı başlattığı savaş yayıldıkça daha fazla karmaşa neredeyse kesin gözüktüyor; sorunları çözmek bir tarafa, ABD gücü problemleri artık kontrolü mümkün olmayabilecek hale getirecek biçimde kötüleştirecek gibi gözüktüyor

Filistin sorununun yenilenmiş bir dikkatle tekrar gündeme gelmesinin ABD ve Avrupa'nın Taliban karşıtı bir koalisyonu muhafaza etme ihtiyacının bir sonucu olarak ortaya çıkışı çok güzel bir ironi örneğidir. (El Ahrâm/20-26 Aralık 2001)

* Guernica: Kuzey İspanya'da Bask bölgesinde bulunan bir şehir; 1937'de iç savaş sırasında isyancı güçlere hizmet eden Alman uçakları tarafından bombalanıp yerle bir edilmiştir.

“Anadilde eğitim” kampanyası ve gerçekler...

Günlerdir “Anadilde eğitim” talebi ekseninde bir kampanya yürütülüyor. Kampanyanın içeriği, aldığı boyutlar, gösterdiği gerçekler, ortaya çıkardığı tepkiler, kısa ve uzun vadeli sonuçlarıyla siyasal gündemde tuttuğu yer bakımından üzerinde durmamızı, konuyla ilgili görüş ve tutumumuzu açıklamayı zorunlu kılmaktadır. Önce kampanyanın hedefleri, içeriği ve hangi anlayışın ürünü olduğu konularına kısaca değinelim.

Kuşkusuz Kürt halkının kendi anadilinde eğitim yapması, kendi anadiliyle yaşamının her alanını örgütlemesi ve yaşaması en doğal ve vazgeçilmez hakkıdır. Bu temel hakkı uğruna mücadele etmesi tartışmasız bir biçimde haklı ve meşrudur. Anadilde eğitim hakkı, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının, özgürlük ve bağımsızlık hedefinin tamamlayıcı bir parçasıdır. Yoksa kendi başına bir şey değildir. Kendi kaderini tayin hakkı ilkesine, özgürlük ve iktidarlaşma stratejik perspektifine bağlanmayan ulusal ve demokratik taleplerin ve bu ekseninde yürütülen eylemlerin özgürlük bilincini ve anılan talebin kendisini tüketici, içini boşaltıcı ve saptırıcı bir rol oynayacağı da kesindir.

Bir ulusal talep ekseninde bir eylem kampanyası gündeme getirilirken **dikkat edilmesi** gereken birinci temel nokta, bu kampanyanın **özgürlük**, kendi kaderini tayin hakkı ve iktidarlaşma **stratejik perspektifine** oturtulması **zorunluluğudur**. İktidarlaşma ve özgürleşme hedefine **bağlanmış** eylemlerin ulusal bilinci, ulusal coşkuyu ve **ulusal hareketi** geliştireceği, bir sonraki mücadele **aşamaları** için çok olumlu bir birikim ve zemin **yaratacağı** kuşkusuzdur. Ancak doğru bir anlayışa ve **stratejik perspektife** oturtulmamış bir kampanya, söz düzeyinde dile getirdiği talep ne kadar **haklı** ve meşru olursa olsun, ulusal mücadeleye **katkı sunamaz**, tersine bir işlev görür. Bu tür kampanyalarda veya taktiklerde dikkat edilmesi gereken ikinci nokta ise, zamanlama ve beklenen taktik hedeflerin **doğru** seçilmesi ve planlanmasıdır. Haklı ve meşru bir talep yerinde ve zamanında, doğru politik hedeflere bağlı olarak örgütlenip eylem konusu yapılmadığında, tüketici ve çürütücü bir işlev görür. Şimdi bu genel doğrular ışığında yürütülen kampanyaya kısaca bakmaya çalışalım.

Öncelikle vurgulamalıyız ki, İmralı Partisi'nin aylar önce Avrupa'da **başlattığı** “Kimlik bildirim” ve son günlerde Türkiye ve Kürdistan'da yürüttüğü “Anadilde eğitim” kampanyası, bugüne kadar Kürt halkının mücadelesiyle **kazandı**ğı mevzileri, ulusal bilinç ve ruh düzeyini **baltalamaya** ve tasfiyeye dönük, Kürt dinamizmini ve enerjisini **tüketmeye** yönelik bir kampanyadır. Kürt gençliği ve halkı en temel talepleri için ayağa kalkıyor, ama bu **kampanyaların** tasfiyeci,

mücadele olanaklarını ve ciddiyetini, inandırıcılığını tüketici bir işlev gördüğünü bilmiyor. Ulusal kimliğe sahip çıkmak güzel, ya sonrası, bunun ötesi nedir? Daha ötesi ulusal bir stratejiye bağlı bir kampanya mı? Yok, ulusal özgürlük, bağımsızlık ve kendi kaderini tayin hakkı çoktandır İmralı sularına gömüldü, Kürt halkının ulusal mücadelesi, birikimleri, değerleri ile gelecek ufku, dinamizmi çoktandır İmralı Partisi

tarafından ipotek altına alındı. Ama yılların mücadelesi ve bunun ortaya çıkardığı değerler bir çırpıda ve bir talimatla yok edilemezdi, ancak zamana yayılan bir planla yok edilebilirdi. Şimdi yapılan budur. Dolayısıyla bu kampanyaları İmralı çizgisi biçiminde somutlaşan özel savaş stratejisinden bağımsız olarak düşünmek kendi kendini kandırmaktan başka bir anlama gelmeyecektir. Bu noktayı biraz açmakta yarar var:

Herşeyden önce Öcalan, İmralı süreci ile birlikte Kürdistan sorununu TC'nin bir iç hukuk sorunu düzeyine indirmiş ve bu anlamda Türk sömürgeciliğinin Kürt sorununa ilişkin geleneksel çözümlerini peşinen kabul etmiş, Kürt halkının direniş ve isyan çizgisinin her türlü yöntem kullanılarak bastırılmasını haklı ve meşru görmüştür. Bu Öcalan'ın savunma ve İmralı mesajları ile sabittir! Bir kez sorunun çözümüne ilişkin geleneksel devlet anlayışı benimsendikten sonra, Kürtlerin ulusal haklarından; toplumsal, kültürel taleplerinden söz etmek sahtekarlıktır! Bugün Öcalan ve arkasındaki İmralı Partisi yönetenleri arkalarına devrimimizin otuz yıllık başarı ve kazanımlarını alarak konuşmuyorlar. Tersine devrimimizin hem ideolojik, hem örgütsel değerleri ile kazanımlarını reddederek, mahkum ederek TC ile işbirliği içerisine giriyorlar. Bu durumda Kürtler adına ileri sürdükleri taleplerin ve varmak istedikleri sonuçların TC'nin Kürtlere reva gördüğü statüyü aşması düşünülemez. Kısacası son otuz yıllık direniş geleneği ve sonucunda ortaya çıkan kazanımlar gönüllü olarak terkedildikten sonra, bulunulan talep ve istemlerin hiçbir değeri yoktur. Öcalan ve partisinin bugün ileri sürdüğü talepler, TC'nin savaş yıllarında Kürtler'e vermeyi açıkça ifade ettiği hakların çok çok

gerisindedir.

Öcalan ve ekibi Kürt sorununun bir hukuk sorunu olmadığını bilmiyorlar mı? Kürt halkının taleplerinin birkaç kanun maddesine sığdırılmayacak kadar kapsamlı ağır bir siyasal sorun olduğunu kim inkar edebilir? Yine Kürt sorununun bir dil sorunu olmadığını, kendi toprakları üzerinde kendi kaderini tayin etme sorunu olmadığını kim iddia edebilir?

Milyonların PKK'ye desteğinin ve sahip çıkışının anlamı “Kürtlerin evlerinde, sokakta, çarşı pazarda kendi dilini konuşmak” olarak bugüne kadar kimse tarafından iddia edilebilir miydi? Bugün ileri sürülen traji-komik talepler, PKK'nin öncülük ettiği direnişin en gerisinde yer almış bir bireyin dahi aklından geçer miydi? Soruna TC'nin bulunduğu ve istediği noktadan durarak bakmanın Kürtler'in haklarının tanınmasıyla bir ilgisi olabilir mi? Yok eğer bunun mümkün olduğu iddia ediliyorsa, Öcalan ve ekibinin halkımızın huzuruna çıkıp yürütülen direniş için ödenen bedellerden ötürü özür dilemeleri gerekmez mi? Öcalan ve ekibi son otuz yıllık mücadelenin yanlış ve gereksiz olduğunu kabul etmiş bir noktaya gelmişse, TC'den özür dilemelerinin ve af dilemelerinin anlamı nedir? Sormak istiyoruz: İmralı Partisi

yönetenlerinin Avrupa'da yürüttükleri “Kimlik Bildirme” kampanyasının sonuçları nedir? Milyonlara vardığı söylenen destek imzalarının akibeti nedir? Hangi ülkede, Kürtler için hangi haklar elde edilmiştir? Neler kazanılmıştır? Kürt dilinin yasak olmadığı Avrupa ülkelerinde, İmralı Partisi yönetenleri topladıkları yüzbinlerce imzanın öncülüğünü, sorumluluğunu yerine getirmişler midir? Eğer Kürt dilinin konuşulup yaygınlaştırılmasının sorunların çözümü için ciddi bir aşama olduğuna inanıyorlarsa, neden yurtdışında gasettikleri kurum ve kuruluşlarda hala Kürtçe kullanılmasını esas almıyorlar? Kimlik Bildirimi Kampanyası'nı yöneten ve yürüten İmralı dalkavuklarının evlerinde, yaşamlarında Kürtçe'nin yeri var mı? Başta İmralı Partisi Başkanlık Konseyi olmak üzere, bütün İmralı Partisi çalışanları neden hala bütün faaliyetlerini Kürtçe yürütmemektedirler? Kürt dilinin konuşulmasının önünde hiçbir engel n olmadığı ortamlarda Türkçe konuşup, bütün yaşamını Kürtçe konuşarak sürdüren halkımıza dönüp “evlerinizde, sokakta Kürtçe konuşun” demenin inandırıcılığı ve ahlaki bir yanı var mı? Tekrarlıyoruz: Avrupa'da yürüttüğünüz “Kimlik Bildirimi” kampanyasının nedenlerini ve sonuçlarını kamuoyuna açıklayın! Yüzbinlerin temsilcisi olarak, gasettiğinizin temsilin sonucunda halkımıza neler kazandırdığınızı açıklayın! Kimlik bildirim kampanyası öncesi ile sonrası arasında Kürtler'in buldukları ülkelerdeki statülerinde meydana gelen değişiklikleri ve kazandıkları hakları ortaya koyun! Yok eğer amacımız yoksul Kürt halkının haklarının savunucusu ve takipçisi olmak değilse, çekin kirli ellerinizi yakamızdan!

Kamuoyu önünde iddia ediyoruz: İmralı Partisi

yönetenlerinin şimdiye kadar yaptıkları bundan sonra yapacaklarının tekrarıdır! Ne idüğü belirsiz bir kimlik bildirimi kampanyası adı altında oynanan oyunun başka bir isimle Türkiye’de ve Kürdistan’da sahneye konmasının nedenlerini biraz daha yakından görelim.

Yürütülecek kampanyanın Kürt sosuna batırılması kaçınılmaz. Bir yandan denetlenen Kürt dinamiği var ve bu canlı; bir biçimiyle oyalanması, enerjisinin boşaltılması ve tüketilmesi gerekir. Ama öyle ayarlanmalı ve denetlenmelidir ki, gündemleştirilen talepler özgürlük bilincini parçalayıcı, ufuksuzlaştırıcı bir işlev görsün. Belli bir stratejiye bağlanmayan, zamansız ve yersiz gündemleştirilen bir talep etrafında hangi düzeyde bir kamüoyu oluşturulursa oluşturulsun, enerji tüketmekten başka bir sonuç doğurmayacağı, bu talebin özünü boşaltacağı ve dinamizmini bitireceği bilinmektedir. Bu kampanyaların ortaya çıkardığı diğer önemli sonuçlardan biri de budur. Başlı ve iradesi başkalarının elinde olan bir hareketin, görünürde ne kadar etkili görünürse görünsün, tasfiyeci ve umut tüketici, mücadele heyecanını ve coşkusunu kırıcı bir rol oynayacağı kesindir. Bugün yaşanan da bundan başkası değildir. Biraz daha açmamız gerekiyor.

Yürütülen kampanyanın günlük dilde adı “Anadilde eğitim” kampanyası. Ama gerçeklik böyle değildir. Anadilde eğitim istemi bir dilin resmi eğitim ve öğretim dili olarak kabulü demektir. Kürtçe’nin Türkçe gibi resmi ve eşit eğitim dili olarak talep edilmesi başka bir şeydir, ama Kürtçe’nin okullarda “seçmeli ders” olarak talep edilmesi başka bir şeydir. Öğrencilerin ve diğer kesimlerin verdiği dilekçelerde her düzeyde ve alanda Kürtçe’nin eğitim dili olarak kabul edilmesi değil, “seçmeli ders olarak” öğretilmesi ve kullanılması talep edilmektedir. Devlete verilen dilekçelerde, “Ben, Üniversitesi’nde öğrenim gören bir öğrenci olarak Türkiye’nin demokratikleşmesinin önünü açacağına inandığım bir adım atıyor ve üniversitemiz rektörlüğünden, Kürtçe dersinin seçmeli dersler kapsamında, üniversitemiz bünyesinde okutulmasını talep ediyorum” denilmektedir.

Bu, bir halkın kendi boynundaki sömürge kölelik boyunduruğunu meşurlaştırması gibi trajik bir durumdur. Haklı ve meşru bir talebin bir de bu tarzda içi boşaltılarak, tersinden sunulması ulusal bilinç katliamının yeni bir örneği olarak algılanmalıdır.

Aslında devlete verilen dilekçelerde yazılanların söz düzeyinde bile bir anlamı yok? A. Öcalan İmralı’da yaptığı açıklamada “Anadilde eğitim” kampanyasının özünü ve anlamını hiçbir tartışmaya yer vermeyecek biçimde ortaya koyuyor. 19 Ocak 2002 tarihli

Özgür Politika gazetesinden olduğu gibi aktarıyoruz: “Kürtçe eğitim ve kimlik konularında, devletin bize Kürtçe izin vermesinden ziyade, Kürtçe’nin bilimsel bir temelde mahallelerde, köylerde özel öğrenme evlerinin kurulmasıyla olması daha iyi olur” diyen Öcalan, şu hususların altını çizdi: “Edebi, kültürel çalışmalarla faaliyet yapılıns diyorum. Kendi köylerinde evlerinde yapabilirler, ‘dilimizi, tarihimizi okuma odalarıdır’ derler.” Öcalan “Kürtçe eğitim ve kimlik konularında” sınırları çok net çiziyor. “devletin bize Kürtçe izin vermesinden ziyade,” mahallelerde, köylerde özel öğrenme evlerinin kurulmasıyla ve buralarda kendi kendine, ama bilimsel temelde öğrenilmesiyle olmalı; bu, daha iyi olur. Baykal da

öyle demiyor mu? “Kendi kendine öğreninler!” Biz mahallelerde, köylerde kendi öğrenim odalarını kuralım, dil, edebiyat ve kültür çalışmalarımızı yapalım. Eğer devlet güçleri gelir ve bunları da engellemeye çalışırlarsa kendilerine ‘dilimizi, tarihimizi okuma odalarıdır’ der ve böylece herşeyi daha iyi ve rahat bir biçimde götürürüz. Öcalan’ın dil ve kimlik konularıyla ilgili çizdiği çerçeve bu. Buna hala “peygamberce laflar” diyenler var. Bu trajikomik duruma “reformizm” deyip teslimiyet ve tasfiyeciliği meşurlaştırırlar da az değil!

Haklı ve meşru bir talep ancak bu kadar eylemli bir tarzda boşa çıkarılabilir, devrimci dinamizmi tüketilebilir!

Tam da bu süreçte Genelkurmay, 12 maddelik bir ultimatoma yayınladı. İmralı Partisi yönetenlerini samimiyetlerini kanıtlamaya çağırdı. Bu dayatma, mutlak anlamda teslimiyeti, daha doğru bir deyişle öteden beri içine girilen teslimiyetçi sürecin en son noktasına kadar getirilmesini içeriyor. Özü şudur: Kürt ve Kürdistan kavramlarını ve onları çağrıştıran herşeyi laf düzeyinde de terkedin, inkarcı söylemimizi tam anlamıyla özümseyin ve buna göre davranın; aynı zamanda silahlarınızla birlikte gelin, teslim olun ve Türk adaletinin şefkatli kollarına atılın! Böylece samimiyetinizi bir ölçüde kanıtlamış olur ve demokratik yaşamda bir yer alabilirsiniz!..

O. Öcalan, bu ultimatoma “içeriğine katılmamakla birlikte” olumlu şeyler keşfetmiş olmalı. Dediği şu: “Bildiri, içeriğine katılmamakla birlikte bir tartışma platformu için değerlendirilebilir.” (21 Ocak 2002 tarihli *Ö. Politika* ve aynı sözler için M. Karasu, 22 Ocak tarihli *Ö. Politika*) Geriye kalan gövdenin ve mevzilerin mutlak anlamda teslimiyetini içeren bir dayatmanın “bir tartışma platformu” olabileceğini dile getirmek, bizim açımızdan şaşırtıcı değildir, tersine geldikleri ibret verici noktayı gösterir. Açık ki daha önceki yazılarımızda belgeleriyle gösterdiğimiz gibi, Öcalan ve İmralı

Partisi’nin kısıntı düzeyinde bile olsa Kürt talebi ve davaları yoktur. Onların tek derdi affedilmektir! Öcalan, aslında pişmanlık yasasına bile çoktan razıdır, ama hizmet etmekte kusur etmediği devlet, buna yanaşmadı. Şimdi de yaptıkları yaşam dilenciligidir! Bunu yaparlarken halkımız adına ne varsa hepsini tasfiye etmeye, gelecek ufkunu karartmaya çalışıyorlar. Çünkü af ve yaşam dilencililiğinin bedeli bu!

Yürütülen kampanya ve ortaya çıkardığı gerçekler konusunda değinilmesi gereken iki nokta daha var. TC, bildiğimiz TC. Kürtler adına en sıradan bir talebi bile baskı aygıtını devreye sokarak bastırmaya çalışmaktadır. Bu anlaşılırdır, ama İmralı Partisi, TC hakkında sahte ve yanlış bilinç yaymayı aralıksız sürdürüyor... TC, bir yandan bastırıyor, bu onun

gerçekliği. Ama amaçsız, bir ulusal stratejiden yoksun, zamansız, örgütsüz bu tür kampanyaların tüketici yanlarından da son derece hoşnut. Paradoksal bir durum, ama bir gerçek.

Öte yandan binlerce gencin, her türlü riski göze alarak, içeriksiz de olsa, sonuçta her açıdan tüketici ve çürütücü bir işlev de görse ulusal istemlerinin itkiyle bu kampanyaya katılması önemlidir, diri, canlı ve umut vaat eden bir göstergedir. Devletin korktuğu nokta da burasıdır. Ama aynı zamanda bu eylemlilik, kendi içinde çelişkili ve bu nedenle trajiktir. Trajik yönü şurada: Kendi talepleriyle ayağa kalkan Kürt gençliğinin, Kürt emekçilerinin, ama kendisine ait olmayan, tersine kendisine ait herşeyi tasfiyeyi hedefleyen bir çizginin değirmenine yine kendi elleriyle su taşınmasıdır. Bu, trajik olduğu kadar korkunçtur da ve Kürt halkının uğradığı ihanetin genişliğini ve derinliğini göstermesi bakımından ibret vericidir!

Bu kampanya ile oynanmak istenen oyunun bir başka nedeni de şudur: Kürt sorununu kendi halkının iradesi ve gücü ile çözmeyi önüne hedef olarak koyan Devrimci Çizgimizin kendi toplumsal dinamikleri ile karşı karşıya getirilip boğdurulmasıdır! Devrimci direniş geleneğinde ısrarın ve bu temeldeki umutların tüketilmek istenmesidir! Biz Kürt halkının sorununun bir dil sorunu olmadığını, kendi kaderini tayin etme ve kendi toprakları üzerinde insanca, özgürce yaşama sorunu olduğunu ileri sürerek yola çıktık. Bunun için halkımızın desteğini aldık! Bunun için yoksul ve emekçi Kürt halkı büyük bedeller ödeyerek destansı direnişler sergiledi! Bunun için onbinlerce şehidimiz hayatını ortaya koydu! Ve biz, bunun için yolumuza devam ediyoruz!

Görülüyor ki, bugün egemen olan teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliktir; ama bununla birlikte, yanılmalı da olsa Kürdistan devrimci dinamizmi canlıdır, diridir,

bütün tahribatlara rağmen kabına sığmazdır. Bu gerçeklik, devrimci mücadeleyi yeniden toparlamada ve ayağa kaldırmada objektif temelin ve devrimci birikimin ne düzeyde gelişkin olduğunu da göstermektedir. Şimdi, temel sorun toparlanmakta, alternatif bir güç olarak siyaset sahnesinde yer alabilmekte düğümlenmektedir! Bütün devrimcilerin ve yurtseverlerin önünde duran acil ve ertelenmez görev budur!

Türk devleti yönetenleri ile kol kola girip geleceğimizi karartmak için işbaşındaki İmralı Partisi yönetenlerinin “Anadil

Kampanyası” adı altında kapalı kapılar arkasında efendileri ile birlikte yazıp sahnelemek istedikleri oyunları bozmak için, ayağa kalkan yurtsever Kürt gençlerini, fedakar halkımızı ve Kürt halkının gerçek dostlarını Kürtçe’nin eğitim dili olarak kabul edilmesi için seslerini daha da yükseltmeye çağırıyoruz! Bütün Devrimci Çizgi Savaşçıları’nı bir adım geri düşmeksizin, Kürtçe eğitim ve öğretim yapılabilmesinin bütün gereklerine sahip çıkmak, bu doğrultuda yapılması gereken siyasal düzenlemelerin yapılmasını gündemleştirmek için, başlatılan eylemliliği daha da ileri götürmeye çağırıyoruz!

Kendi kaderimizi tayin için ileri!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşasın halkımızın anadili için devrimci direnişi!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Sorunlarımızı devrimci mücadele programıyla aşabiliriz

Arkadaşlar,

Yeni bir seçim sürecindeyiz. Seçimleri mücadele olanaklarını gözden geçirdiğimiz, ekonomik ve demokratik taleplerimizi dile getirdiğimiz, bunun için mücadele programları ürettiğimiz platformlar olarak kullanmak zorundayız. Böyle yapmayı bu platformları matematiksel hesaplar yaptığımız, kulis faaliyetlerinden öteye götüremediğimiz, kısırtılı tartışmaların hüküm sürdüğü yarı alanlarına çevirirsek, sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini güçsüzleştirmiş oluruz.

Görevimiz, zayıf ve güçlü yanlarımızı ortaya koyarak örgütlülüğümüzün düzeyini gözden geçirmektir. Kamu emekçileri dünya tarihinde başka bir benzeri olmayan bir mücadele geleneği yarattılar. Bulduğumuz dönemin tarihsel anlamını kavrayarak seçim süreçlerini dün olduğu gibi bugün de mücadelenin ihtiyaçları çerçevesinde kavramak tarihsel sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Dünden bugüne kamu emekçileri hareketi

Kamu emekçileri '80 öncesinde de ilerici-devrimci sosyal mücadelelerde önemli bir yer tutmuştur. '60'lı yıllardan itibaren başını öğretmenlerin çektiği hareket daha sonra genişleyerek yayılmış, hatta devletin stratejik önemdeki kurumu niteliğini taşıyan polis örgütü içinde de etkili olup onu sıkıntıya sokmuştur. O dönemlerde faşizmin Maraş, Çorum, vb. katliamlarına karşı öğretmenlerin başını çektiği boykotlar örgütlenmiştir.

'77 1 Mayıs'ında Taksim'de katledilen insanlarımızdan 6 tane öğretmenin ölümünün özel bir anlamı var. Devrimci eğitim şuraları adıyla öğretmenlerin siyasal mücadelelerde belli bir inisiyatifle var olduklarını görüyoruz. Bu ve daha birçok örnek, bize kamu emekçileri hareketinin geçmiş örgütlenmelerin birikiminden kök aldığını göstermektedir.

Bugüne geldiğimizde ise kamu emekçileri hareketini ortaya çıkaran başka dinamiklerden de söz edebiliriz. Sadece ülkemizde değil hemen tüm dünyada, kapitalizmin kamu hizmeti denilen bu alana yönelik saldırı politikaları nedeniyle gelişen bir hareket vardı. '80 sonrasında daha belirginleşen düşük ücret politikasına, sosyal hakların tasfiyesi ve nihayet kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi eklendi.

Türkiye kapitalizmi, dünya kapitalizminin sürmekte olan bunalımıyla doğrudan bağlantılı ek yüklerle boğuşuyor. IMF programlarıyla nefes almaya çalışıyor. İşleri iyi-kötü idare edebilmelerinin tek nedeni, bunun faturasını biz emekçilere kolaylıkla ödetebilmeleridir.

Emperyalizm bunu dünyada kardeş halkların üzerindeki oyunlarıyla bizde ise uşaklarıyla, kendi memurlarını gönderip uyguladığı IMF programlarıyla yapıyor. Emperyalistler bizzat kendi sömürü sistemlerinin ürünü olan krizlerin faturasını "yapısal reformlar" adı altında biz işçi ve emekçilere ödetme politikasını süreklileştiriyor. Kamu emekçilerinin sayısının 350 bin ile sınırlandırılması saldırısı 7. beş yıllık kalkınma planı içerisinde yer almış, IMF'ye de bu doğrultuda söz verilmiştir. Köy Hizmetleri, DSİ ve Karayollarında yapılması planlanan saldırıların anlamı ve önemi üzerinde dikkatle durmalıyız. Son derece yetersiz olan sosyal ve iktisadi haklarımız gaspediliyor. "Tarımda reform" adı altında çiftçilere yapılan saldırılar ile sermayeye yeni soluklanma alanları yaratılıyor. Yani burjuvazi ve devleti saldırı konusunda pervasızlığını gizlemiyor. Tüm işçi ve emekçilere yapılan bu ekonomik-siyasal saldırıların, bizim

taleplerimizle, çıkarlarımızla çeliştiğini görmezlikten gelemeyiz.

Peki sermaye devleti niçin bu kadar rahat ediyor? Ne düşünüyor? Sermaye devleti "nasıl olsa kitleler tepkilerini, hoşnutsuzluklarını sık sık sokağa çıkarak gösterir, bağırır, geri dönerler" diye düşünüyor. "Nasıl da tepkilerini düzen sınırları çerçevesinde dışa vuruyor, bugün için yapacakları bir şey yok!" diye düşünüyor. "Hak verilmez alınır" temel sloganlarının da gereğini yerine getirecek bir önderlik, sendikal mücadele anlayışı da olmadığına göre, endişelenmeleri için çok fazla bir neden yok. Dahası kamu emekçilerinin son 12 yıllık mücadelesine rağmen dayattıkları sahte sendika yasası ile "dayanışma örgütleri"ne çevirdikleri sendikalarındaki mücadele anlayışı da yapılan saldırıları püskürtmekten uzak!

Sendikalarımızın durumu

Düzen cephesi saldırılar konusunda bu kadar pervasızca davranırken, örgütlülüğümüz olan sendikalarımız ne yaptı?

Sömürüyü geriletme çalışması gerekirken sömürünün sürgit devamını sağlayan yasalarla ve güçlerle (polis, asker, idareciler vb.) sınırlanmış bir alana sıkıştılar, mücademizin hedeflerini, taleplerini devletin insafına bırakmadılar mı?

Biz sendikalarımızı ne için kurduk? Her geçen gün yoksullaşmış, üzerimizdeki adli-idari

baskılar artacaksa, sürekli olarak mevcut haklarımız gaspedilecekse, biz bu süreci tersine çeviremeyeceksek, arkasından sürükleneceksek niçin örgütlendik?

Sürdürdüğümüz mücadele, ödediğimiz bedellerin karşılığı bu sendika yasası mı? Bunun sorumluluğu hangi sendikal mücadele anlayışında aranmalıdır?

Reformist, uzlaşmacı, yasalci sendikal anlayış

Uzlaşmacı, reformist sendikal anlayış mücadele programları temelinde hareket etme yerine takvim eylemlerini örgütleme kolaylığına kaçıyor. Kamu emekçilerinin ekonomik-demokratik taleplerini fiili-meşru temelindeki mücadele ile kazanılması sürecinden gittikçe uzaklaşıyor. Sermaye sınıfı ve devleti azgınlaştıkça sendika bürokratları daha da ehlileşiyor.

"Hak verilmez alınır!" şiarından hakların yasal yoldan elde edilmesi, devletle uzlaşma, onu ikna temel politika haline gelmiş bulunuyor. Reformist önderlik tabanın mücadele eğilimine, gücüne ve inisiyatifine güvenmemektedir. Kendi geri konumlarını gerekçelendirme çerçevesinde tabanın geri bilinçli öğelerinden bolca dem vurmaktadırlar. Tabanın söz ve karar hakkı için eski mekanizmalarının işlemediği ortadayken, yeni çözüm yolları da üretememektedirler.

Bizim söz ve karar haklarımızın olmadığı bir sendikal işleyiş yukarıdan aşağıyadır. Bu yasa ile yöneticilerin profesyonelleşmesi de eklenince

bürokratlaşma tamamlanmış olacaktır. Yönetimler niyetlerinden bağımsız olarak; işyerlerine dayal dinamik taban örgütlenmelerinden beslenemedikleri koşullarda düzene savrulacaklardır.

Ne yazık ki konfederasyonumuz, sendikalarımız bu yolda önemli bir mesafe almışlardır.

Bugün mücadelemiz hangi sorunlarla karşı karşıya? Dün yüzbinlerce kamu emekçisini aynı talepler etrafında sokağa döken KESK böylesi bir süreçte niçin hareketsizdir? KESK niçin Türk-İş, Hak-İş gibi sarı sendikaların kararına yedekleniyor, kontra Türk Kamu-Sen ile aynı masaya oturuyor? Sahte sendika yasası karşısında yapılabileceklerin hepsinin yapılmadığını unutmamak. Bugün yetki yarışının dışında mücadelenin ihtiyaçları çerçevesinde hiçbir şey yapılmıyor. Zorunlu tasarruflarımız gaspedilmeye çalışılıyor. Her geçen gün daha yoksullaşıyoruz, sefaletle teslimiyet dayatılıyor. Tüm bu sosyal yıkım programlarına karşı mücadele programının ortaya çıkarılması doğrultusunda hiçbir şey yapılmıyor. Genelde KESK, özelde sendikamız Eğitim-Sen ülkemizdeki anti-demokratik uygulamalar ve insan hakları ihlallerine karşı basın açıklamaları dışında ne yaptı? Yaşamın hücreleştirilmesi genç saldırısının parçası olan F tipi cezaevleri dayatmasına karşı Eğitim-Sen'imiz ne yaptı?

Bu sorularla amacımız sendikal mücadelemizin ve bizim yaşamakta olduğumuz sorunları tartışmak, kongremizi koltuk kapma yeri hesaplarına boğmaksızın sorunlarımızın çözümüne yönelik programların üretildiği bir platforma dönüştürmektir. Bu tartışmalar doğal olarak hakim olan yasalci-bürokratik-reformist anlayışı sorgulayacaktır. Bu anlayışla hesaplaşmadan mücadelemizi ihtiyacımız olan uygun bir çizgiye taşımak mümkün olmayacaktır. Zira mücadelemizin önündeki en büyük engel yasalci-icazetçi sendikal anlayıştır.

Sorunlarımızı devrimci mücadele programıyla aşabiliriz

Emekçilerin hangi alanda olursa olsun yeni haklar elde etmelerinin ya da mevcut olanları koruyabilmelerinin tek yolunun, bu düzenden devrimci temellerde kopan bir mücadele çizgisi olduğunu; bunu yapamayanların düzenin kırıntılarıyla yetinmek zorunda kaldığını hepimiz deneyimlerimizle biliyoruz. Düzenin yasal sınırlarına hapsolan bir mücadele anlayışının gerçek anlamda hak alması mümkün değildir.

Bu demek değildir ki, biz mücadelemizi yürütürken "yasallık" kaygısını, yasalara atfedilen önemi dikkate almayız. Fakat amacımız, gücümüzü fiili olarak seferber etmek ve böylelikle yaratacağımız meşruiyetten yararlanmak olmalıdır. Hiçbir yasa bizim hak alma mücadelemizden daha meşru olamaz.

Fiili-meşru temelde mücadeleyi yöntem olarak benimseyen, ekonomik taleplerimiz ile siyasal taleplerimizi birleştiren somut sonuç alıcı bir mücadele programı! Gücünü işyerleri temelindeki örgütlenmelerden alan, tabanın söz-karar hakkını canlı tutan bir mücadele anlayışının bizi sadece seçim süreçlerinde değil, her zaman kitlelerle buluşturma açığı çok açıktır. Somut, ne dediğini bilen devrimci bir mücadele programının gerekliliğine inanan en geniş birlik hedefimizdir. Program temelinde olmayan her türlü birliği sağlıksız buluyoruz. Sendikamızı güçlendireceğine inanmıyoruz. Program temelinde ortaklaşanlar ancak aldıkları sorumluluğun bilinci ile hareket edebilirler.

Eğitim emekçileri kazanacak, geleceği kucaklayacak!

Kırşehir'den eğitim emekçileri

(Eğitim-Sen üyesi sınıf devrimcisi kamu emekçilerinin "Mücadele Programımız" başlıklı seçim bildirgesinin ilk bölümüdür...)

28 Ocak 1963 Kavel direnişi...**Türkiye işçi sınıfı tarihinde bir dönüm noktası****Kavel**

**İşime kanm dedim
kanma kavel diyeceğim
ve soluğum tükenmedikçe bu doyumsuz dünyada
güneşe kanşmadıkça etim
kavel grevcilerinin türküsünü söyleyeceğim.**

**ve izin verilerse istinyeli emekçi kardeşlerim
izin verilerse kavel grevcileri
ve ben kendimi tutabilirsem eğer
sesimi tutabilirsem**

**o çoban ateşlerinin parladığı yerde kavel'de
o erkekçe direnilen yerde kavel'de
karın altında nişanlanıp
dostlarının arasında öpeceğim
nişanlımı kavel kapısında**

**ve izin verilerse istinyeli emekçi kardeşlerim
izin verilerse kavel grevcileri
ilk çocuğumun adını
kavel koyacağım**

Hasan Hüseyin

Kavel patronunun yıllardır ödediği ikramiyeleri ödememesi, uygulanan ücret sistemini değiştirmesi, işçileri üye oldukları sendikadan çıkması için zorlaması ve en sonunda sendika temsilcisi dört işçiyi işten çıkarması üzerine, 173 işçinin beş günlük oturma

eylemiyle başladı Kavel grevi. Grevin ilk gününde on işçinin daha işten çıkarılması olayların büyümesine neden oldu.

İşçiler bu defa aileleriyle fabrika önündeydiler. Polis baskısı ve zorla çalıştırma da sonuçsuz kalınca 5 Şubat'ta lokavt ilan edildi.

Yeni işçilerin alınacağı haberi üzerine işçiler gece-gündüz fabrikadan ayrılmadılar. Büro elemanlarının çalışmak için fabrikaya girmesini engelleyen işçilerle polis arasında çatışma çıktı. İki işçinin tutuklanması büyük yankı uyandırdı, kamuoyu

daha da duyarlı hale geldi. Başka işyerlerinden de destek eylemleri yaygınlaştı. Türk-İş yönetimi Kavel grevcilerini yalnız bırakırken, Maden-İş ve Lastik-İş dayanışmayı ördü. Türk Demirdöküm fabrikasının 800 işçisi dayanışma amacıyla sakal bırakma eylemi başlattı.

Grev ve dayanışma eylemleriyle kıvılcımın yangına dönüşme ihtimali korkuyu da büyüttü. Dönemin çalışma bakanı ve başbakan yardımcısının araya girmesiyle, ikramiyelerin ödenmesi, işten çıkarılan işçilerin yeniden işe alınması ve ücret sistemine ilişkin talepler 4 Mart'ta kabul edilerek protokole bağlandı.

28 Ocak 1963 tarihinde başlayan Kavel Kablo Fabrikası işçilerinin grevi, toplu sözleşme haklarını, iş yasalarını düzenleyen kanunun çıkma sürecini hızlandıran bir eylem olması nedeniyle önemlidir. Başarıya ulaşan grev, sonuçları açısından Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde yeni bir dönemi başlatmıştır.

Iren Deniz**Tariş direnişi işçi sınıfına yol gösteriyor!**

Tariş işçisinin sermayeye karşı gerçekleştirdiği büyük direniş, Türkiye işçi sınıfı eylemleri arasında en çarpıcı ve en uzun olanıdır.

1979'daki hükümetin değişmesiyle, Tariş'e bağlı işletmelerde çalışan devrimci ve demokrat işçilerin tasfiyesi için farklı şehirlerden faşist kimlikli kişilerin alınacağı söylentisi yayıldı. Bu söylentiler DISK'e bağlı sendikaların ve işçilerin tepkisine yolaçtı.

1980'in 22 Ocak'ında İzmir İncir Üzüm Pamuk ve Zeytinyağı Tarım Satış Kooperatifleri Birliği'ne bağlı işletmelerde başlayan direniş, İzmir'deki birçok fabrika, işletme işçisinin ve üniversite gençliğinin desteğini aldı.

22 Ocak sabahı kolluk güçleri arama yapma bahanesiyle Çiğli İplik Fabrikası Zeytinyağı Kombinası ve Üzüm işletmelerine zorla girmeye çalıştı. Buna karşı çıkan işçiler barikatlar kurarak çatıştılar. Çatışmada onlarca işçi yaralanırken birçok gözaltı yaşandı. Bu olayın ardından Tariş'e bağlı diğer işletmelerde destek eylemleri kısa sürede

yayılmaya başladı. Çeşitli işletmelerden destek sunan işçilerin yanısıra, Ege Üniversitesi öğrencileri, ardından ODTÜ öğrencileri de çeşitli eylemlerle Tariş işçilerine destek sundular.

Günlerce süren işgaller, barikatlar ve çatışmalar sırasında binlerce kişi yaralandı, binlercesi gözaltına alındı, hatta ölenler oldu.

Eylemler sadece fabrikalarda sürmüyordu. Tariş işçisi yalnız değildi. Destek eylemleri giderek tüm İzmir'de yayılıyordu. Tariş'te direnen işçileri Gültepe,

Çimentepe, Balçova, Altındağ, Çamdibi halkıydı, esnafıydı artık. Tariş işçisi Ege ve ODTÜ üniversitesi öğrencisiydi. Tariş işçileri barikatlardaydı! Tariş işçisi yalnız değildi!

Sermaye devleti kararlılık ve çetin çatışmalarla süren direnişi ancak 10 bin jandarma komandosu, piyade askeri, çok sayıda polis, helikopter ve keşif uçaklarıyla düzenlediği operasyonla bastırabildi.

Tariş işçisi tarihe geçen bir direniş gerçekleştirdi. Direniş kazanımla sonuçlanmasa da sermaye

devletinin azgın saldırısına karşı sınıf bilinciyle harekete geçerek günümüze güçlü bir mücadele mirası bıraktı. Tariş işçisi sadece iş akitlerinin feshine karşı değil, yanı sıra faşist kadrolaşmanın önünü kesmek ve haklı taleplerini elde etmek için de dışı dışı bir mücadele yürüttü. Teslimiyeti değil direnişi seçti. Emperyalizmin savaş çılgınlıkları attığı, işbirlikçilerinin ülkeyi emperyalizme peşkeş çektiği bir dönemde, Tariş işçilerinin deneyiminden dersler çıkartmak sermayeye karşı dışı dışı bir mücadeleyi örgütlemek ve yükseltmek bugünün vazgeçilmez görevidir.

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

G. Buse

TİSK saldırı hazırlığı SSK'yı tasfiye çabaları içinde

Sermaye örgütü TİSK bu yıl yapılacak olan özel sektör toplu iş sözleşmelerini, şimdiden krizi bahane göstererek, "0" zamlı kapatma hesabı içinde. Saldırı hazırlığı sadece bununla sınırlı değil. "Ekonomik Durum ve Çalışma Hayatına İlişkin Öneriler" başlıklı rapor TİSK'in, işçi sınıfının tarihsel mücadeleleri sonucu kazandığı hakları bir çırpıda gaspetmeyi hedeflediğini gösteriyor. Geçtiğimiz yıl özellikle kıdem ve ihbar tazminatlarının kaldırılması gerektiğini döne döne tekrarlayıp durdular.

Özetle gaspetmeyi hedefledikleri haklar şunlar: Kıdem ve ihbar tazminatı ile işsizlik sigortası için yapılan kesintiler; kıdem tazminatı, ihbar tazminatı, kötü niyet tazminatı, sendikal tazminat, iş kazası ve meslek hastalıklarıyla ilgili ödenen tazminatlar; belli sayıda işçi çalıştıran işyerleri için spor tesisi yapma, ana okulu kurma, emzirme odası ve kreş açma yükümlülükleri ile işyeri hekimi çalıştırma zorunluluğu; fazla mesai ücretinin yasa gereği yüzde yüz zamlı ödenmesi; hafta tatili, yıllık izinler ile doğum, ölüm, evlenme gibi durumlarda ödenen ücretler.

TİSK sendikal işçiler şahsında işçi sınıfının tümünü kapsayan bir saldırı hazırlığı içerisinde. Eylül ve Ekim aylarında işçi ve işveren temsilcileri arasında yapılan görüşmelerde bu saldırıların ipuçları vardı. Hatta sendikal işçilerden beşer milyon kesinti yapılarak sermayeye bir fon oluşturma kararı bile alınmıştı. Anadolu yakasından öncü işçi ve emekçiler bunu teşhir eden bir imza kampanyası düzenlediler. İmza metninde de belirtildiği gibi, henüz bu saldırılar hayata geçirilmedi. Fakat önümüzdeki günlerde başka saldırılarla birlikte gündeme geleceği açık.

Bu çerçevede toplu sözleşme kapsamında olan işçilere önemli görevler düşüyor. Öncelikle toplu sözleşme haklarını kullanmak, geçmiş sürecin kayıplarını telafi etmek ve temel hakların gaspedilmesine karşı örgütlü bir karşı koyuş sergilemek sorumluluğuyla yüzyüzeler. Sorumluluklarımızı sendika bürokratlarına havale edersek, geçen sene kamu işçilerinin satışında olduğu gibi aynı akıbetle yüzyüze kalacağız. Bir an önce işyeri komitelerimizi kurup, taban örgütlülüklerimizi oluşturmalıyız.

H. Eren

IMF'nin direktifleri doğrultusunda sağlık alanında özelleştirmenin zemini döşeniyor. Uygulamalar alanın özel sektöre devrini kolaylaştırıyor. SSK'nın tahlil, röntgen gibi hizmetleri özel sağlık kuruluşlarına yüksek fiyatlarla yaptırılıyor. Anlaşmalı özel hastanelere, laboratuvar merkezlerine her yıl ödenen trilyonların yanı sıra, SSK'ların aldığı gereksiz ilaçlar için ilaç tekellerine tonlarca para yatırılıyor.

Öte yandan hükümet yetkilileri burjuva medyada boy göstererek, SSK kuruluşlarındaki yolsuzlukları birbiri ardına açıklıyorlar. Sanki bu yolsuzlukların sorumluları kendileri değilmiş gibi. SSK'ya ilaç, tıbbi malzeme alımları, sahte belgelerle yapılan ameliyatlara, daha binbir türlü usulsüzlük sistemin kendisinden kaynaklanıyor.

SSK'da kullanılan ilaçların büyük çoğunluğunu belli başlı ilaç tekellerinden satın alıyor. SSK'nın kendine ait sadece bir ilaç fabrikası var. SSK'nın ilaçları daha ucuza üretmesi düşüncesi 1970'li yıllarda planlanmış, ama bu ilaç fabrikası ancak 1981 yılında üretime geçmiş. İlaçların bu fabrikalarda düşük maliyete üretilmesi mümkünken, hep ilaç tekellerinden satın alınmış. Kendi fabrikalarında toplam ihtiyacın ancak %2'si karşılanabiliyor. Çok daha iyi imkanlarda ilaç üretilmesi gerekirken, bilinçli bir tercihle, kapasite ve teknik donanım bakımından sınırlı yatırımlar yapılmış. İthal ilaçlar yıllardır doğrudan kurum tarafından değil, ilaç tekelleri aracılığıyla satın alıyor. Bu da milyonlarca dolar kayba neden oluyor.

SSK'nın ilaç fabrikasında 5 grup ilaç üretiliyor. Bunlar; antibiyotikler, ağrı kesiciler, ateş düşürücüler, vitaminler, serum ve antiseptiklerdir. Fabrikada üretilen ilaçlar özel sektörden alınan ilaçlara göre %120 oranında daha ucuz maliyetle üretiliyor. Buna rağmen kuruma ait ilaç fabrikalarına yatırım yapılmamış. SSK'nın '98 rakamlarına göre en fazla ödeme yaptığı ilaç şirketleri arasında Eczacıbaşı, Novarits, Roche, Deva, Fako gibi firmalar var. Aynı yıl içinde toplam 16 ilaç firmasına ödenen para 165 trilyon. Tıbbi ve ameliyat malzemeleri ile birlikte bu rakam 329 trilyonu buluyor. İlaç tekelleri ürettikleri ilacın %23'ünü SSK'ya satıyor. Yani bu kurum çok kârlı bir pazar alanı.

Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi çabalarının hızlandırılması özel sağlık sigorta şirketlerini, özel hastaneleri iştahlandırıyor. Bu saldırı sonuçlarına ulaştırıldığında, yaklaşık 5 milyon sigortalının kanı daha fazla emilecek. İşçi ve emekçiler olarak, kazanılmış haklarımızı bu kadar kolay gaspedilmesine izin vermemeli, örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz.

A. Engin

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi'nde 6 öğrenci tutuklandı...

Faşist saldırılar hukuk ve soruşturma terörüyle tırmandırılıyor

18 Ocak günü okulda cezalandırılan 6 faşistten 3'ünün şikayeti üzerine karakola ifade vermeye giden 6 demokrat öğrenci, ortada hiçbir kanıt yokken, çıkarıldıkları mahkemece keyfi bir şekilde tutuklandılar. Tutuklama kararına gerekçe olarak "hayati tehlike geçirecek şekilde 3 kişinin yaralanmasına sebebiyet vermek ve toplumda infal uyandırmak" gösterildi. Yaralanan faşistler sadece bir gece hastanede kalmış, ciddi bir durumları olmadığı halde bir haftalık rapor verilmiş ve birinin hayati tehlike geçirdiği yalanı raporda yer almıştır. Devlet Hastanesi'ndeki faşist kadrolaşma bir kez daha üzerine düşeni yerine getirmiştir.

Tutuklamalara paralel olarak üniversitede polis tarafından isimler üzerinden onlarca öğrenciye keyfi soruşturmalar açıldı. Soruşturmaların keyfiliği, olay günü kentte dahi olmayan öğrencileri de

kapsamasıyla ortaya çıktı.

Yaklaşık iki ay önce başlayan saldırılar, tüm şikayet ve uyarılarımıza rağmen hiçbir önlem alınmayarak ve sorumlularına ağızdan destek verilerek tırmandırılmış ve fatura bir kez daha devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere kesilmiştir. Hiç de yabancı olmadığımız polis-idare-sivil faşist işbirliği bir kez daha kendisini göstermiş, fakat bu sefer düzmece hastane raporları ve keyfi tutuklamalarla bu

çerçeve biraz daha genişletilmiştir.

Cuma günü tutuklanan 6 öğrenci arkadaşımız, faşistlerden birinin şikayeti geri çekmesi, isimlerin başkaları tarafından verilmeye zorlandığı yönünde ifade vermesi sonucunda Pazartesi akşamı serbest bırakıldı.

Zonguldak halkı faşist saldırıları ve keyfi tutuklamaları yakından izliyor. Zonguldak Demokrasi Platformu yaşananlarla ilgili bir basın açıklaması

yaptı. Bir heyet oluşturarak vali, emniyet ve rektör ile olaylarla ilgili görüşmelere başladı. Bunlardan rahatsız olan sorumlular ise Zonguldak TV aracılığı ile sendika ve sivil toplum örgütlerinin bu işe karışmaması için yayınlar yaptırıyorlar. Faşizmin tüm çabaları boşunadır. Yapılanların er geç hesap soracağız. Zulmü arttıranların çöküşü de hızlı olacaktır. Saldırıların sonrası ortaya çıkan tepki ve öfke bunun bir kanıtıdır.

**Faşist saldırılar, soruşturmalar ve tutuklamalar bizi yıldırılmaz!
Faşistlerden hesap sorduk, soracağız!**

ZKÜ'den SY Kızıl Bayrak okurları

“Sizler geleceği yaratanlarsanız”

Türkiye'nin devrimci geleceğine ve sosyalizme olan inancıyla, sınıfa önderlik etmiş, bu davada tutsak düşmüş tüm yiğit komünistlere, ölümsüzlüğe uğurlanan savaşçılara bin selam olsun!

İnsanlığın yüz akı yiğitlerim, nicelerini ölümsüzlüğe uğurladım. Ben '70'li yıllarda, o yılların heyecanı, mücadele geleneğiyle, devrimcileriyle tanışmış bir gençtim. Tariş direnişini, '80 darbesini yaşadım. Şimdilerde bir anayım. Gururluyum, hepimizi aynı sevgiyle yüreğimde hissediyorum. Benim evlatlarım da, sizler gibi onların, binlerin destanıyla büyüdü. Kavgaları kavgamızdır dedi. Parti bayrağının kıvılcığında yerlerini buldular, bu savaşta biz de varız diyerek mücadeleye atıldılar.

Yiğit bir devrimci yetiştirmenin gururuyla yazıyorum bu satırları size. İçimdeki karmaşayı, duygularımdaki hüznü de aktarmak istiyorum evlatlarım. Evet ben

hepinizin anasıyım. Biliyorum benim kızım da gelecek yılların birinde tutsak veya şehit düşecek. Ben bu onuru onlara miras

bırakamamanın üzüntüsünü yaşıyorum. Bu duygunun ezikliğini hep yaşadım. Şimdilerde kızıma baktıkça yapabileceklerimi görüyorum. Düşmana kinim her şeitle biraz daha artıyor. “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” şiarı gerçeğini yaşıyorum daha yalın. Sizler geleceği yaratanlarsanız, sizden sonra gelenler sizin mirasınızla büyüyecek çocuklarım.

1. yılını geride bırakan şanlı ÖO direnişçilerini selamlıyor, hepimizi tertemiz yüreklerinizden öpüyorum.

**Yaşasın sosyalizm!
Yaşasın Ölüm Orucu direnişçileri!**

Bir ana/İzmir

Ticarethane değil bilim yuvası istiyoruz

Eğitime yapılan saldırılarla biz işçi ve emekçi çocuklarımızın eğitim hakkı elinden alınıyor. Gelecek nesiller bilim ve teknikten uzak, sadece kendi kabuğu içerisinde yaşamaya mahkum olacaklar. Gençler ezberci, gerici, çağdışı bir eğitimle tek tipleştirilmeye, kişisizleştirilmeye çalışılıyor. Düzen kendi çıkarları doğrultusunda gençliği şovenizmle zehirlemek istiyor. Çünkü gençliğin dinamizminden, yeniliğe açıklığından, enerjisinden ve başkaldırı ruhundan korkuyor.

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, bir öğrenci için okumak ancak parayla mümkün. Parayla ölçülüyor, paran kadar okuyabiliyorsun. Okumak artık işçi-emekçi çocuklarımızın önüne örülmüş duvar gibiyken, patron çocuklarına okulların kapıları sonuna kadar açık. Ayrıcalıklı bir durum yaratılmış. İşçinin çocuğu işçi, patronun çocuğu patron olsun isteniyor. Böyle bir tablo içerisinde birileri paralı eğitime karşı hala susuyorsa bu bir onursuzluktur. Geleceğimizi karartmaya yönelik saldırılara suç ortaklığı yapmaktır.

Okulların paralı hale getirilmesiyle herkes için bir hak olan eğitim hakkı elimizden alınıyor. Hayalini kurduğumuz üniversite kapıları eşitsiz sınav sistemiyle yüzümüze kapatılıyor. Bu bir kadermiş gibi gösterilerek boyun eğmemiz isteniyor. Şunu çok iyi bilmemiz gerekiyor; bilimden, teknolojiden, yeniliklerden uzak bir eğitimle ticarethane çevrilen okullarımızın bilim yuvası haline gelmesi ancak, bu sömürücü ve baskıcı sistemin saldırılarına karşı hep birlikte mücadele edip örgütlenmekle mümkündür.

Bir öğrenci/Adana

Bursa İHD'nin 8. Kongre'si gerçekleşti

19 Aralık katliamından sonra dışarıdaki devlet teröründen payına düşeni alan İHD Bursa Şubesi, yaklaşık 10 ay kapalı kaldıktan sonra açıldı. 20 Ocak'ta 8. Olağan Kongresi'ni gerçekleştirdi. DİSK Genel-İş Sendikası'nda yapılan kongre sonucu Avukat Ayşe Batumlu başkanlığa yeniden seçildi. Önergeler sırasında sert tartışmalar ve protestolar yaşandı. “Üç Kapı-Üç Kilit” ve anadilde eğitim kampanyalarına destek önergeleri bütün üyeler tarafından kabul edildi. Yapılan konuşmalarda artan insan hakları ihlallerine değinildi ve buna karşı daha etkin mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak okuru/Bursa

Mavi özgürlüğün rengi değil miydi?

Şehir planlaması yasalarında, “cezaevleri şehrin dışında yer almalıdır” diye geçer. Ama plansız gelişmeden kaynaklı, kısa bir zaman sonra cezaevi, o koca duvarlarıyla, şehrin göbeğinde yerini alıverir. İşte böyle bir yerde Afyon yarı-açık cezaevi. Ve şehrin dışında da Afyon Kocatepe Üniversitesi...

Cezaevinin üç tarafında evler, bir tarafında ise kesinlikle doğal olmayan, adına benzemesi için oldukça uğraşmış bir çocuk parkı var. Ve bu çocuk parkını ana yoldan 2 m.'lik bir kaldırım ayırıyor. Oysa planlama yasalarında bu da yasaktır, tehlikelidir. Plancılar bunu biliyor olmalı ki, parkın etrafını tel örgülerle çevirmişler. Aslına bakarsanız, cezaevinin tel örgüleriyle bir bütünlük sağlamış. Bu bütünlüğü artırmak için olsa gerek, cezaevinin duvarlarını, açık mavi bir fon üzerine rengarenk çiçekler, kelebekler, mantarlarla boyamışlar!..

Bir okur

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı Kat:
3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydın Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Mustafa Suphi ve Onbeşler devrim ve sosyalizm davasında yaşıyor!

Onbeşler için

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz,
Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz,
Döğüşenler ölenlerin tutmaz yasını!

Yine fakat bir yıldırım zulmeti yırtsa,
Sağır gökün koynundaki çanı haykırtsa,
Anıyoruz göğsünüzün son sayfasını.

Eski cihan, yeni cihan önünde eğil,
Aramızdan bir kaç yoldaş ayrılmas deşil,
Her ne yapsan varacağız emelimize!

Karadeniz... bunu duysun serinliklerin
O ateşli göğüsleri delen hancıların
Kabzasını alacağız biz elimize!

Mazlum Halkın
Gafur, 1922